

சாண்டியை

கவர்ந்த கண்கள்

புத்த பதப்பகம்

சுப்பிரமணியம்

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1981
 இரண்டாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1982
 மூன்றாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 1985
 நான்காம் பதிப்பு : ஜூன், 1988
 ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச், 1994
 ஆறாம் பதிப்பு : மே, 1997
 ஏழாம் பதிப்பு : மார்ச், 2000
 எட்டாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2003

Copy rights with the Author

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 30-00

- Title : Kavartha Kangal
- Author : Sandilyan
- Language : Tamil
- Edition : Eighth Edition, January, 2003
- Pages : 165
- Price : Rs. 30-00
- Published by : VANATHI PATHIPAKAM
 13, Deenadayalu Street,
 T. Nagar, Chennai - 600 017.

அச்சிட்டோர் :

எம்.எஸ். பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், சென்னை - 600 014.

பதிப்புரை

தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றியும் அரிஜன முன்னேற்றம் பற்றியும் இப்பொழுது அதிகம் பேசப்படுகிறது. இதற்காகக் கீழ்த்தர மக்களுக்கு அதுகூலமான சட்டதிட்டங்களும், வசதிகளும், நல்வாய்ப்புகளும் இப்பொழுது ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தனை நற்பணிகளையும் மகான் ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ஒருவரே செய்து விட்டார். ஆனால், அவற்றை மக்கள் அநுசரிக்காமல், ஜாதிபேதங்களும், மதமாச்சரியங்களும், மதமாற்றங்களும் பெருகி நாட்டைப் பெருங்குழப்பத்துக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ராமாநுஜர் செய்த புரட்சிகளையும், ஸ்ரீ ராமாநுஜ தத்துவங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மனித ஸேவம் வளரவும், மதமாச்சரியங்கள் ஒழியவும், எல்லோரும் 'சமம்' என்ற சமத்துவ எண்ணங்கள் பரவவும் பிரபல நாவலாசிரியர் உயர்திரு. சாண்டியல்யன் பேனாவி லிருந்து மக்களின் கருத்தைக் கவரக்கூடிய மிக அற்புதமான நாவல் பிறந்துள்ளது. இந்தக் 'கவர்ந்த கண்கள்' நாவலை உருவாக்க அநேக கிரந்தங்களையும் உபநிடதங்களையும் படித்து அவற்றை அடிநாதமாகக் கொண்டு உருவாக்கியதாகவும், தாமே அவற்றினால் பலன்கள் அதிகம் பெற்றதாகவும், ஆசிரியர் திரு. சாண்டியல்யன் குறிப்பிடுகிறார் தம் முன்னுரையில். இது முதலில் நம் நெஞ்சைக் கவர்கிறது.

இந்த அற்புதமான 'கவர்ந்த கண்கள்' நாவலைப் படித்து மக்கள் யாவரும் நற்பயனைப் பெறவேண்டும்

என்ற நல்ல நோக்கத்தில், இந்த ஒப்பற்ற நவீனத்தை வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியிட்டுள்ளேன். இதைப் படித்துப் பலன் பெறுங்கள். மற்றவர்களையும் படிக்கத் தூண்டிப் பயன்பெறச் செய்யுங்கள்.

மனித நேயமும், மக்களில் ஒருவருக்கொருவர் அன்போடு உதவுகின்ற பக்குவமும் யாவரும் சகோதரர், அனைவரும் சமம் என்ற உணர்வும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியும் நாட்டில் பெருகி வளர இந்த நாவல் நிச்சயம் பயன்படும்.

நற்சிந்தனைகளையும் நற்கருத்துக்களையும் நற்பயன்கள் பலவற்றையும் விளைவிக்கப்போகும் நல்லதொரு நாவலை உருவாக்கிய, பிரபல நாவலாசிரியர் திரு. சாண்டில்யன் அவர்களுக்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மக்களிடம் ஆசிரியர் திரு. சாண்டில்யனுக்கும், எனக்கும் நம்பிக்கை நிறைய உண்டு. இந்த நாவல் மக்கள் கன்களை மட்டுமல்ல; கருத்துக்களைக் கவரும், நல்லபல புரட்சிப் பூக்களைச் சொரியும் புத்தகமாக அமையும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. மனித நேயம் வளர, அதற்கு இந்தப் புனிதமான புத்தகம் பயன்படும். நாட்டில் சமதர்ம நல்லொளி பரவ இந்தப் புத்தகத்தைப் பயன்படுத்துங்கள். அனைவருக்கும் வாங்கிப் பரிசளியுங்கள்.

அன்புள்ள,

ஏ. திருநாவுக்கரசு

வானதி பதிப்பகம்

முன்னுரை

சீமதிருஷ்டி என்ற சொல்லுக்குச் சரியான பொருள் சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஸ்ரீராமானுஜன் என்று சொல்ல வேண்டும். வையகம் வாழ்விக்க வந்த ராமானுஜன் சகலஉயிர்களையும் சமமாக நோக்கினார். அவருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் பிராம்மணன், நீசன், பிற்குலத்தவன் என்ற வேறுபாடுகள் கிடையாது. ஒரே ஒரு ஜாதி மட்டும் உண்டு. அதுதான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜாதி. அந்த ஈடு இணையற்ற ஜகதாசார்யனின் வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிதான் 'கவர்ந்த கண்கள்' எனும் இந்தக் கதை.

இதைக் கதை என்று சொல்வது கூடப் பொருந்தாது. அனைத்தும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள். கதை ஓட்டத்துக்காகக் காவிரிக்கரை, அரசன், அரண்மனைச் சித்திரக்கூடம், இந்தச் சில இடங்களில் சில அம்சங்களை அமைத்திருக்கிறேன். பொன்னாச்சியின் கண்களில் வில்லிதாசன் மோகம் கொண்டதாக வரலாறு இருக்கிறது. அவன் அந்தக் கண்களில் ஈடுபட்டுப் பெருமானை கூட பார்க்காதிருந்ததையும், ஸ்ரீ ராமானுஜன் அவனையும் பொன்னாச்சியையும் ஆட்கொண்டதையும் 'பிரபன்னாமிருதம்' என்ற வைணவ நூல் தெளிவாகச் சொல்கிறது.

அந்த நூலையும் மகாவித்வான் ஸ்ரீ வி ஆர். ஸ்ரீ நிவாஸ்யங்கார் எழுதிய, "The life and Teachings of Sri Ramanuja" என்ற நூலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்தக் கதையை எழுதினேன். எனக்கு அதிக வேலை கொடுக்காத கதை இது ஒன்றுதான். உண்மை நிகழ்ச்சிகளே கதை போலிருந்ததால் அதைத் திருப்பிச் சுவையாகச் சொல்லும் வேலையைத்தான் நான் செய்திருக்கிறேன். சில மாற்றங்களைக் கதை அமைப்பை ஒட்டுவதற்காகச் சேர்த்திருக்கிறேன். உண்மை நிகழ்ச்சிகளை எள்ளளவும் பாதிக்காத மாற்றங்கள் அவை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் மகாத்மியத்தை மக்கள் அறியும் பொருட்டு சில வேதாந்த விஷயங்களையும் புகுத்தியிருக்கிறேன். ஆனால் எதுவும் கதைக்குப் புறம்பானதல்ல.

நாம் இப்பொழுது எவ்வளவோ புதுப்புது வார்த்தைகளைக் கேள்விப்படுகிறோம். "National Integration" அதாவது தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற சொல் அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறது. Harijan up-lift, "ஹரிஜனமுன்னேற்றம்" என்ற சொல்லையும் கேட்கிறோம். இதற்காக கீழ்த்தர மக்களுக்கு அனுகூலமான சட்டதிட்டங்களும், வசதிகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இத்தனையும் ஜாதிகளை ஒன்றுபடுத்தவில்லை. இந்த சட்டதிட்டங்களுக்குப் பிறகு மக்களிடமிருந்த சாதி வெறுப்பும், சாதிப் பிரிவினை மனப்பான்மையும் அதிகமாகி விட்டன. சாதிச் சங்கங்கள் என்று மில்லாத அளவுக்குத் தோன்றிவிட்டன, அரசாங்கம் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை.

மேற்சொன்ன அத்தனை பணிகளையும் அரசாங்க உதவியின்றி, பிறர் உதவியின்றி, ஒரே ஒரு மகான் தனது ஆயுட்காலத்தில் அதாவது,

ஜாதி வித்தியாசங்கள் அதிகமாயிருந்த காலத்தில், வைதீகம் மும்முரமாயிருந்த காலத்தில், செய்து முடித்தார். அந்த மகான்தான் ஸ்ரீ ராமானுஜர்.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் செய்த புரட்சிகளில் சிலவற்றை மட்டும் சொல்கிறேன். முஸ்லிம் பெண்ணைப் பெருமாளுக்குத் திருமணம் செய்வித்து அவளுக்குத் துலுக்கநாச்சியார் என்ற பட்டம் சூட்டினார். அவளை வைதீகர்கள் வழிபடும்படி செய்தார். பீபி நாச்சியாரைத் திருப்திப்படுத்த பெருமாளுக்கு லுங்கியைக் கட்ட ஏற்பாடு செய்தார். அவள் ஆகாரமான ரொட்டியும் பாலும் பிரதி தினம் காலையில் தயாரிக்கப்பட்டு, அவளுக்கு நிவேதனம் செய்த பின்பு பெருமாள் சாப்பிடும் படி செய்தார்.

ஆதிதிராவிடர்களை காந்திஜி ஹரிஜனங்கள் (விஷ்ணுவின் குழந்தைகள்) என்று அழைத்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ராமானுஜர், அவருக்கு ஒரு படி மேலாகத் திருக்குலத்தார் (மகாலக்ஷ்மியின் குலத்தார்) என்று அழைத்து, அவர்களை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆலயப் பிரவேசம் செய்வித்தார்.

இக்கதையின் நாயகன் வில்லிதாஸன். வில்லி என்ற பிற்போக்கு வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். தாசியை மணந்தவன். இருவரையுமே ஸ்ரீ ராமானுஜன் தமது மடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். வில்லியை பிராம்மணர்களுக்கும் மேலாக நடத்தினார். காவேரி நீரோட்டத்துக்குப் போகும்போது முதலியாண்டான் கையையும், நீராடி ஆசாரமாகத் திரும்பும்போது வில்லி தாஸன் தோளையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார். அவன் மகிமையை வைதீகர்களுக்கு உணர்த்திய வீதம் இந்தக் கதையில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் கதையை எழுதியதை ஒரு புண்ய கைங்கர்யமாகக் கருதுகிறேன். இதை எழுதுவதற்காக நான் படித்த கிரந்தங்களினால் நான் பயனடைந்திருக்கிறேன். அந்த பயனை என் வாசகர்களுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளவே இதை எழுதினேன்.

இந்த சமயத் தொடர்கதையை இரண்டு ஆண்டுக் காலம் சளைக்காமல் வெளியிட்ட சமயப் பத்திரிகையான “சீதாசார்ய”னுக்கும், இதைப் புத்தகமாக வெளியிட முன் வந்துள்ள வானதி அதிபர் உயர்திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

சென்னை-17
13-9-81

சாண்டில்யன்

1. படி ஏறி வந்த பாவை

கிருங்கல் படித்துறையின் உச்சிப்படியில் உட்கார்ந்திருந்த வண்ணம் கண்ணெதிரே விரிந்த அந்த விந்தைக் காட்சியைத் தனது வீரக் கண்களால் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமடைந்து கொண்டிருந்தான் அந்தக் கட்டிளங்காளை. எதிரே சுழன்ற அந்த இரு கண்களையும் அவன் பார்ப்பது முதல் தடவையல்ல; பல முறை பார்த்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு முறை பார்த்த போதும் அந்தக் கண்களில் சுழற்சி, அவன் மனத்தைச் சுழற்றவே செய்தது. சுழற்றிய சமயங்களில் அவன் சுயநிலை மறப்பான், வேறு ஒரு சொர்க்க பூமிக்குச் செல்லுவான்.

காவிரி வெள்ளம் அந்தப் படித்துறையை அணைத்து ஓடிய இடங்களை அடுத்து இருபெரும் சுழிகளை வளையவிட்ட வேகமும் அழகும் அந்த வாஸிபன் மனத்தில் எத்தனையோ இன்ப ஜாலங்களைக் கிளப்பி விட்டிருந்தன. ‘இவளும் கவேரன் என்ற அரசனின் மகள்தானே. அப்படியிருக்க இங்கு வரும் எல்லோரையும் இந்தக் கண்களால் ஏன் பார்க்கிறாள்?’ என்று சில சமயங்களில் தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். “அவள் பார்த்தாலென்ன? அவள் கண்களைப் பார்க்கும் சக்தி எல்லோருக்குமா

இருக்கிறது? எத்தனை பேர் தினந்தோறும் இங்கு நீராடிச் செல்கிறார்கள்; அவர்கள் இந்த அருள் கண்களைப் பார்க்கிறார்களா? ரசிக்கிறார்களா? இல்லையே. வருவது, முழுகுவது, கரையேறுவது, இதைத் தவிர வேறென்ன செய்கிறார்கள்?" என்று உலகத்தின் மீது குறை கூறினான் அந்த வாலிபன். "இது மட்டுமா? அந்தக் கண்களிடம் நெருங்கவும் அஞ்சுகிறார்கள். அருகில் போனால் அன்னையின் வெள்ளக் கண்கள் தங்களை இழுத்து மூழ்கடித்து அழுத்திவிடுமோ என்ற பயம் அவர்களை விட வில்லையே" என்றும் அனுதாபப்பட்டான் அவன்.

இப்படிப் படி உச்சியில் உட்கார்ந்து காவிரி வெள்ளம் சுழன்று ஓடியதால் விளைந்த இரு கண்களைப் பார்த்துப் பார்த்து, தான் ஆனந்தப்பட்டும், பிறரை நிந்தித்தும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த வாலிபன் கண்களுக்குத் திடீரென அந்த விந்தை விழிகள் பளிச்சிட்டுத் தன்னை அழைத்ததாகத் தோன்றியதால் உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து எழுந்திருந்து நின்றான். காலைச் சூரியனின் ஒளி அந்த இரு சுழல்களிலும் பட்டு அக்கண்களை ஒளிமயமாக அடித்ததால் அவை தந்த மயக்கம் அதிகமாகவே, அந்த வாலிபன் அவற்றில் தேங்கிய தனது கண்களை வாங்காமலே பல விநாடிகள் நின்றான்.

அவன் அப்படிப் பார்ப்பதைப் படித்துறையில் நீராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரியவர் பார்த்தார். "ஒரு வேளை சுழலுக்குப் பயந்து அவன் நீரில் இறங்காதிருக்கிறானோ" என்று சிந்தித்த அவர்

அவன் உடல் வாளிப்பைப் பார்த்து, "சேச்சே! ஒருக்காலுமிருக்காது. இவனுக்கும் பயத்துக்கும் மிகவும் தூரம்" என்று சற்று உரக்கவே சொன்னார். அவர் பக்கத்தில் நீராடிக் கொண்டிருந்த அவர் பெண், "என்னப்பா சொல்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள்.

"ஒன்றுமில்லை யம்மா. அதோ அந்த வாலிபனைப் பார்" என்றார்.

அந்தப் பெண் தனது கண்களை அந்த வாலிபன் மீது திருப்பினாள். காலை வெயிலில் காவிரிப் படித்துறை உச்சியில் நின்ற கட்டுமஸ்தான அவன் தேகம் பொன்னிறமாகப் பளபளத்தது. திரண்டு உருண்ட கைகள் அவன் இணையிலா வலுவுக்கும் உழைப்புக்கும் சான்று கூறின. அகன்ற திண்ணிய மார்பு அவன் எலும்பில் ஒன்றைக்கூட வெளியே காட்டாமல் இரும்புப் பாளம்போல் இருந்ததால், அந்த மார்பில் தாக்கும் எதற்கும் அவஸ்தை தான் என்பது மிக நன்றாகத் தெரிந்தது. உறுதியுடன் படியில் பரவி நின்ற கால்கள் வயிரம் பாய்ந்த மரத்தின் கிளைகளை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன. அவன் இடை சிறுத்திருந்தது. ஆனால், விசாலமான முகத்தின் இரு கண்கள் ஈட்டிகளைப் போலக் காலை வெயிலில் ஜொலித்தன. வதனத்தின் மேலே காகபஷங்களைப் போலக் காட்சியளித்த கருத்த முரட்டுக் குழல்கள் நட் நடுவில் வகிடு எடுக்கப்பட்டு இருபுறமும் வெட்டிவிடப்பட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்த விதம்கூட அந்தப்

பெண்ணின் பார்வைக்கு பிரமிப்பை ஊட்டியது. அவனை இப்படி ஆராய்ந்த பின்பு தந்தையை நோக்கி, “நல்ல பலசாலியப்பா அவர்” என்று கூறினாள் அவள்.

“ரசிகனுங்கூட” என்றார் அவள் தந்தை.

“எப்படிப் புரிந்து கொண்டீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

“அவன் நீண்ட நேரமாக வெள்ளத்தில் தெரியும். அந்தச் சுழல்கள் இரண்டையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றார் பெரியவர்.

அந்தப் பெண்ணும் தன் விழிகளால் அந்தச் சுழல்களை நோக்கினாள். “இத்தனை நேரம் நான் அவற்றைக் கவனிக்கவில்லை. கண்களைப் போலவே தெரிகின்றன அப்பா” என்றாள் வியப்பு நிரம்பிய குரலில்.

“நமக்கு அவன் கண்கள் இல்லை” என்றார் பெரியவர். “அம்மா! ரசிகன் பார்வையே வேறு” என்று சிலாகித்த பெரியவர், “சரி சரி! சீக்கிரம் கரையேறு” என்று பெண்ணைத் துரிதப்படுத்தினார்.

அந்தப் பெண் அவசர அவசரமாகத் தனது சேலையைக் கட்டிக் கொண்டாள். சேலையின் கால்பாகத்தால் உடலைச் சுற்றி, மீதி முக்கால் பாகத்தை முறுக்கிப் பிழிந்து தோளில் போட்டுக் கொண்டாள். பிறகு துலக்கி வைத்திருந்த குடத்தில் நீரை மொண்டு ஒரு அசைவு அசைத்துக் குடத்தைத் தூக்கி இடையில் தாங்கி இரண்டு படிகள் ஏறினாள், தலைகுனிந்து படிகளை நோக்கிய வண்ணம்.

அந்தச் சமயத்தில் உச்சிப்படியிலிருந்த வாஸ்பன் காவிரியின் சுழற்கண்களைப் பார்த்த வண்ணம் வேகமாக இறங்கியதால் அவளைப் பார்த்தானில்லை. திடீரென அவன் உடல்குடத்தின் மீது மோதியதால், குடம் இடையை விட்டுப் படிகளில் விழுந்து பலமாக ஆட்சேபித்து, ஒலிகளை எழுப்பிய வண்ணம் உருண்டோடியது. அந்த வாஸ்பன் அப்பொழுதுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும். “மன்னிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு குனிந்தான் குடத்தை எடுக்க. குடத்தை எடுக்கவில்லை அவன். இருந்த இடத்திலிருந்து நகரவும் இல்லை. அந்தப் பெண்ணின் கண்களைக் கண்டு பிரமித்துச் சிலையென நின்றான்.

சீற்றம் நிறைந்த அவன் கண்கள் அவனை நோக்கின. சீற்றத்தை அவன் காணவில்லை. அவற்றின் ஆழத்தை, சுழற்சியைக் கண்டான், கவர்ச்சியைக் கண்டான். “காவிரியின் சுழல் கண்கள் இவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது” என்று திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டான். திரும்ப வெள்ளக் கண்களை நோக்கி அவன் கண்கள் திரும்பவில்லை. காவிரிப்படியில் ஏறி வந்த அந்தக் கட்டழகியின் காந்தக் கண்களில் தன் பார்வை, இதயம், உணர்ச்சி—அனைத்தையும் பறி கொடுத்து நின்றான்.

இப்படி அந்த வாஸ்பன் தன்னை உற்றுப் பார்த்ததால் அவன் வெட்கத்தால் இமை கொட்டினாள் ஒரு முறை. அது அவன் இதயத்திலே

அழிக்க முடியாத பிரமையை விளைவித்து விட்டது. படியேறி வந்து தன்னைப் பைத்தியமாக அடித்து விட்ட அந்தப் பாவையாராயிருக்கும் என்று எண்ண மிட்டான் அவன். சட்டென்று அவள் தனது பார்வையை அகற்றிக் குடத்தை எடுக்கப் படிகளில் இறங்கிச் சென்றாள். திரும்ப ஏறிவந்தபோது அவனைப் பார்க்கவில்லை அவள். வேறு பக்கம் திரும்பி அன்ன நடை நடந்து அவன் கண்கள் லிருந்து மறைந்து விட்டாள்.

வாலிபன் நடக்கவுமில்லை, பழையபடி உட்கார வும் இல்லை. காவிரி வெள்ளத்தின் இரு சுழற்சிக் கண்களைப் பார்க்கவும் இல்லை. நின்ற இடத்தில் கற்சிலையென நின்றான். படியேறி வந்த அந்தப் பாவையின் கண்கள் அவன் இதயத்தை வட்ட மிட்டுக் கொண்டிருந்தன. காவிரியின் விழிகளிலிருந்து தன் இதயம், ஆத்மா, உணர்ச்சிகள் அத்தனையுமே ஈர்த்துக் கொண்ட அந்தக் கட்டழகியின் இரு வண்டு விழிகளையே நினைத்த அந்த வாலிபன் சுயநிலை இழந்து கிடந்தான்.

2. இறங்கி வந்த ஏந்திழை

மருங்கில் குடத்தை ஏந்தி மலர்கால்களை திடமாக வைத்துப் படிகளில் ஏறி மேலே இருந்த மரங்களின் ஊடே சிறிது நடந்து பிறகு கரைமேடு ஏறிய ஏந்திழை, அந்த வாலிபனின் புறக்கண்களுக்கு மறைந்து விட்டாளேயொழிய, அகக் கண்களிலிருந்து கடுகளவும் மறையவில்லை. அவள் நடையழகையும் நடையால் அசைந்த இதர லாவண்யங்களையும் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த அந்த வாலிபன், அவள் தனது கண்களிலிருந்து மறைந்ததும் மெதுவாக அவள் சென்ற திக்கை நோக்கி நடக்கலானான். பெண்களைத் தொடர்ந்து போவது கண்ணியத்துக்கும் பண்பாட்டுக்கும் முரண்பாடு என்ற காரணத்தால் சற்று எட்டவே நடந்து சென்ற அந்த வாலிபன், அவள் கடந்த உறையூரின் அரசவீதியைத் தானும் கடந்தான். அந்த வீதியின் நடுவிலிருந்த அரண்மனையில் புகுந்த போது அதில் தானும் புகுந்தான். அவள் அந்தப்புரத்தின் பகுதியில் மறைந்ததும், அதற்கு மேல் செல்ல இஷ்டப்படாமல் திரும்பக் காலடி எடுத்து வைத்தபோதுதான் காவலனொருவன் அவனை நெருங்கி வந்து, “ஐயா! எங்கு வந்தீர்கள் இத்தனை காலையில்?” என்று விசாரித்தான். அந்த வாலிபனைத் தலைதாழ்த்தி வணங்கவும் செய்தான்.

அந்த வணக்கத்தை ஒரு புறமாகத் தலையைச் சாய்த்தப் பெரிய பிரபுவைப் போல் ஏற்றுக்கொண்ட அந்த வாஸிபன் பதிலேதும் சொல்லாமல், மறுபடியும் திரும்பி அந்தப்புரக் கட்டடங்கள் மீது கண்களைத் திருப்பினான். அந்தச் சமயத்தில் காவிரியில் அவன் கண்ட பெரியவர் பெண்ணை விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வாஸிபனை அணுகி, “அப்பா! நீ யார்? அரண்மனையைச் சேர்ந்தவனா?” என்று விசாரித்தார் மிக அன்புடன்.

அவர் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லு முன்பு, அவசரப்பட்டுப் பேச முயன்ற காவலனைக் கண்ணின் ஒரு பார்வையாலேயே அடக்கிய அந்த வாஸிபன், “ஆம் பெரியவரே! ஒரு வகையில் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவன்தான்” என்று பதிலளித்தான்.

பெரியவர் அவனை மீண்டும் விசாரித்தார், “நீ என்ன கலைஞனா?” என்று.

“என் பணியை அப்படியும் சொல்லலாம்” என்றான் அந்த வாஸிபன்.

“புரிகிறது எனக்கு” என்றார் பெரியவர்.

வாஸிபனின் கண்கள் வியப்பை உதிர்த்தன. “எப்படிப் புரிகிறது? என்ன புரிகிறது ஸ்வாமி?” என்று அவன் கேட்டான் வியப்பு குரலிலும் ஒலிக்க.

“நீ காவிரியின் அழகை ரசித்ததைப் பார்த்தேன்” என்றார் பெரியவர்.

“அப்படியா!”

“ஆம். அது மட்டுமல்ல. காவிரித்தாயின் சுழற் கண்களைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டதையும் கவனித்தேன்.”

“உங்களுக்கு நல்ல ஆராய்ச்சிக் கண்கள் இருக்கின்றன.”

“எனக்கு மட்டுமல்ல...” என்ற பெரியவர் சொற்களை முடிக்காமல் விட்டார்.

வாஸிபன் கண்களில் விவரிக்க முடியாத ஒரு புத்தொளி பிறந்தது. “வேறு யாருக்கு ஸ்வாமி?” என்று விசாரித்தான் அவன். குரலில் ஆவல் பலமாக ஒலித்தது.

பெரியவர் உதடுகளில் புன்முறுவல் படர்ந்தது பலமாக. “என் பெண்ணுக்கும் இருக்கிறது. அவளும் தினம் அந்தச் சுழற்கண்களைப் பார்ப்பது வழக்கம். அவளுக்கும் காவிரியென்றால் உயிர். ஆகவே, நீ ரசித்து நின்றதை அவளுக்கும் காட்டினேன்” என்றார் பெரியவர்.

“உங்கள் பெண்ணும் என்னைப் பார்த்தாளா?” வாஸிபன் வினவினான் சற்றுச் சங்கடத்துடன்.

“பார்த்தாள்.”

“என்ன சொன்னாள் ஸ்வாமி?”

“நீ ரசிகனென்பதை ஒப்புக் கொண்டாள்.”

பெரியவர் இப்படி மனம் திறந்து பேசியது வாஸிபனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. வயது வந்த பெண்ணை இன்னொரு வாஸிபனை பார்க்கச் சொல்

லும் அந்த மனிதரைப் பற்றிப் பெரிதும் சந்தேகம் கொண்டான் அவன். அதனால் மனத்தில் சிறிது சினமும் உதயமாகவே கேட்டான், “வயது வந்த பெண்கள் முன்பின் அறியாத வாஸிபர்களைப் பார்க்கலாமா?” என்று.

பெரியவர் முகத்தில் திருப்தி உலாவியது. “என் மதிப்பு தவறல்ல” என்று பதில் சொன்னார் அவனுக்கு.

“என்ன மதிப்பு அது?”

“நீ பண்புள்ளவனென்று மதிப்புப் போட்டேன். தவிர அந்தச் சுழல்களிடம் தனக்குத்தான் தனி வேட்கையிருப்பதாக நினைத்த என் பெண்ணின் அகங்காரத்தை அடக்கவும் உன்னைக் காட்டினேன். உன் சினம் எனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. ஆனால்...” இங்குச் சொற்களை நிறுத்தினார் பெரியவர்.

“ஆனால்?” வாஸிபன் கேட்டான் பயத்துடன்.

“நீ அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்தது உன் மீதிருந்த மதிப்பைக் குறைத்துவிட்டது. இந்த அற்புத்தியை விட்டுவிடு இனிமேல். நல்ல கலைஞனின் அடையாளம் இது அல்ல” என்று கூறிவிட்டு, வாயிலை நோக்கி வேகமாக நடந்தார் பெரியவர்.

அவர் போகும் திக்கை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் வாஸிபன். பிறகு காவலனை நோக்கித் திரும்பி அதிகார தோரணையில் கேட்டான், “இவர் யார்?” என்று.

“மன்னனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்” என்றான் காவலன்.

“பணக்காரரா?” வாஸிபன் விசாரித்தான்.

“இல்லை.”

“பணம் இல்லையென்றால் எதனால் மதிப்பு?”

“பணத்தால் வாங்க முடியாத வித்தை அவரிடமிருக்கிறது.”

சிறிது சிந்தித்தான் வாஸிபன். பிறகு கேட்டான், “அவர் பெண் இங்கு என்ன செய்கிறாள்?” என்று.

“அரசமகளுக்குப் பணிப்பெண்ணாயிருக்கிறாள், பாடம் சொல்லுகிறாள்.”

“பாடமா?”

“ஆம்.”

“என்ன பாடம்?”

“நாட்டியம்.”

“நாட்டியமா!” வியப்புடன் விசாரித்தான் வாஸிபன்.

“ஆம்.”

“குலம்?”

“தாசிகுலம்.”

அதற்குமேல் வாஸிபன் விசாரிக்கவில்லை இடிந்து போய், நின்ற இடத்தில் நின்றான். அவன் அதிர்ச்சியைக் காவலனும் நோக்கினான் “தாசியென்றதும் மலைக்க வேண்டாம். அவனை

யாரும் அணுக முடியாது. அவளைப் பார்ப்பதும் கஷ்டம்” என்று காவலனே சொன்னான். “பார்க்க ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. தினமும் மாலையில் பாடம் சொல்லிவிட்டுக் கதிரவன் மலைவாயிலில் விழும் நேரத்தில் அதோ அந்த மண்டபப்படிக்களில் இறங்கி வருவாள்” என்று விளக்கினான் அரசு கலா மண்டபத்தின் படிக்களக் காட்டி.

பதிலுக்குத் தலையை ஆட்டிவிட்டு வெளியே இருந்த அரசு வீதியை நோக்கி நடந்தான் வாலிபன். அரசு வீதியையும் கடந்து காவிரிக் கரையிலிருந்த தனது இல்லம் சென்று தனது அறைப் பஞ்சணையில் விழுந்தான். அன்று அவன் தாய் சாப்பிட அழைத்த போது சரியாக ஆகாரம் அருந்தவும் இல்லை. அவள் கண்கள் மீண்டும் ஈர்த்தன. “எந்தப் பெண்ணையும் தலையெடுத்து நோக்காத நான், இன்று மட்டும் எதற்காக இவளைப் பார்த்தேன்? அதுவும், ஒரு தாசி, சே ; கேவலம்” என்று தன்னைத் தானே கடிந்துகொண்டான் “அவளை இனி பார்க்கக்கூடாது. காவிரியில் காலையில் பார்த்ததும், பிறகு தொடர்ந்ததும் நாகரீகக் குறைவு, இனிமேலும் அவளைச் சந்திப்பது சரியல்ல” என்று உறுதி கொண்டான்.

பகல் ஏற ஏற அவன் உறுதி தேய்ந்து, மாலை அணுக இருந்ததும் அடியோடு குலைந்தது. பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து புத்துடை அணிந்து பட்டான் அரண்மனை நோக்கி. வெகு துரிதமாக கலா மண்டபத்தின் படிக்களக்கு அருகே

வந்தான். மண்டபப்படிகள் அன்று மாலை வெயிலில் புதுவிதப் பொலிவை அடைந்துவிட்டதாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. அதன் பக்களைப் பார்த்தவண்ணம் பக்கத்திலிருந்த மரத்தடியில் நின்றான் சில நிமிடங்கள் ; பிறகு அவசரப்பட்டு அந்தப் படிக்களில் ஏறவும் முற்பட்டான். பத்துப் பக்களை ஏறியதும் சிலம்புகள் திடீரெனக் கலீரென ஒலித்ததால் சட்டென்று நின்றான். உச்சிப்படியில் அந்தப் பெண் இன்னொரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து சிரித்துக் கொண்டு தோன்றினாள். இறங்கவும் தொடங்கினாள்.

காலை நேரத்துக்கு விரோதமாக அவள் இறங்கி வந்தாள் படிக்களில். அவள் காற்சிலம்புகள் இசை கூட்டின அவள் நடைக்கு. அந்திவேளைச் சூரியன் அவள் அழகிய மேனிக்கு மேலும் பொன்னைப் பூசினான், தகதகவென்று மின்னிக்கொண்டு. படிக்குப் படி காலை வைத்ததால் சிலம்புகள் இசைபாட இறங்கி வந்த அவள், நட்ட நடுவில் எதிரே நின்ற வாலிபனைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றாள். அவள் கண்கள் அகல விழித்து அவனைப் பார்த்தன சினத்துடன். வாலிபனும் நோக்கினான் அக்கண்களை. சினத்திலும் அவற்றுக்கு ஒரு தனி அழகிருந்தது. அன்று இரண்டாம் முறையாக அவன் கண்களைக் கவர்ந்து நின்றன அவள் விசால நயனங்கள்.

அவன் மெய்மறந்து நின்றான். “வழியை விடுங்கள்” என்ற அவள் அதட்டலான சொல்லால் சுயநிலை அடைந்தான்.

சுயநிலை அடைந்தானே தவிர, பலவீனம் அடையவில்லை. “உன் பெயரென்ன?” என்று துணிவுடன் கேட்டான்.

அந்தப் பெண் சீறி, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். பக்கத்திலிருந்த பெண் அவளை அடக்கி விட்டுத்தானே பதில் சொன்னாள், “இவள் பெயர் ஹேமா” என்று.

“ஹேமா! ஹேமா,” என்று இருமுறை மனத்துள் சொல்லிக் கொண்டான் அவன்.

அந்தச் சமயத்தில் ஹேமா தன்னுடன் வந்த பணிமகளை நோக்கி, “காவலரை அழைத்து இவனை விலக்கு” என்று உத்தரவிட்டாள்.

“அம்மா, சும்மா இருங்கள்!” என்றாள் பணிப் பெண்.

“ஏன்?” ஹேமா சீறினாள்.

“அவரை யாரும் தொடமுடியாது.”

“தொட்டால்?”

“பிழைக்க முடியாது.” திட்டமாயிருந்தது பணி மகளின் பதில்.

3. புதிய பார்வை, பழைய உருவம்

பணிப்பெண்ணின் பதிலைக் கேட்டதும் ஹேமாவின் சொர்ண முகத்தில் சீற்றத்துடன் பெரு வியப்பும் கலந்து கொண்டதால், எதிரே கீழ்ப் படியில் அசையாது நின்ற அந்த வாலிபனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் மறுபடியும். காலை வேளைக்கு நேர்மாறான நிலை அது. காலையில் அவள் காவிரியின் கீழ்ப்படியிலும் அவன் மேல்படியிலிருந்தும் நின்றிருக்க, இப்பொழுது அவள் அரச கலாமண்டபத்தின் மேற்படியிலும் அவன் கீழ்ப் படியிலும் நின்றிருந்தான். காலையில் அவள் கண்கள் கீழிருந்து அவனை நோக்கின மேற்புறமாக. சிறிதும் களங்கமற்ற பார்வை அது. இப்பொழுது அவன் கீழிருந்து மேற்புறம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் அவளை. கண்களுடன் கண்கள் கலக்கவே செய்தன. ஆனால், அந்த மாலை வேளையில் இருவர் கண்களிலும் ஏதோ ஒரு குழப்பம் இருந்தது. அவள் சீற்றமும் வியப்பும், உள்ளே எழுந்த விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிக்குத் திரை போட்டிருந்தன. அந்த உணர்ச்சி எதுவாயிருக்கும் என்று அவளால் நிர்ணயிக்க முடிய வில்லை. இயற்கையாக எழுந்த நாணத்துக்கு அவளால் விளக்கம் காண முடியவில்லை.

ஆஜானுபாகுவாய் அவளுக்கு எதிரே வழி மறித்து நின்ற அந்தக் கட்டிளங் காளையின் கண்

களில் ஆர்வமும் ஏமாற்றமும் கலந்து கிடந்ததால் மனம் குழம்பிக் கிடந்ததை அவன் பார்வை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபித்தது. அவள் தாசி குலம் என்று காவலன் கூறியதுமே, அவன் மனம் தத்தளித்தது. “கேவலம் ஒரு தாசியிடமா என் மனம் சென்று விட்டது?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான் அந்த வாஸிபன். ஏராளமான மக்கள், அரசு அரங்கத்தில் தன்னைக் கைகொட்டி ஆரவாரித்துப் பாராட்டிய போது, அந்த மக்களில் இருந்த எத்தனையோ கட்டழகிகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத தனது கண்கள், ஒரு தாசியைப் பார்த்து மலைத்துவிட்டதை நினைத்து அவன் ஏங்கினான். அந்த ஏக்கம் பெருமூச்சாக வந்தது வெளியில்.

அவன் ஏக்கத்தையும்பெருமூச்சையும் காணவே செய்தான் அக்காரிகை. அதற்குக் காரணமும் புரிந்தது அவளுக்கு. தாசியென்றால் எல்லோருக்கும் இணங்குபவள் என்ற காரணத்தால், நினைப்பால், துணிவால், அவன் தன் வழியைத் தடுத்து நிற்கிறான் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்ட அவள் பணிப்பெண்ணை நோக்கி, “இவனை யாரும் ஏன் தொட முடியாது? தொட்டால் ஏன் பிழைக்க முடியாது? இவன் என்ன இந்த நாட்டு மன்னனா?” என்று வினவினான். அவள் குரலில் அலட்சியமும் சினமும் விரவிக் கிடந்தன.

“ஆம் அம்மா” என்றாள் பணிப்பெண் சங்கடத் துடன்.

“என்னடி ஆம் அம்மா?” என்று கேட்டாள் ஹேமா, சிறிதும் தணியாத கோபம் துளிர்ந்த குரலில்.

“ஒரு வகையில் இவரும் மன்னர்தான்” என்று பதில் சொன்னாள் பணிப் பெண்.

“ஒருவகையில் மன்னரா?” ஹேமாவின் கேள்வியில் வியப்பு இருந்தது.

“ஆம்.”

“அது எந்த வகை?”

“மல்லர்களின் மன்னர், இந்நாட்டு ராஜமல்லர்.” இதைச் சொன்ன பணிப்பெண்ணின் குரலில் மதிப்பும் மரியாதையும் அதிகமாக ஒலித்தன. அத்துடன் நிற்கவில்லை பணிப்பெண். “இவர் பெயர் தனுர்தாஸர். தமிழில் வில்லிதாஸர் என்றும் அழைக்கிறார்கள்” என்றும் சொன்னாள்.

அப்பொழுதுதான் புரிந்தது ஹேமாவுக்கு. அரசரால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவரும், பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் யாரும் நடுங்கக்கூடிய பிரக்யாதி உடையவருமான ராஜ மல்லர்தான் தன்னெதிரே நிற்கும் அந்த வாஸிபன் என்று. இருப்பினும் அவள் இதயத்தில் மட்டும் எந்தவித அச்சமும் எழவில்லை. “இவருக்கு இரட்டைப் பெயரா?” என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் பணிப் பெண்ணை.

“ஆம் அம்மா” என்றாள் பணிப்பெண்.

“வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழி. மொழி பெயர்ப்புப் பெயரா?” என்று மீண்டும் இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் ஹேமா.

“ஆமாம். தங்களைப் போலத்தான். தங்களை ஹேமாம்பாள் என்றும் பொன்னாச்சியென்றும் மக்கள் அழைக்கவில்லையா?” என்று வினவிய பணிப்பெண் நகைத்தாள்.

அதுவரை எதிரே கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்த வில்லிதாஸனும் கலகலவென நகைத்தான். “நம்மிருவருக்கும் நல்ல பொருத்தமிருக்கிறது, பெண்ணே” என்று கூறவும் செய்த வில்லிதாஸன் திடீரென சுற்று முற்றும் நோக்கினான். நீண்ட நேரம் அவளைப் படியில் நிறுத்திவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான் அவன். தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கண்ட சில காவலாட்கள் கீழே வீதியில் செல்வதை நிறுத்திவிட்டதையும், காவிரியிலிருந்து குடிநீர் கொண்டு வந்திருந்த ஓரிரு அரண்மனைப் பணிப்பெண்களும் எட்ட நின்று தங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததையும் பார்த்த தனுர்தாஸன், “பெண்ணே, மன்னிக்க வேண்டும். நீ போய் வா” என்று வழிவிட்டு நின்றான்.

ஹேமா உடனடியாக நகரவில்லை. படிகளுக்குக் கீழே அந்தப்புரத்தையும் அரசரின் தனி மாளிகையையும் இணைத்து ஓடிய பாதையை அவளும் கவனித்தாள். வில்லிதாஸன் நோக்கியதும்

அச்சத்தால் விரைந்துவிட்ட காவலரையும், தலை குனிந்து நடந்துவிட்ட குடமேந்திய மாதரையும் பார்த்தாள். அவன் ஒரே பார்வையில் சிதறிவிட்ட காவலரையும் பணி மக்களையும் கண்ட அவள், வில்லிதாஸன் செல்வாக்கு மிதமிஞ்சியது, பார்வை பலமுள்ளது என்பதை உணர்ந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் அவள் கண்களையும் நோக்கினான் தனுர்தாஸன். தனுசைப்போல் வளைந்த புருவங்களுக்குக் கீழே மென்மையுடனும் சலனத்துடனும் நோக்கிய இரு அரவிந்த விழிகள் தனது கண்களுக்குள் புதுந்து மனத்தில் தைத்து விட்டதை உணர்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஆண்டாளின் இணையற்ற, எந்த இலக்கியத்திலும் காணாத உவமை அவன் மனத்துள் எழுந்தது. ‘ஆண்டாள் ஒரே கூட்டுச் சொல்லில் இரண்டு உவமைகளைச் சொன்னாளே, போதரிக் கண்ணினாய் என்று, போது என்றால் புஷ்பம், அரி என்றால் மான். புஷ்பம் போல் மென்மையாகவும் மாணைப்போல் மருட்சியும் கொண்ட கண்கள் என்பது எத்தனைச் சிறப்பு! இப்படி எந்தக் கவி உவமை சொன்னான்? மென்மையும் மருட்சியும் கலந்தால் தானே பெண்கள் கண்ணுக்கு அழகு?’ என்று பலபடி மனத்துக்குள் சிந்தித்தான். மீண்டும் ஒருமுறை அவள் கண்களை நோக்கினான். அப்பொழுது அவற்றில் சீற்றம் மறைந்திருந்தது. அதன் இடத்தை மென்மையும் மருட்சியும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. சலனப்பட்ட பார்வை மென்மையடைந்து நாணத்தை வீசிய

ன்கள் நிலத்தை நோக்கின. அடுத்தவிநாடி காலிற் லம்பு கொஞ்ச, கைவளை குலுங்க, எழில்கள் ளவுடன் அசையப் படிகளில் அவள் வேகமாக றங்கிச் சென்றுவிட்டாள் பணிப்பெண் தொடர.

அவள் போவதை வில்லிதாஸன் பார்க்க ல்லை. சிந்தனை அவன் மனத்தை ஊடுருவி ருந்து. இனி அவளைப் பார்ப்பதில்லை என்ற டவுக்கு வந்தான். அந்த உறுதியுடன் படிகளில் றங்கிச் சிந்தாமணியிலிருந்த தனது வீட்டை ரக்கிச் சென்றான். அவன் உறுதியைக் குலைக்க டி மறுநாளே விளையாடியது.

4. சித்திரமும் கைப்பழக்கம்

பார்த்த மாத்திரத்தில் பிறரை மயக்கிவிடும் பங்கஜ விழிகளையுடைய பொன்னாச்சியை இனிப் பார்ப்பதில்லை என்ற மன உறுதியுடன் அரண்மனைக் கலா மண்டபத்தின் படிகளிலிருந்து இறங்கி, சிந்தாமணியிலிருந்த தனது இல்லத்துக்கு வந்த மல்லனான வில்லிதாஸன், அன்றிரவு உணவை அருந்தினானில்லை. அவன் உணவருந் தாததைக் கண்ட அவன் அன்னை கேட்டாள்: 'வில்லி! ஏதாவது உடல்நிலை சரியில்லையா?' என்று.

“உடம்புக்கு ஏதுமில்லை அம்மா. நீ வீட்டு வேலையைப் பார்த்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்” என்று வில்லிதாஸன் சொல்லிவிட்டுத் தாயின் பதிலுக்குக் கூடக் காத்திராமல் தனது சயன அறையை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் தாய் அவன் நடையிலிருந்த அதிகப்படி யான உறுதியைக் கண்டு அவன் மனத்தை ஏதோ அலைக்கழிக்கிறது என்று உணர்ந்து கொண்டாள். வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் ‘அம்மா’ என்று அழைத்துக்கொண்டு முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் களை சொட்ட வரும் தனது வீரமகன் முகத்தில் அன்று ஏதோ விவரிக்க முடியாத சூழல் பரங்கிருந்ததை

வந்த போதே கவனித்த அவன் அன்னை, ‘மகன் குழப்பத்துக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும்?’ என்று யோசித்துப் பார்த்தாள். விடை காண முடியாததால் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

அந்தப் பெரிய பரம்பரை வீட்டில் அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒருவேலையாளந்தானிருந்தார்கள். தந்தையைச் சிறு வயதில் இழந்துவிட்ட வில்லி தாஸனை அவள் தன்னந்தனியே வளர்த்தாள். சிறு வயதிலேயே திடகாத்திரத்துடனிருந்த காரணத்தால் அவனை அரசர் கவனித்து மற்பயிற்சி மண்டபத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். அதுவும் தற்செயலாக நடந்த நிகழ்ச்சிதான். அரசர் ஒருநாள் புதுக் குதிரையொன்றைத் தாமாகவே பழக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அது கைக்கடங்காமல் அவரைத் தூக்கி எறிய முயன்ற சமயத்தில், வீரர்கள் கிட்டே நெருங்கவும் பயந்து விலகி நின்ற நேரத்தில், சுமார் பதினாறு பிராயம் உள்ள ஒரு சிறுவன் அபாயத்தைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல் அதன் முன்பு வந்து அதன் வாயை இறுக்கிப் பிடித்துக் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான். புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த அரசர் “நீ யாரப்பா?” என்று வினவினார்.

“தனுர்தாஸன்” என்று பெயர் சொன்னான் அவன்.

“தாஸன் என்றால் என்ன ஜாதி?” என்று வினவினார்.

“வில்லி” என்று பதில் சொன்னான் அந்தச் சிறுவன்.

“ஓ! கீழ்குலத்தவனா?” என்றார் மன்னர் சிறுவனின் உடல் வாளிப்பைப் பார்த்து.

“இல்லை” என்றான் சிறுவன்.

“என்ன இல்லை?” மன்னர் வினாவில் வியப்பு இருந்தது.

“கீழ்க்குலமில்லை” என்றான் சிறுவன் அச்சம் ஏதுமின்றி.

“வில்லி என்றாய்?” என்று மன்னர் கேட்டார்.

“ஆம்”.

“அது கீழ்க்குலமல்லவா?”

“தாஸன் என்றும் சொன்னேன்.”

“அதனால்?”

“வைஷ்ணவன்.”

“வைஷ்ணவனா?”

“ஆம், உயர் குலத்தவன்” என்று கூறிவிட்டு மன்னருக்குத் தலை வணங்கித் திரும்ப முயன்றான்.

மன்னர் அவன் அருகில் வந்து, “நில்” என்றார் சிறிது கடுமையாக.

சிறுவன் நின்றான், திரும்பினான். “நான் அனுமதி தருமுன்பு செல்ல உனக்கு என்ன துணிவு?” என்று பொய்க் கோபம் காட்டினார் மன்னர்.

“எதற்கு அனுமதி?” என்று சிறுவன் வினவினான்.

“வீடு செல்ல?”

“என் வீடு செல்ல எனக்குத் தாங்கள் அனுமதி தரவேண்டுமா?” வாஸிபன் கேள்வியில் விஷம மிருந்தது.

மன்னர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார் சில வினாடிகள். பிறகு எட்ட இருத்தவண்ணம் இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அரண்மனைக் காவலரை நோக்கி, “இந்தப் புரவியை இவனுக்கே கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கூறி, தனது பயிற்சி நிலையத்திலிருந்து அரண்மனையை நோக்கி நடந்து விட்டார்.

வீரரில் தலைவனாயிருந்தவன் வில்லிதாஸனை அணுகி, “இந்தப் புரவி மீது ஏறிக்கொள்” என்றான்.

சிறுவன் புரவியையும் பார்த்து வீரனையும் பார்த்தான். பிறகு மறுமொழி கூறாது திரும்பி நடக்க முயன்றான். அவன் அணிந்திருந்த அங்கியைப் பிடித்துத் திருப்பினான் வீரன் கடுங்கோபத்துடன். அடித்த விநாடி வீரன் முகத்தில் ஏதோ குழவிக் கல் தாக்கியது போன்ற உணர்ச்சி; வீரன் தரையில் விழுந்தான். அவன் மூக்கிலிருந்து குருதி ஆறாகப் பெருகியது. கையை முஷ்டியாகப் பிடித்து நின்ற அந்த சின்ன ராஷஸன் கீழே விழுந்தவனை ஒரு விநாடி பார்த்தான். அடுத்த விநாடி தன்னை நெருங்க முயன்ற வீரர்களைத் தன் கையசைப் பினால் தேக்கினான். அவன் தோரணையில், கையசைப்பினால், விவரணத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட கம்பீரமும் கடுமையும் இருந்தன. ஆகவே வீரர்கள்

நின்றனர், நெருங்கும் யோசனையைக் கைவிட்டு. சிறுவன் புரவி மீது தாவி ஏறினான். புரவி முதலில் தன் மூர்க்கத்தனத்தைக் காட்டியது. கடிவாளத்தைப் பலமாக இழுத்து அதன் கன்னத்தில் ஓர் அறை விட்டபின் அடங்கி மெதுவாக நகர்ந்து சென்றது.

இந்த நிலையில் இல்லம் வந்து சேர்ந்த மகனை நோக்கி, “இது ஏதடா புரவி?” என்று வினவினாள் அவன் தாயார்.

“அரசர் பரிசாகக் கொடுத்தார்” என்ற வில்லி தாஸன், புரவியை வாயிற் கம்பத்தில் பிணைத்து விட்டு காவிரிக்கு நீராடச் சென்றான். அவன் திரும்பி வந்த போது அரண்மனைப் பிரதானி அவனுக்காகக் காத்திருந்தார். “மன்னர் உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னார்” என்றும் வந்த காரணத்தை தெரிவித்தார்.

வில்லிதாஸன் அவரை எதற்கு என்று கேட்க வில்லை. வேறு உடையணிந்து புறப்பட்டான் அரண்மனைக்கு. அவனை மன்னர் மற்போர் கூடத்தில் சந்தித்தார். “வில்லி வா!” என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

வில்லி தலைவணங்கினான் மன்னருக்கு. “எதற்காக அழைத்தீர்கள் பிரபு?” என்றும் வினவினான்.

“காலையில் நடந்ததைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன்” என்ற மன்னர், அவன் தோள்மீது

கை வைத்து அவனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார். மன்னர் அந்தக் கீழ்க்குல மகனிடம் அத்தனை சரிசமானமாக நடந்து கொண்டதை பிரதானி ரசிக்கவில்லையானாலும், வேறெதுவும் செய்ய வழியின்றி நின்றார். சிறிது நேரத்தில் திரும்பிய மன்னர், வில்லிதாஸன் அன்று முதல் மற்போர் பயிற்சி பெறுவானென்றும், அவனுக்குமற்ற மல்லர்களுக்கான ஊதியத்தைக் கொடுக்குமாறும் பிரதானியிடம் கூறினார். பிரதானி வெறுப்புடன் தலை வணங்கினார். பிரதானியையும் நோக்கி, வில்லியையும் நோக்கிய மன்னர், “பிரதானி! இவன் ஒருகாலத்தில் பெரும் மல்லனாவான். நமது அரசுக்குப் பெருமைதருவான்” என்றும் கூறிச் சென்றார்.

அன்று மன்னர் போட்ட எடை தவறவில்லை. வருடங்கள் செல்லச் செல்ல வில்லி பெரும் பெயர் பெற்றான். இருபத்து நான்கு வயதை எட்டுமுன்னே அவனை எதிர்க்க வந்த பல பெரும் மல்லர்கள் மண்ணைக் கவ்விவிட்டபடியால் மன்னர் அவனை ராஜமல்லனாக்கினார். மாதத்திற்கு ஆயிரம் பொற் காசுகள் சம்பளமும் கொடுத்தார்.

இத்தனைக்கும் மல்யுத்தம் மட்டும் பயில வில்லை வில்லிதாஸன். காவியமும் படித்தான். தந்தை வைத்துவிட்டுப்போன திய்யப்பிரபந்தச் செல்வத்தைத் தனிப்படவும் படித்தான். படித்த மகா வித்வான்களிடம் பாடமும் கேட்டான். மல்லனாயிருந்தாலும் இலக்கிய ரசனையும், கலா ரசனையும் கொண்ட வில்லிதாஸன் அரசர் சித்திரச் சாலைக்கும் சென்று ஏதாவது சித்திரமும் தீட்டினான்.

அவன் கல் உடலுக்குள் கலை மென்மையான இதயத்தை அமைத்தது. பல அழகிய உருவங்களை அவன் தீட்டினான். ஆனால், கல் உடலில் முதல் நாள் காவிரியில் விதி செதுக்கிவிட்ட சிற்பம் மட்டும் இதயத்தை விட்டு நகர மறுத்தது. ஆகவே அன்று மாலை வீட்டில் தன் அறைக்குச் சென்ற வில்லிதாஸன் மூலையிலிருந்த சட்டத்தில் வெள்ளைத் துணியொன்றை பதித்தான். பிறகு மைகளைக் கூட்டிச் சித்திரத்தைத் தீட்டத் துவங்கினான். மயிலிறகு வேகமாக ஓடியது. மனத்தின் வேகத்திற்கு அதில் எழுந்த சித்திரத்தின் அசைவுகள் ஈடு கொடுத்தன. சித்திரம் முடிந்தது. கலக்கம் முடியவில்லை.

மறுநாள் அவன் வழக்கம்போல் காவிரிக்குச் சென்றான். அதே படித்துறையில் நின்றான். காவிரியின் சுழற் கண்கள் அப்போதும் காட்சி அளித்தன. இருந்தாலும் அவற்றைப் பார்க்காமலே திரும்பி உடையணிந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான். போகும் போது முதல் நாள் வரைந்த சித்திர சீலையையும் மடித்துத் தோள் மேல் போட்டுக் கொண்டு சென்றான். அன்று அவன் மற்போர் பயிற்சிச் சாலைக்குள் நுழைய முன்பு அவனைச் சந்தித்த பிரதானி, மன்னர் அவனைச் சித்திரச் சாலையில் சந்திக்க விரும்புவதாக அறிவித்தார்.

தனுர்தாஸன் திரும்பிச் சித்திரச் சாலைக்குள் நுழைந்தான். மன்னர் அங்கிருந்த நானாவித சித்திரங்களில் கண்ணை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். வில்லி

கையிலிருந்த சிறு துணியைப் பல மடிப்புகளாக மடித்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டான்.

அவன் காலடியோசை கேட்டுத் திரும்பிய மன்னர், “வில்லி!” என்று அழைத்தார்.

“மன்னவா!” தலை வணங்கினான் வில்லி.

“உனக்குச் சித்திரம் தீட்டு தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினார் மன்னர்.

“சிறிதளவு தெரியும்.”

“நன்றாகத் தெரியும் என்று பிரதானி சொன்னாரே!”

“அன்பினால் சொல்கிறார். சாதாரண கைப் பழக்கம்.”

“சித்திரமும் கைப் பழக்கம்தானே வில்லி! தவிர பிரதானி வீணாகப் புகழும் பழக்கமுள்ளவரல்ல” என்ற மன்னர், “வில்லி, அதை எடுத்து வா” என்று மூலையிலிருந்த ஒரு சட்டத்தைக் காட்டினார். வில்லி நடந்தான் வேகமாக, எட்ட இருந்த சட்டத்தை நோக்கி. சித்திரச் சாலைச் சாளரத்தின் மூலமாக நுழைந்த காற்று அவன் தோளில் மடித்துப் போட்டிருந்த சீலையைக் கீழே தள்ளியது. காற்றினால் அது சிறிதளவு பிரியவும் செய்தது.

அதை அவசரமாக எடுக்கப் போன வில்லி தாஸனைத் தடுத்தார் மன்னர். ஒரு பகுதி பிரிந்த சீலையில் ஒரு அழகியின் மோகன முகம் தெரிந்தது. அரசர் அந்தச் சீலையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார். அரசர் முகத்தில் சொல்லவொண்ணா பிரமை

படர்ந்தது. “இது நீ தீட்டியதா?” என்று வினவினார் மன்னர் பிரமை குரலிலும் ஒலிக்க.

ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தான் வில்லிதாஸன். மன்னர் திரும்பத் திரும்ப அந்தச் சீலையில் கண்ட சொர்ண பிம்பத்தைப் பார்த்தார். அப்பொழுது சித்திரச் சாலை வாயிலில் பொன்னாச்சி தோன்றினாள்.

அவளைப் பார்த்த மன்னர், “ஹேமா” என்றழைத்தார்.

“மன்னர்! அழைத்தீர்களாமே?” என்று வினவினாள் ஹேமா.

“அழைத்த வேலை முடிந்து விட்டது” என்று கூறிய மன்னர் சீலையையும் பார்த்து ஹேமாவையும் நோக்கினார். பிறகு வில்லியை நோக்கினார். வில்லி தலைகுனிந்து நின்றான். ஹேமாவின் விழிகளில் கேள்விக்குறி இருந்தது. அந்த விழிகளை நோக்க வில்லியின் இதயம் துடித்தது உண்மைதான். ஆனால் துணிவுதான் இல்லை. துணியை மன்னரே உண்டாக்கினார்.

5. மன்னன் விருப்பம் ! மல்லன் கலக்கம் !

தனுர்தாஸன் தோளிலிருந்து விழுந்த சித்திரச் சீலையையும் பிரித்துப் பார்த்து, சித்திரச்சாலை நுழைவாயிலில் நின்ற பொன்னாச்சியையையும் பார்த்த மன்னர் தமது இதழ்களில் புன்முறுவலைப் படர விட்டுக் கொண்டு உள்ளே வரும்படி பொன்னாச்சிக்குச் சைகையும் செய்தார். தனுர்தாஸன் மன்னருக்கு அருகில் நின்றிருந்த காரணத்தால் சிறிது தயங்கிய பொன்னாச்சி மெல்ல துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து சற்று எட்டவே நின்று, “என்ன மன்னவா ?” என்று வினவினாள்.

தன்னெதிரில் நின்ற பொன்னாச்சியை ஏறெடுத்து நோக்கிய மன்னர், “ஹேமா ! வில்லிக்கும் உனக்கும் பரிச்சயம் உண்டென்று இத்தனை நாள் நீ சொல்லவே இல்லையே” என்றார் லேசாக விஷமம் துளிர்ந்த குரலில்.

பொன்னாச்சியின் முகம் வெட்கத்தால் மாலைக் கதிரவனைப் போலச் சிவந்தது, குங்குமச் சிவப்பாக. “பரிச்சயம் ஏதும் இல்லை மன்னவா. நேற்றுத்தான் இவரை முதன் முதலாகப் பார்த்தேன்” என்று பதில் சொன்னாள் பொன்னாச்சி, நிலத்தில் கண்களை நாட்டிய வண்ணம்.

“நேற்றுத்தான் பார்த்தாயா?” மன்னன் கேள்வியில் வியப்பு ஒலித்தது.

“ஆம் மகாராஜா.” பொன்னாச்சியின் குரலில் சங்கடம் துலங்கியது.

“அப்படியானால் இவன் சித்திரம் எழுத எப் பொழுது உட்கார்ந்தாய் ?” என்று மன்னர் வினவினார்.

“சித்திரம் எழுதவா ! உட்கார்ந்தேனா !” திக் பிரமை பிடித்துக் கேட்டாள் ஹேமா.

“இவன் சித்திரம் வரைய உட்காரவில்லை நீ ?”

“இல்லை.”

“அப்படியானால் இது எப்படி வந்தது ?” இதைச் சொல்லிய மன்னர் சீலையைப் பிரித்துக் காட்டினார்.

மகாராஜாவின் சொல் கேட்டதும் தலை நிமிர்ந்த ஹேமா பிரமை பிடித்து நின்றாள். அவள் கண்கள் மிக அகலமாக விரிந்தன. “இதற்கு என்ன பொருள்?” என்று அதுவரை காட்டிய அடக்கத்தைக் கைவிட்டு தனுர்தாஸனை நோக்கித் தீயைக் கக்கும் விழிகளைத் திருப்பினாள்.

தனுர்தாஸன் அந்த விழிகளை விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்தான். பிறகு மகாராஜாவை நோக்கி, “மகாராஜா ! பொன்னாச்சி ஒரு நிமிடங் கூட உட்காரவில்லை, நான் சித்திரம் தீட்ட” என்று கூறினான்.

“அப்படியானால் இத்தனை தத்ருபமாகச் சித்திரம் வரைய உன்னால் எப்படி முடிந்தது ?” என்று வினவினார் மன்னர்.

“நேற்று காவிரியில் இவள் கண்களைப் பார்த்தேன்” என்ற தனுர்தாஸன் சொற்களை முடிக்கவில்லை.

“உம்.” மன்னர் உறுமினார்.

“முதலில் கண்களை வரைந்து கொண்டேன். மீதியை நினைப்பிலிருந்து தீட்டினேன்” என்ற வில்லியை விசித்திர நோக்குடன் நோக்கிய மன்னர், “வில்லி!” என்றழைத்தார் மெதுவாக.

“மன்னா!”

“கண்களை வைத்துக் கொண்டு முழு உருவத்தை வரைய முடியுமா?”

“முடியும் மன்னவா.”

“எப்படி முடியும்?”

“ஒரு பெண்ணின் மயிரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் சித்திரமெழுதிய கதையைப் படித்ததில்லையா தாங்கள்?”

“படித்திருக்கிறேன். அது கதை.”

“உண்மை நிகழ்ச்சியிலிருந்துதான் கதைகள் உருவாகின்றன. மகாராஜா, தலைக்குழலை வைத்து சித்திரம் வரைய முடியுமானால், விழிகளிலிருந்து ஏன் வரைய முடியாது?” இதை மிகுந்த அடக்கத்துடன் சொன்னான் வில்லிதாஸன்.

மகாராஜா சிந்தித்தார் சில விநாடிகள். பிறகு சொன்னார்: “வில்லி! உனக்குப் பொய் சொல்லத் தெரியாது. ஆகையால் உன்னை நம்புகிறேன்.

நான் இப்பொழுது அழைத்ததும் இந்த மாதிரி ஒரு பணியை உனக்குக் கொடுக்கத்தான்” என்று.

தனுர்தாஸன் தலை வணங்கினான். “கட்டளை யிடுங்கள் மன்னவா” என்றான்.

மன்னர் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினார் சில விநாடிகள். “திருப்பாவை படித்திருக்கிறாயா வில்லி?” என்று வினவினார் முடிவில்.

“படித்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லவில்லை வில்லி, “பாடம் கேட்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“அப்படியானால் அந்தக் கிரந்தத்தின் பாவம் உனக்குத் தெரியும்” என்று கேட்டார் மன்னர்.

“ஓரளவு தெரியும்.”

“அப்படியானால் இவளை ஆண்டாளாக வைத்து முப்பது பாட்டுகளையும் சித்திரமாக தீட்டி விடு” என்றார். “முதலில் அந்தச் சட்டத்திலிருக்கும் சீலையில் துவங்கு” என்று எட்ட இருந்த சட்டத்தை யும் சுட்டிக் காட்டினார்.

வில்லிதாஸன் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத களை படர்ந்தது. “பாட்டுகளைத் தீட்டுகிறேன் மகாராஜா. ஆனால் இவள் தேவையில்லை” என்றான் வில்லி.

“ஏன்?”

“கற்பனையிலிருந்து தீட்ட முடியும்.”

“இத்தகைய அழகியிருக்கும் போது கற்பனையிலிருந்து தீட்டுவானேன்?”

“பொன்னாச்சி அழகிதான். ஆனால் ஆண்டாளாகப் பாவிக்க முடியாது.”

“ஆழ்வார்கள் தங்களை நாயகிகளாகப் பாவித்துக் கொண்டபோது, நீ இவளை ஏன் ஆண்டாளாகப் பாவிக்க முடியாது?”

“நான் ஆழ்வாரல்ல மகாராஜா. வெறும் மல்லன். பக்குவமற்றவன்” என்றான் வில்லிதாஸன்.

மகாராஜா நகைத்தார். “இவளைக் கண்டு அஞ்சுகிறாயென்று எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் பயப்படாதே. இவள் நெருப்பு. இவளையே வைத்து வரைந்துவிடு” என்று சொல்லிவிட்டு மகாராஜா வெளியே சென்று விட்டார்.

தனியே விடப்பட்ட இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் நீண்ட நேரம். பெரிய மல்லனான அவன் ஒரு பெண்ணின் முன்பு எத்தனை கோழையாக முடியும் என்று எண்ணிய ஹேமா, தன் செம்பருத்தி இதழ்களில் புன்னகை ஒன்றைப் படரவிட்டுக் கொண்டாள். “ஏன் நிற்கிறீர்கள்? நீங்கள் சட்டத்தையும் வண்ணக் கிண்ணங்களையும் எடுத்து வாருங்கள். நான் அடுத்த அறைக்குச் சென்று ஆண்டாளைப் போல் கொண்டை போட்டு வருகிறேன்” என்று கூறினாள் பொன்னாச்சி.

மெள்ள மெள்ள தனுர்தாஸனும் துணியை வர வழைத்துக் கொண்டான். “வேண்டாம்

கொண்டையை நான் கற்பனையால் தீட்ட முடியும், இப்படி வாருங்கள். இப்படி நில்லுங்கள்” என்று அவளுக்குச் சுவரின் ஒரு ஓரத்தைக் காட்டினான். பிறகு பக்கத்து அறைக்குச் சென்று நான்கு வெள்ளிக் கிண்ணங்கள், கோழி இறகுகள், செம்பஞ்சு-இவற்றுடன் திரும்பி வந்தான். அவள் சுவர் ஓரத்தில் நின்ற நிலையைப் பார்த்தான். “அப்படியில்லை, இப்படி நில்லுங்கள்” என்று அவள் அருகில் சென்று அவள் இடையைப் பிடித்துச் சற்று ஒடுக்கிச் சாய்ந்து நிற்க வைத்தான். “இப்பொழுது முதல் பாட்டில் எதை அபிநயம் பிடிக்கிறீர்கள்?” என்று வினவினான்.

முதன் முதலாக ஏற்பட்ட புருஷ ஸ்பரிசத்தில் அவள் உடலில் ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் ஊடுருவிச் சென்றன. உதடுகள் துடித்தன. “நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்றாள் தழுதழுத்த குரலில்.

“நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்று ஆண்டாள் சொல்லுமிடத்தை அபிநயம் பிடியுங்கள். இதை ஆண்டாள் உறுதியுடன் சொல்கிறாள். அவள் கண்களில் தீர்மானம் இருக்கிறது” என்றான் வில்லிதாஸன்.

சிரமப்பட்டு இடையை ஒடித்து, கண்களை அகல விரித்து, அவற்றில் கருணையைக் கூட்டி நாராயணனே நமக்கே என்ற இரண்டு ஏகாரத் துக்கும் முத்திரைகளை கைகளால் அமைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

எதிரே தரையில் சட்டத்தின் சீலையுடன் உட்கார்ந்தான் வில்லிதாஸன். கிண்ணங்கள் விருந்த வர்ணங்கள் கோழி இறகுகளில் தோய்ந்து வெளிவந்தன. சித்திரம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. பொதுச் சித்திரம் முடிந்தது அவள் கண்களைத் தீட்ட அவற்றை நோக்கினான். இறகுகள் ஓடவில்லை. மனம் ஓடியது. கனவுச் சாயை அவன் கண்களில் படர்ந்தது. அந்தக் கனவிலேயே கைகள் சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு இயங்கின. கண்களை முடித்ததும் எழுந்து சட்டத்தை எதிரே வைத்த தனுர்தாஸன், “இப்படி வா ஹேமா, இதைப்பார்” என்றான்.

அவள் அருகில் வந்தாள். சட்டத்திலிருந்த சித்திரத்தை நோக்கினாள். பக்கத்திலிருந்த வில்லி தாஸன் கை அவள் இடையை வளைத்தது. அதை விலக்கவில்லை அவள்.

இருவரும் நீண்ட நேரம் மௌனம் சாதித்தனர். உணர்ச்சிகள் வேகத்துடன் புரண்டதால், “இன்று இத்துடன் போதும் ஹேமா” என்றான் வில்லி, ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக.

“நானை எத்துடன் முடியுமோ?” என்று வினவிய பொன்னாச்சி லேசாக நகைத்தாள்.

6. பாட்டு பத்தொன்பது

அன்றிரவு வில்லியின் சித்தத்திலும் சரி; பொன்னாச்சியின் மனத்திலும் சரி, நிம்மதியென்று அணுவளவும் இல்லாததால் இருவரும் உறக்கத் துக்கு அடிமையாகவில்லை. எத்தனையோ பரிஷ்டர்களை அனாயாசமாகத் தூக்கியெறிந்திருக்கும் வில்லி அன்று பஞ்சணையில் பிகவும் பலவீனத்துடன் கிடந்தான். பொன்னாச்சியின் இடையைப் பிடித்து ஒடித்து நிற்க வைத்துச் சித்திரம் தீட்டியபோது ஏற்படாத ஒரு உணர்ச்சி, ஒரு தாபம் இரண்டும் அவள் அருகில் இல்லாத சமயத்தில் தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதை நினைத்துப் பெருவியப்படைந்தான் தனுர்தாஸன். அவள் இடையை ஒடித்து நாட்டியப் பாணியில் நிற்க வைத்த போது சித்திரம் தீட்டும் எண்ணமே மனத்தில் மேலோங்கி நின்றதால் அவள் அழகிய இடையின் மென்மை புத்திக்குப் புலப்படவில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் கலையின் எல்லையற்ற கவர்ச்சியையும் சக்தியையும் எண்ணி வியந்தான். “கலை மனத்தை ஆட்கொள்ளும்போது காமம் தலை காட்டுவதில்லையே. அப்படியிருக்கக் கலை வடிவங்களில் காணப்படும் பெண்ணின் கவர்ச்சி அம்சங்களால் சமுதாயம் கெட்டுவிடும் என்று சிலர் எண்ணுவது

“வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழி. மொழி பெயர்ப்புப் பெயரா?” என்று மீண்டும் இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் ஹேமா.

“ஆமாம். தங்களைப் போலத்தான். தங்களை ஹேமாம்பாள் என்றும் பொன்னாச்சியென்றும் மக்கள் அழைக்கவில்லையா?” என்று வினவிய பணிப்பெண் நகைத்தாள்.

அதுவரை எதிரே கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்த வில்லிதாஸனும் கலகலவென நகைத்தான். “நம்மிருவருக்கும் நல்ல பொருத்தமிருக்கிறது, பெண்ணே” என்று கூறவும் செய்த வில்லிதாஸன் திடீரென சுற்று முற்றும் நோக்கினான். நீண்ட நேரம் அவளைப் படியில் நிறுத்திவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான் அவன். தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கண்ட சில காவலாட்கள் கீழே வீதியில் செல்வதை நிறுத்திவிட்டதையும், காவிரியிலிருந்து குடிநீர் கொண்டு வந்திருந்த ஓரிரு அரண்மனைப் பணிப்பெண்களும் எட்ட நின்று தங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததையும் பார்த்த தனுர்தாஸன், “பெண்ணே, மன்னிக்க வேண்டும். நீ போய் வா” என்று வழிவிட்டு நின்றான்.

ஹேமா உடனடியாக நகரவில்லை. படிகளுக்குக் கீழே அந்தப்புரத்தையும் அரசரின் தனி மாளிகையையும் இணைத்து ஓடிய பாதையை அவளும் கவனித்தாள். வில்லிதாஸன் நோக்கியதும்

அச்சத்தால் விரைந்துவிட்ட காவலரையும், தலை குனிந்து நடந்துவிட்ட குடமேந்திய மாதரையும் பார்த்தாள். அவன் ஒரே பார்வையில் சிதறிவிட்ட காவலரையும் பணி மக்களையும் கண்ட அவள், வில்லிதாஸன் செல்வாக்கு மிதமிஞ்சியது, பார்வை பலமுள்ளது என்பதை உணர்ந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் அவள் கண்களையும் நோக்கினான் தனுர்தாஸன். தனுசைப்போல் வளைந்த புருவங்களுக்குக் கீழே மென்மையுடனும் சலனத்துடனும் நோக்கிய இரு அரவிந்த விழிகள் தனது கண்களுக்குள் புதுந்து மனத்தில் தைத்து விட்டதை உணர்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஆண்டாளின் இணையற்ற, எந்த இலக்கியத்திலும் காணாத உவமை அவன் மனத்துள் எழுந்தது. ‘ஆண்டாள் ஒரே கூட்டுச் சொல்லில் இரண்டு உவமைகளைச் சொன்னாளே, போதரிக் கண்ணினாய் என்று, போது என்றால் புஷ்பம், அரி என்றால் மான். புஷ்பம் போல் மென்மையாகவும் மாணைப்போல் மருட்சியும் கொண்ட கண்கள் என்பது எத்தனைச் சிறப்பு! இப்படி எந்தக் கவி உவமை சொன்னான்? மென்மையும் மருட்சியும் கலந்தால் தானே பெண்கள் கண்ணுக்கு அழகு?’ என்று பலபடி மனத்துக்குள் சிந்தித்தான். மீண்டும் ஒருமுறை அவள் கண்களை நோக்கினான். அப்பொழுது அவற்றில் சீற்றம் மறைந்திருந்தது. அதன் இடத்தை மென்மையும் மருட்சியும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. சலனப்பட்ட பார்வை மென்மையடைந்து நாணத்தை வீசிய

அயோக்யராயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சித்திரம் தீட்டி முடிந்ததும் எதற்காக என் இடையை வளைக்க வேண்டும் அந்த முரட்டுக் கையால்?" என்று தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டாள். "இன்னும் கொஞ்சம் இடங்கொடுத்திருந்தால் மடம் பிடுங்கியிருப்பார்" என்றும் சொல்லிக் கொண்டாள் கோபத்துடன். அத்தனை கோபத்திலும் அந்த முரட்டுக் கையின் பலம், இடையை வளைத்து அழுத்திய போது ஏற்பட்ட இன்பம், இரண்டையும் நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தாள் பொன்னாச்சி. அந்தப் புருஷனுடைய முரட்டுத்தனம் தனக்குத் தேவையாயிருந்ததையும் புரிந்து கொண்டதால் தன்னை நொந்தும் கொண்டாள். "நாளை எத்துடன் முடியுமோ என்று நான் அவரைப் பொருள்படக் கேட்டேனே. என்ன துணிவுடன் கேட்டேன்? எனக்கு ஏன் வெட்கம் அடியோடு போய் விட்டது? தாசி குலத்தில் பிறந்த தோஷமா?" என்று வினவிக் கொண்டாள். "இல்லை, குலமில்லை காரணம். சிருஷ்டிதான் காரணம். பெண்ணின் பலவீனம்தான் காரணம்" என்று திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டாள். அதே எண்ணச் சுழற்சியில் கண்களையும் மூடினாள்.

மறுநாள் காலை வழக்கம்போல் அவள் காவிரிக்குப் போகவில்லை. அரண்மனையிலேயே நீராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டாள். துரிதமாக ஆடை புனைந்து கஞ்சுகத்தைச் சிறிது இறுகவே கட்டிக் கொண்டாள். தகளியை எடுத்து முகத்தை அழகு பார்த்தாள். முன்னுச்சி மயிர்கள் இரண்டை

எடுத்து அர்த்த சந்திரமாக பிறைநுதலுக்கு மேலே வளைத்து விட்டுக் கொண்டாள். அவள் இப்படி அழகில் கவனம் செலுத்துவதைப் பார்த்த இன்னொரு சேடி கேட்டாள், "இன்றைக்கு என்ன விசேஷம் ஹேமா?" என்று.

"ஒன்றுமில்லை" தகளியிலிருந்து கண்களை எடுக்காமலும் தலையைத் திருப்பாமலும் பதில் சொன்னாள் ஹேமா.

"இப்படி உன்னை நீயே அழகு பார்த்ததை இது வரை நாங்கள் பார்க்கவில்லையே!" என்று கேட்டாள் சேடி.

"அரசர் உத்தரவு." ஹேமா மேலுக்கு அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"அரசர் உன்னை அழகு பார்க்க உத்தரவு போட்டிருக்கிறாரா?"

"இல்லை."

"பின் ஏன் இந்தப் புது வழக்கம்?"

"புது வேலைக்குப் புது ஏற்பாடுகள்!"

"என்ன புது வேலை உனக்கு?"

"வேஷம் போடும் வேலை."

"வேஷமா?"

"ஆமாம், ஆண்டாள் வேஷம்" என்ற பொன்னாச்சி நகைத்தாள். அப்போது அங்கே விரைவாக வந்த பணிமகள் ஒருத்தி, "அவர் வந்து விட்டார்" என்றாள் பெருமூச்சு வாங்க.

“யாரடி அவர்?” சேடி கேட்டாள் சினத்துடன்.

“அவர்தான் ராஜமல்லர் வில்லிதாஸர். சித்திரச் சாலையில் காத்திருக்கிறார். சீக்கிரம் பொன்னாச்சியை வரச் சொன்னார்” என்றாள் பணிமகள்.

“இதோ வந்துவிட்டேன் என்று சொல்” என்றாள் ஹேமா பணிப்பெண்ணை நோக்கி. பணிப்பெண் திரும்பி வேகமாகச் சென்றாள்.

சேடி ஹேமாவை நோக்கினாள். “அப்படியா விஷயம்?” என்று வினவினாள். “அவருடன் உனக்கென்னடி வேலை?” என்றும் கேட்டாள்.

“அரசர் அளித்த வேலை?” என்றாள் ஹேமா.

“அரசரே அனுமதித்து விட்டாரா?” என்று சேடி நகைத்தாள். ஹேமாவும் நகைத்தாள். “போடி பைத்தியக்காரி, மல்லர் சித்திரம் தீட்டுகிறார். ஆண்டாளாக இருக்கும்படி அரசர் எனக்கு உத்தர விட்டார்” என்று சமாதானம் சொன்னாள் ஹேமா.

“அப்படியானால் நாயக நாயகி பாவம் சரியாகத் தீட்டப்படும்” என்று சேடிப் பொருள்படப் பேசினாள்.

ஹேமா சிரித்துக் கொண்டே வெளியே நடந்தாள். சித்திரச் சாலைக்கும் வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு வில்லி தயாராயிருந்தான் வர்ணக் கோலுடனும் வண்ணக் கண்ணங்களுடனும். பொன்னாச்சி வந்ததும் அவளை ஒரு சித்திர சீலைக்கு முன்பு நிற்க

வைத்தான். அதில் கட்டிலும் பஞ்சணையும் இணைந்த சித்திரம் காட்சியளித்தது.

அதைக் கவனித்த ஹேமா கேட்டாள், “இந்தத் திரை எதற்கு?” என்று.

“இன்றைய பாட்டுக்கு” என்ற வில்லி, “அந்தத் திரைக்கு முன்பு நில்” என்று உத்தரவும் இட்டான்.

“என்ன பாட்டுக்கு அபிநயம் பிடிக்க வேண்டும்?” என்று ஹேமா கேட்டாள்.

“பத்தொன்பதாம் பாட்டுக்கு. சீலையை நன்றாகப் பார். குத்துவிளக்கு எரிகிறது. கோட்டுக் கால் கட்டில் இருக்கிறது. மேத்தென்ற பஞ்ச சயனம் இருக்கிறது. வேண்டியது நப்பின்னை. அதற்கு நீ இருக்கிறாய்” என்று பாட்டை விளக்கினான் வில்லி.

உணர்ச்சியால் நடுங்கினாள் ஹேமா. “கிருஷ்ணன்?” என்று கேட்டாள்.

“அதுவும் நீதான்” என்றான் வில்லி, “இது நாடகமல்ல, அபிநயம்” என்றான்.

தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட ஹேமா, பாட்டின் அடிகளை அபிநயம் பிடிக்கத் தொடங்கினாள். தனுர்தாஸன் தரையில் உட்கார்ந்து சீலையில் சித்திரம் தீட்டத் துவங்கினான். பாட்டை மெல்ல முணுமுணுத்துக் கொண்டே அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஹேமா, “நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா” என்ற சொற்களை லேசாக இசை கூட்டி நின்ற

நிலையில் சற்று மல்லாந்து சட்டென்று திரும்பினாள் அபிநய கோலத்தில்.

அவள் திரும்பிய வேகத்தில் வில்லியும் எழுந்தான் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன். தலையைப் பின்புறம் சாய்த்து உடலை வளைத்து நின்றதால் பொன்னாச்சியின் அழகுகள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன. கையிலிருந்த கோழி இறகு கீழே விழுந்தது. எதிரே சாய்ந்து அபிநயம் பிடித்திருந்த பொன்னாச்சியை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான் வில்லி.

அவன் அருகில் வந்ததும் வளைந்த கோலத்தில் பொன்னாச்சியின் சொற்கள் குழைந்து வந்தன, “அரசர் செய்த தவறு” என்று.

“எது?” வில்லி பெருமூச்சு விட்டான்.

“பஞ்சையும் நெருப்பையும் அருகில் வைத்தது” என்ற பொன்னாச்சியின் கண்களில் விரகம் தவழ்ந்தது. வளைந்து நின்ற அவளை வில்லி தாவிப் பிடித்தான்.

7. நாயக நாயகி பாவம்

சூத்து விளக்கு எரிவதையும் கோட்டுக்கால் கட்டிலையும் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேல் கண்ணன் ஏறுவது வரையில் பொன்னாச்சி காட்டிய நாட்டிய முத்திரைகளையும், கண் அசைவுகளையும், கண்ணன் போல் குழல் முத்திரை காட்டியதையும், அவன் திருட்டுக் கண்களைத் தனது கண்களிலே அமைத்துக் கொண்டதையும், அவன் கோட்டுக்கால் கட்டிலின்மீது ஏற ஒற்றைக்காலை வைத்த அழகையும் அவள் காட்டிய வரையில் கோழி இறகில் மை தோய்த்து வேகமாக அதைச் சீலைமீது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த வில்லிதாஸன், அவள் நப்பின்னை படுத்துக் கிடந்ததைக் குறிக்க நன்றாக வளைந்ததும் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனான். வளைந்த நிலையில் எழுந்த அவள் அழகுகள் அவன் சித்தத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் உலுக்கி விட்டதால் அவன் சரேலென்று எழிந்து கோழி இறகை வண்ணக் கிண்ணங்களின் மீது எறிந்துவிட்டுப் பொன்னாச்சியின் வளைந்த இடையைத் தனது கைகளால் வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். நப்பின்னையின் நிலையைக் குறிக்க அவள் வளைந்து மல்லாந்து நின்றதாலும் அதன் விளைவாகக் கண்முன் எழுந்த அழகுகளாலும் இடையைப் பிடித்த வில்லியின் கைகள் அவளைத் தன்னை

நோக்கி இழுத்தன. அவன் முகமும் அவள் சந்திர பிம்பங்களை நோக்கித் தாழ்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் தான் ஹேமா சொன்னாள், அரசர் செய்த தவற்றைப் பற்றி. பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைத்ததைப் பற்றி அவள் சுட்டிக் காட்டிய போது வில்லி சொன்னான், “உவமை தவறு ஹேமா” என்று. அவன் குரல் குழைந்து கிடந்தது. கண்களில் காமம் துளிர்த்து நின்றது.

ஹேமாவின் நிலையும் விவரிக்க இயலாததாயிருந்தது. எத்தனையோ ஆண்களைச் சீறி உதறித் தள்ளிய அவள் கண்கள் அன்று சீறவில்லை. அந்த வாசிப மல்லனின் பிணைப்பில் இருந்தபோது உணர்ச்சிப் பெருக்கால் மூடிக்கிடந்தன. சர்வத்தையும் அவனுக்குத் தியாகம் செய்யும் நிலையில் அவள் இருந்தாள் அந்த சமயத்தில். அந்த மயக்க நிலையில் கேட்டாள், “உவமை எப்படித் தவறாகும்?” என்று.

“பஞ்சம் நெருப்பும் அருகில் வைக்கப்பட வில்லை. உணர்ச்சி நெருப்பு நம் இருவரையுமே சுடுவதால் இரண்டு நெருப்புப் பொறிகளைத்தான் மன்னர் அருகில் வைத்தார்” என்ற வில்லிதாஸன், “ஹேமா, கண்களைத் திற” என்றும் சொன்னான் ரகசியமாக.

“எதற்கு?” அவள் குரல் பலஹீனமாயிருந்தது.

“அதைப் பார்த்துத்தான் நான் உனக்கு அடிமை யானேன்.”

“யாருக்கு யார் அடிமை என்பது விளங்க வில்லை.”

“உனக்கு நான் அடிமை. இல்லை இல்லை, உன் கண்களுக்கு நான் அடிமை. இல்லாவிட்டால் இந்த நிலை வந்திருக்குமா?”

இதைக் கேட்ட அவள் புன்முறுவல் கொண்டாள். சிறிதே கண்களைத் திறந்தாள். அவற்றை நோக்கிய வில்லிதாஸன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் உதயமானதால் சிறிது சிந்தனை முகத்தில் படர்ந்தது.

ஹேமா வியப்பில் ஆழ்ந்தாள். தான் கண்ணைத் திறந்தது தவறோ என்று கூட நினைத்தாள். “என்ன சிந்திக்கிறீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

அவளை இறுக்கிய கைகள் லேசாகத் தளர்ந்தன. “ஹேமா! நீ கண்களைத் திறந்தாயல்லவா?” என்று கேட்டான் தனுர்தாஸன்.

“ஆமாம்” என்றாள் அவள் சிறிது சந்தேகத்துடன்.

“சிறிது திறந்தாய், முழுக்க திறக்கவில்லை.”

“ஆம், அதனாலென்ன?”

“உன் கண்களில் கண்ணன் கண்கள் தெரிந்தன எனக்கு.”

“என்ன?”

“ஆம், இருபத்திரண்டாம் பாட்டு நினைவுக்கு வந்தது.”

“இருபத்திரண்டா ?”

“ஆம் ஹேமா. செங்கண் சிறிது சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ என்று கேட்கவில்லை கோபிகைகள் ?”

“கேட்டார்கள்.”

“அப்படித்தான் திறத்தான் கண்ணன் தனது கமலக் கண்களை. நீயும் சிறிது சிறிதாகத்தான் திறந்தாய். ஆனால் உன் அழகு கண்ணனிடம் இருந்திருக்காது” என்ற வில்லிதாஸன், “ஹேமா! அந்த இடத்தை அபிநயம் பிடி” என்று கூறிவிட்டு, வளைந்த அவளை நிற்கவும் வைத்துவிட்டுத் திரும்பச் சட்டச் சீலை இருக்குமிடம் வந்து, எறிந்த கோழி இறகைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

ஹேமா அவனை உற்று நோக்கினாள். அவன் ஸ்பரிசத்தால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி உன்மத்தம் அப்பொழுதும் அவளைத் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. “பதினெட்டாம் பாட்டின் கதி என்ன ?” என்று வினவினாள் ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட சீற்றத்தால்.

“இரண்டையும் கலந்து எழுத முடியும்” என்ற வில்லிதாஸன், “கண்களைச் சிறிது சிறிதாகத் திற” என்றும் கூறினான்.

கிண்கிணி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போல் சிறிது சிறிதாகக் கண்களை விழிக்கலானாள் ஹேமா. தனுர்தாஸன் கை ஓடியது சீலையில். கலை வேகத்தில் காம வேகத்தை மறந்தான்.

அவன் வேகத்தைக் கவனித்தாள். ஹேமா. நாயக நாயகி பாவம் எத்தனை உயர்ந்தது ! இந்த

முரட்டு மல்லனைக்கூடச் சித்திர வேலைக்குத் தூண்டி விட்டதே’ என்று எண்ணினாள்.

தனுர்தாஸன் எதையும் கவனிக்காமல் அன்று சித்திரத்தை முடித்தான். வளைந்த அவள் மலர் உடல் சீலையில் நப்பின்னையையும் தோற்கடிக்கும் அழகுடன் காட்சியளித்தது. கண்ணனாக அவள் கட்டிலில் ஏறிய காட்சியும் தத்ருபமாயிருந்தது. அவள் சிறிது சிறிதாய் கண்விழித்த காட்சியை ஐந்து விதமாகத் தீட்டியிருந்தான் தனுர்தாஸன். அதைக் கண்ட ஹேமா அவன் அருகில் வந்து நின்று, எதிரே அவன் தூக்கி வைத்த சட்ட சீலையை நோக்கினாள். அவள் இடது கை விரல்கள் அவன் வலது கைவிரலுடன் பின்னிக் கொண்டன “உங்கள் சித்திரத்தில் பொருளிருக்கிறது” என்றாள் பொன்னாச்சி.

“என்ன பொருள் ?” என்று கேட்ட தனுர்தாஸன் விரல்கள் அவள் விரல்களை நெரித்தன.

அவள் அவனுடன் நெருங்கி இழைந்து நின்றாள். “கண் திறப்பதை ஐந்து விதமாகத் தீட்டியிருக்கிறீர்கள்” என்றும் சொன்னாள்.

“ஆம் ஹேமா, அதனாலென்ன ?”

“ஐந்து இந்திரியங்களைக் குறிக்கின்றன உங்கள் கலை.”

“அப்படியா ?”

“ஆம். ஐந்து இந்திரியங்களும் பொருந்துவது காமத்தின் விளையாட்டில் அல்லது கடவுளின் ஈடுபாட்டில்” என்றாள் ஹேமா.

“உண்மை” என்றான் தனுர்தாஸன்.

“அதனால்தான் சிற்றின்பத்தைக் காட்டிப் பேரின்பத்தைக் காட்டுகிறார்கள் பெரியவர்கள்” என்றாள் ஹேமா.

தனுர்தாஸன் அவளைத் திரும்பி நோக்கினான். “நீ தத்துவம் பேசுகிறாய்” என்று கூறினான்.

“கலையும் ஒருவிதத் தத்துவம்” என்றாள் ஹேமா.

“எனக்கு இரண்டு கலைகள் தெரியும். இன்னொன்று மல்யுத்தம். அதில் என்ன தத்துவத்தைக் காண்பாய்?” என்று வினவினான் தனுர்தாஸன்.

“அந்தக் கலையை நான் கண்டதில்லை” என்ற ஹேமா நகைத்தாள்.

“நாளை காணலாம்” என்ற குரல் அவர்களைப் பிரிய வைத்தது. திரும்பிய இருவரும் அரசர் தங்களுக்குச் சற்று எட்ட நிற்பதை உணர்ந்தார்கள்.

மன்னர் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் காட்டவில்லை. “வில்லி! நாளை நீ விஜயபுரி மல்லனைச் சந்திக்கிறாய்?” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட ஹேமாவின் முகத்தில் அச்சம் துளிர்த்தது. “விஜயபுரி மல்லனா?” என்று வினவிய அவள் குரலிலும் அச்சம் விரவிக் கிடந்தது.

“ஆம்” என்றார் அரசர்.

“அவன் ஏற்கனவே பலரைக் கொன்றிருப்பதாகக் கேள்வி” என்று ஹேமா கூறினாள்.

“ஆம்” என்ற அரசர், “ஹேமா! நாளைக்கு இந்த மற்போரைக் கவனிக்கக் கூட்டம் தாங்காது. உனக்கு மட்டும் தனி இடம் வைத்திருக்கிறேன். என் மகளுக்குப் பக்கத்தில் நீ உட்காரலாம்” என்று கூறிவிட்டு வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தார்.

அவர் சென்றதும் ஹேமாவின் உடல் நடுங்கியது. “பெரும் அபாயம்” என்றாள் ஹேமா நடுங்கும் குரலில்.

வில்லிதாஸன் உதடுகளில் புன்முறுவல் அரும்பியது. “ஹேமா! அபாயத்தைச் சந்திக்கத்தான் அரசர் என்னை நியமித்திருக்கிறார். அதற்குத்தான் ஆயிரம் பொற் கழுஞ்சுகள் ஊதியம் கொடுக்கிறார். தவிர கடமையும் இருக்கிறது” என்று கூறினான் அபாயத்தை சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத குரலில். ஹேமா பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அச்சத்தால் அவனை நெருங்கி இணைந்தாள். வில்லியின் வலிய கைகள் அவளை வளைத்தன கடுமையாக. கடுமையிலும் இன்பமிருந்தது ஹேமாவுக்கு.

8. மற்றோர் அரங்கம்

வில்லிதாஸனின் கைகள் வலிய அணைத்த தால் அவள் பூவுடலெங்கும் இன்ப உணர்ச்சிகள் ஊடுருவிச் சென்றன. அவன் கைகள் அளித்த கடுமை தேவையாயிருந்தது அவள் பருவ உடலுக்கு, ரோஜாவுக்கு முள் தேவையாயிருப்பது போல. கடுமைக்கும், இனிமைக்கும், துன்பத்துக்கும், சுகத்துக்கும், இருளுக்கும், ஒளிக்கும் எத்தனை இணைப்பை பரமாத்மா ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் என்பதை அந்தச் சமயத்தில் பொன்னாச்சி நினைத்துப் பார்த்தாள். சூரியர்ச்சியின் உஷ்ணம் தாமரையின் மலர்ச்சிக்கு எப்படித் தேவையாயிருக்கிறதோ அப்படித் தேவையாயிருக்கிறது பெண்களின் பூவுடலுக்கு ஆண்மகனின் முரட்டுத்தனம் என்றும் எண்ணினாள் அவள். 'விடிவதற்கு முன் இயற்கை சிறிது கண்கள் மூடித்தான் திறக்கிறது; அதனால்தான் அந்த நேரத்தை நாம் கருக்கல் என்கிறோம். அந்தக் கருக்கல் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். கற்பு விஷயத்தில் என் விழிப்பை எல்லாம் பறித்து விட்டதே இந்த முரடன் அணைப்பு' என்று நினைத்ததால் அவன் மார்பில் புதைந்து கிடந்த தனது உதடுகளை சிறிது திறந்து புன்முறுவல் செய்தாள் பொன்னாச்சி. அவன் இறுகிய அணைப்பினால் அவள் மார்பகம் 'கிராதார்ஜுனியத்' தில் அர்ஜுனன் விடை கொண்டபோது அவனை

சாண்டியன் Δ 81

வலிய அணைத்த பாஞ்சாலியின் மார்பைப் போல் ஆகியதென்றாலும், பாஞ்சாலி அடைந்த இன்பம் பொன்னாச்சிக்கும் இருக்கவே செய்தது. ஆகவே, அவள் கொழுகொம்பில் வளைந்து தாவி ஏறும் கொடி போல அவனுடன் வளைந்தாள், இணைந்தாள்.

வில்லியின் நிலை விவரிக்க இயலாததாயிருந்தது. அன்றுவரை எந்த யுவதியையும் ஏறிட்டுப் பார்க்காத தனக்கு அரசர் அரண்மனையில் அரசமகளின் தோழியைத் தழுவும் துணிவு எங்கிருந்து வந்தது என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். அதுவும் தான் திருமணம் புரிந்துகொள்ள முடியாத தாசிசுலத்தாளிடம் அடிமைப் பட்டதை எண்ணி, இந்த உறவு எங்கு கொண்டுபோய் விடுமோ என்று சிறிது அச்சத்துக்கும் உள்ளானான். இருப்பினும் பொன்னாச்சியின் தூய்மை உள்ளத்தை உணர்ந்து தனுர்தாஸன், 'இவள், தாசியல்ல, தூய்மையின் உருவம்' என்று சொல்லிக் கொண்டான். அதன் விளைவாக அணைத்த நிலையிலேயே அவள் காதுக்கருகில் உதடுகளைக் கொண்டு போய், "ஹேமா" என்று மிக மெதுவாக அழைத்தான்.

ஹேமா பேசும் நிலையில் இல்லை. பேச்சு மறைந்து விட்ட தருணம் அது. ஆகவே "உம்" என்ற ஒரு உங்காரத்தை மட்டும் உதடுகளால் வெளியிட்டாள்.

"உன் உடல்..." என்று இழுத்தான் வில்லிதாஸன்.

“உம்?”

“நடுங்குகிறது.”

“இல்லை.”

“என்ன இல்லை?”

“நடுங்கவில்லை.”

“என் கைக்குத் தெரிகிறதே.”

ஹேமா மௌனம் சாதித்தாள். “சந்தன மூல்லைக் கொடியைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள் தலையை நிமிர்த்தி வில்லியை நோக்கி.

அவன் கண்கள் அவள் கண்களைச் சந்தித்தன. “பார்த்திருக்கிறேன்” என்று மெல்ல சொற்களை உதிர்த்தன உதடுகள்.

“அவை காற்றில் ஆடும்” என்றாள் ஹேமா.

“ஆம்.”

“அப்பொழுது மலர்கள் அலையும்.”

“ஆம்.”

“அது நடுக்கமல்ல, சிவிர்ப்பு.”

இதற்கு வில்லிதாஸன் பதில் சொல்லவில்லை. “உவமை சரியாயில்லை, ஹேமா” என்று கூறினான் அவள் கண்களைப் பார்த்தவண்ணம்.

“அப்படியா!” என்றாள் ஹேமா.

“ஆமாம் ஹேமா! என் கண்களில் படுவ தெல்லாம் இரண்டு தாமரைகள், ஒரு கொவ்வைக்

கனி” என்று கூறி அவள் கண்களையும் குவிந்த உதடுகளையும் தொட்டுக் காட்டினான் வில்லி தாஸன்.

“நல்ல வேளை” என்ற ஹேமா நகைத்தாள்.

“ஏன்?” என்று கேட்டான் வில்லி.

“தாமரையைப் பற்றிச் சொன்னதும் பயந்து விட்டேன்” என்றாள் ஹேமா.

இதைக் கேட்டதும் அவன் கண்கள் அவள் முகத்தை விட்டுச் சிறிது இறங்கின. அவள் நடுங்கினாள், அச்சத்தாலா? உணர்ச்சிப் பெருக்காலா? அவளுக்கே புரியவில்லை. “பயமாயிருக்கிறது உங்கள் போக்கு” என்று மட்டும் கூறினாள்.

“என்ன என் போக்குக்கு?” என்று வில்லி வினவினான்.

ஹேமா சிந்தித்தாள் சில விநாடிகள். “நானைக்கு விஜயபுரி மல்லனைச் சந்திப்பதை நினைத்தேன்” என்று அவள் பேச்சை சிறிது மாற்றினாள்.

அந்த மாற்றுப் பேச்சு வில்லியையும் சிறிது மாற்றியது. “அவனை நினைக்கும்போது எனக்குக் கூட அச்சமாகத் தானிருக்கிறது. பெரிய மல்லன், பிரக்யாதி அதிகமாயிருக்கிறது” என்றான்.

அவனிடமிருந்து சிறிது விலகி நின்றாள் ஹேமா. “இதிலிருந்து தப்ப வழியில்லையா?” என்று கேட்கவும் செய்தாள்.

கலகலவென்று நகைத்தான் வில்லி. “வீரனுக்கு வழியில்லை; கோழைக்கு உண்டு,” என்றான்

நகைப்பின் ஊடே. அத்துடன் கேட்டான், “கோழையை மணாளனாக அடைய நீ விரும்புகிறாயா?” என்று.

இதைக்கேட்ட ஹேமா திகைத்து நின்றாள். “என்ன கேட்டீர்கள்? நீங்கள்... என் மணாளனா?” என்றாள் தட்டுத் தடுமாறி.

“ஆம், அதில் சந்தேகமென்ன?” என்றான் தனுர்தாஸன்.

“நான் தாசி.”

“தாசி மணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்று விதி இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“பின் ஏன் சந்தேகம்?”

“ஊர் என்ன சொல்லும்?”

“நான் ஊரையா மணந்து கொள்ளப் போகிறேன்?”

“சமுதாயம்...”

“பகவத் சிருஷ்டி.”

“வருணம்?”

“வேதம் விதித்தது.”

“அது தவறா?”

“தவறல்ல. வேத முறை மீறியவர்கள் வேடதாரிகள். அதை சுயநலத்துக்கு உபயோகப்படுத்துவது தான் தவறு” என்று கூறிய வில்லி தாஸன், “தேவி! நாளை வா மல்லரங்கத்திற்கு.

அங்கு நடப்பதைப் பார். அதுவும் உன் கண்களை என்னை விட்டு வேறு யார் மீதும் திருப்பாதே. பிறகு நடக்கும் விந்தையைப் பார்” என்று கூறி விட்டு அவளைத் திரும்பியும் பாராமல் சித்திர சாலையை விட்டு அகன்றான்.

அன்று முழுவதும் கவலையில் கழித்தாள் ஹேமா. “நாளை இவர் என்ன ஆவாரோ” என்று எண்ணிக் கலங்கினாள். அரண்மனை பூராவும் அமாக்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மறு நாள் விஜயபுரி மல்லனை வில்லிதாஸன் சந்திக்கப் போவதைப்பற்றி சதா பேச்சு அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரவு பூராவும் நகரமெங்கும் அமாக்களமாயிருந்தாலும் வில்லியைப் பற்றிய நினைப்பாலும் அன்று இரவு உறங்கவில்லை ஹேமா.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் அரண்மனையில் சப்தித்த வீணை முதலிய இன்னிசைக் கருவிகள் கூட அவள் செவிக்கு நாரசாரமாயிருந்தன. காலை ஆறாவது நாழிகை மற்போர் துவங்க இருந்ததால் வெகு சீக்கிரம் நீராடிப் புத்தாடை புனைந்தாள் பொன்னாச்சி. அழகிய திலகமிட்டு நீண்ட கருங்குழலைப் பின்னி சந்தன முல்லையைத் தொடுத்துத் தன் தலையின் வலது புறத்தில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டாள். அவள் கண்களுக்கு மை அவசியமில்லையென்றாலும் அஞ்சனம் தீட்டிக் கொண்டாள். பிறகு அரச மகளுடன் மற்போர் அரங்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

அரங்கத்தில் அன்று கூட்டம் தாங்கமுடியவில்லை. உதயபுரியே அங்கு கூடியிருந்தது.

முரசுகள் சப்திக்க, வாத்தியங்கள் முழங்க மகாராஜா அகலங்கன் அரங்கத்துக்கு வந்து தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். ஒரு முறை எட்ட அமர்ந்திருந்த தனது மகனையும் பொன்னாச்சியையும் நோக்கிப் புன்முறுவல் புரிந்தான். பிறகு அவன் கையை அசைக்க, சல்லடம் தரித்த ஒரு பெரிய ராட்சஸ உருவம் மற்போர் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தது. அவன்தான் விஜயபுரி மல்லன் என்பதை உணர்ந்த உதயபுரி மக்கள் அச்சத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

பர்வதாகாரமான சரீரம், புடைத்த கன்னங்களில் மறைந்த சிறுத்த விழிகள், உலக்கைத் தொடைகள், மார்புக்கும், வயிற்றுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத சதை இறக்கம், இந்த லக்ஷணங்களுடன் ஏதோ மலை நகர்வது போல் நடந்து வந்தான் விஜயபுரி மல்லன். அவன் அரங்கத்துக்குள் நுழைந்து ஒரு புறம் நிற்கவே வாத்தியங்கள் சப்தித்தன. மறுபுறத்திலிருந்து வில்லிதாஸன் நுழைந்தான், அரங்கத்துக்கு உள்ளே. நல்ல உயரமான சரீரம், உறுதியான கரங்கள், முகத்தில் நல்ல தேஜஸ், யாரையும் அளவெடுக்கும் கண்கள், சிறிய இடுப்பு; இத்துடன் சிங்க நடை நடந்துவந்தான் வில்லி. வந்ததும் மகாராஜாவுக்கு வணங்கினான். அடுத்து அரசு மகளிருந்த இடம் பார்த்துத் தலை தாழ்த்தினான் மீண்டும் நிமிர்ந்து நின்றான். ஹேமாவின் விழிகள் அவன் விழிகளுடன் கலந்தன. பிறகு சரேலெனத் திரும்பி மல்லரங்கத்தில் பிரவேசித்தான் வில்லிதாஸன்.

9. பரிசு

மக்கள் பலரும் கரகோஷம் செய்து குதூகலிக்க, பொன்னாச்சி அச்சத்துடன் நிலை கலங்கி உட்கார்ந்திருக்க மன்னன் முறுவல் கொட்டி ஆசனத்திலமர்ந்து மக்களுடன் சேர்ந்து கைதட்ட மற்போர் அரங்கத்தில் நுழைந்த வில்லிதாஸனைக் கண்ட விஜயபுரி மல்லன் வியப்பின் எல்லையை எய்தினான்.

மன்மதாகாரமாகக் காட்சியளித்த வில்லிதாஸனை மற்போர் வீரனாகவே மதிக்காததால் விஜயபுரி மல்லன் தன் கண்களைச் சிரமப்பட்டு விழித்தான். பிறகு மன்னரை நோக்கினான். “இவர்?” என்று சந்தேகப்பட்டுக் கேட்டான்.

மன்னருக்குப் பதில் மற்போர் அரங்கத் தலைவன் சொன்னான். “தனுர்தாஸன், உதயபுரி ராஜமல்லர்” என்றான்.

மற்போர் துவங்கலாமென அரசர் சைகை காட்டியதும் முரசுகள் முழங்கின. தன் அங்கியைக் கழற்றிய வில்லிதாஸன் அதை ஒரு பணிமகனிடம் அளித்தான். அந்தச் சமயத்தில் விஜயபுரி மல்லன் தனது தொடைகளைப் பயங்கரமாகத் தட்டினான். ஆர்ப்பாட்டமாக நகைத்தான். பிறகு வில்லிதாஸனை நோக்கி வந்தான் இரு கைகளையும் நீட்டிக் கொண்டு.

வில்லிதாஸன் எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் செய்ய வில்லை; வெகு வேகமாக எதிரியின் கைகளுக்குள் நுழைந்தான் மலையை ஊடுருவும் சூறாவளி போல இரு மல்லர்களும் பரஸ்பரம் பிணைப்பிலிருந்தார்கள் சில விநாடிகள். பிறகு விஜயபுரி மல்லன் தனுர்தாஸனைக் குழந்தையைத் தூக்குவது போல் இரு கைகளாலும் தூக்கினான். தலைக்கு மேலே. அப்படியே கீழே எறியவும் முற்பட்டான். அவன் திட்டப்படி வீசியிருந்தால், வீசிய வேகத்தில் வில்லி விழுந்திருந்தால், பிண்டமாயிருப்பான் ராஜமல்லன். ஆனால் திடீரென நடந்தது அந்த விசித்திரம். தலை மீது வில்லியைத் தூக்கிய எதிரியின் கைகளுடன் வில்லியின் கைகள் பிணைந்தன. உயர்ந்த உலக்கை கைகள் மடிந்தன. சரேலென ஏதோ உடைவது போல ஒரு சத்தம். அடுத்த விநாடி கழைக் கூத்தாடி போல விஜயபுரி மல்லன் தோளில் இறங்கினான் வில்லி. அவன் கழுத்தில் தன் கால்களைப் பிணைத்துத் திருப்பினான். விஜயபுரியானின் கண்கள் காணவில்லை சதைகளில் மறைந்ததால் உப்பிய கன்னங்கள் பெருமூச்சை வெளியிட்டன.

வில்லி நெகிழ்ந்து இறங்கினான் அவனை விட்டு, மறுபடியும் இருவரும் நெருங்கினர். மக்கள் அந்த விந்தையைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

விஜயபுரி மல்லனின் மாபெரும் பலம் வில்லி தாஸனின் மற்போர் கலைக்கு ஈடு கொடுத்து. ஆனால் வில்லிதாஸனின் மற்போர் அவன் திரையில்

தீட்டும் வண்ணக் கலைப் போலவே இருந்தது. அவன் தனது கால்களை எதிரி கால்களுக்கிடையில் கொடுத்துத் திருப்பியது மிக விசித்திரமாயிருந்தது.

வியப்புடன் அந்த விந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னாச்சி. திடீரென நிலைமை மாறியது. விஜயபுரி மல்லன் புதுவிதமாக வில்லி தாஸனை வளைத்தான். திடீரென வில்லிதாஸன் இடை முறிந்துவிடும் நிலைக்கு வந்தது. அதைப் பிடித்த மாமிசக் கைகள் வில்லியை வளைத்தன பின்புறமாக.

வில்லி தனது சப்த நாடியும் ஒடுங்கி விட்டதாக நினைத்தான் மல்லாந்த நிலையில். அப்பொழுது தான் அவன் கண்கள் ஹேமாவின் கண்களுடன் கலந்தன. அவள் அழகிய விழிகளில் அச்சமிருந்தது. சீற்றமிருந்தது, ஏமாற்றமிருந்தது. அச்சத்தை அவன் அசட்டை செய்தான். சீற்றத்தை அவன் பொருட் படுத்தவில்லை. ஏமாற்றத்தைக் கண்டதும் தனது உடலை இறுக்கினான் ஒருமுறை. பிறகு சட்டென்று நிமிர்ந்து எதிரியின் உடல் மீது சாய்ந்தான். ஏதோ கழுத்திலிருந்த இரண்டு நாடிகளைப் பிடித்தான். எதிரி பலமாக அலறினான்.

நிலைமை தலைகீழாக மாறியது. இப்பொழுது மல்லாந்து வளைந்தவன் விஜயபுரி மல்லன். அடுத்த விநாடி அவன் தரையில் கிடந்தான். பலமுறை பணியாளர் அழைத்தும் எழுந்திருக்கவில்லை அவன். மக்கள் ஆரவாரம் மல்லரங்கத்தைப் பிளந்தது. ஜெயகோஷம் எங்கும் ஒலித்தது பலமாக.

இவை எதையும் கவனிக்காமல் வில்லிதாஸன் எதிரியிடம் சென்று சில நரம்புகளை அழுத்தி உடலை பிடித்து விட்டு எழுந்திருக்கச் செய்தான். அவன் சைத்தியோபசாரத்தால் எழுந்த அந்தப் பெரும் மல்லன், “இப்படி ஒரு மற்போரில் இதுவரை நான் ஈடுபட்டதில்லை. ராஜமல்லர் என்ற பெயர் உங்களுக்குத் தகும்” என்றான்.

“இல்லை. தங்கள் மற்போர் அற்ப சொற்பமான தல்ல. நியாயமாக இன்று நான் இறந்திருக்க வேண்டியவன்” என்று உபசார வார்த்தை சொன்ன தனுர்தாஸன் பணி மகனிடமிருந்த அங்கியை வாங்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு மன்னன் அமாந்திருந்த இடத்தை நாடிச் சென்றான்.

“வில்லி! இன்று நீ நமது அரசின் மதிப்பைக் காப்பாற்றினாய். உனக்கு என்ன பரிசு வேண்டும். சொல்” என்றான் மன்னன்.

வில்லி பதில் சொல்லவில்லை ஹேமா இருந்த இடம் சென்று அவளை அந்தச் சபையில் அனைவரும் பார்க்கத் தூக்கிக் கொணர்ந்து மன்னன் முன்பு நிறுத்தினான். “இதை அளித்தால் போதும்” என்றான்.

மன்னன் நகைத்தான். “புதிதாக ஏதாவது கேள்” என்றான்.

“புதிதாகவா?” வில்லி விழித்தான்.

“ஆம், உனக்கு ஏற்கனவே சொந்தமானதை நான் எப்படி அளிக்க முடியும்?” என்று வினவினான்

மன்னன். வில்லி ஹேமாவை நோக்கினான். அவனைக் கவர்ந்த கண்கள், அன்று அவனுடைய வெற்றிக்குக் காரணமான கண்கள், நிலத்தை நோக்கித் தாழ்ந்தன.

ஆனால் மன்னன் கண்கள் தனது மற்போர் வீரனையும், அவன் பக்கத்தில் நாணத்தால் ஒடிந்து வளைந்து நின்ற நடன அழகியையுமே ஊடுருவிப் பார்த்தன. பிறகு மன்னன் தனது கைகளைப் பின் புறம் நீட்டி, பின்னாலிருந்த பணிப்பெண் ஒருத்தி இரு வளையங்களை மன்னனிடம் நீட்டினான்.

மன்னன் அவற்றைக் கையில் வாங்கி வில்லி தாஸனை நோக்கி, “வில்லி! இந்தா, இதைப் பெற்றுக் கொள்” என்று அவற்றை நீட்டி வில்லி பெற்றுக் கொண்டான்.

“இது என்ன மன்னவா?” என்று வினவினான் வில்லி.

“இரத்தினப் பரல்கள் கொண்ட சிலம்புகள். ஹேமாவுக்கு நீயே இவற்றைப் பூட்டிவிடு” என்று கூறினான் மன்னன்.

வில்லி முதலில் விழித்தான். உட்கார்ந்து ஹேமாவின் கால்களில் அந்தச் சிலம்புகளைப் பூட்டி விட்டுப் பழைய சிலம்புகளை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

“வில்லிதாஸா! இதுவரை யாருக்கும் நான் கொடுக்காத பரிசு இந்தச் சிலம்புதான். இவற்றால் பாரதத்தில் ஹேமா பெரும் பதவி பெறுவாள்.

தவறாகச் சொல்லி விட்டேன். 'பரதத்தில்' என்பதற்கு 'பாரதத்தில்' என்று வாயில் வந்து விட்டது" என்று மன்னன் தவற்றைத் திருத்திக் கொண்டான்.

அந்தச் சொல்மாற்றம் தவறல்ல. பகவத் கடாட்சத்தால் வந்தது என்பதைக் காலம் நிரூபித்தது. அதைப் பற்றி ஏதும் அறியாமல் வில்லிதாஸன் பொன்னாச்சியின் பொற்கரம் பற்றி அந்த அவையிலிருந்து வெளியேறினான்.

10. அரசன் வாக்கும் அன்னையின் வாக்கும்

சத்தியமான மனிதர்கள் வாக்கில் சத்தியமான வார்த்தைகள் தான் உதிருகின்றன. அவை மாறி விழும்போதும் சத்திய சுபாவத்தையே அடைகின்றன. அன்று அகளங்க சோழன் வாயிலிருந்து அவனை அறியாமலே வெளிப்பட்ட வார்த்தைகளும் சத்தியமே என்பதை காலம் நிரூபித்தது. இரண்டு இரத்தினப்பரல் சிலம்புகளை அளித்த அகளங்கன், "இவற்றால் இவள் பரதத்தில் பெரும் பதவி பெறுவாள்" என்பதற்குப் பதிலாகப் "பாரதத்தில்" என்று மாற்றிச் சொன்னானென்றால் அது விதி உதிர்த்த சொல் என்பதை வெகு நாட்கள் கழித்தே வில்லிதாஸன் மட்டுமல்ல, உலகமும் உணர்ந்தது. சிலம்புக்கும், பரதத்துக்கும் தான் பொருத்தமென்றால் சிலம்புக்கும் வேதாந்த மனப் பான்மைக்கும் பொருத்தமுண்டு என்பதைப் பின்னால் வைணவம் உணர்ந்தது, வைணவ அடியார்களும் உணர்ந்தார்கள்.

ஆனால் அன்று எதையுமே உணராத வில்லி தாஸன் மற்போர் அரங்கத்திலிருந்து, அரசனளித்த சிலம்புகள் இசைபாடத் தேவ நங்கைபோல் மிகுந்த நாணத்துடனும் இன்ப உணர்ச்சிகளுடனும் செம்பஞ்சுக் குழம்பு அழகு செய்த பாதங்களுடனும் தேவ

தாசியான பொன்னாச்சி பின்தொடர வெளியேறினான். அரங்கம் பின்னடைந்து அந்தப்புரத்துக்கு வரும்வரை இருவருமே ஏதும் பேசவில்லை. அங்கு வந்ததும், “ஹேமா” என்று அழைத்தான் வில்லிதாஸன்.

“உம்.” ஒற்றை ஒலி வெளி வந்தது பொன்னாச்சியின் செவ்விய இதழ்களிலிருந்து.

“அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று உன் அறையிலிருக்கும் ஆடைகளை எடுத்து வா. அரச மகளிடமும் விடை பெற்று வா” என்றான் தனுர்தாஸன்.

பதிலேதும் பேசாமல் நடந்தாள் பொன்னாச்சி அந்தப்புரத்துக்குள். அரை நாழி நேரத்தில் திரும்பினாள் சிறு மூட்டை ஒன்றுடன். வில்லிதாஸன் ஏதும் பேசாமல் நடந்தான். நிழலைப்போல் அவனைத் தொடர்ந்தாள் பொன்னாச்சி. அரண்மனை வாயிலைக் கடந்ததும், “உன் இல்லம் எங்கே?” என்று வினவினான் வில்லி.

“தாசிகள் தெருவில் இருக்கிறது” என்றாள் பொன்னாச்சி. அவள் குரலில் வருத்தம் தோய்ந்து கிடந்தது.

“வழியைக் காட்டு.” வில்லியின் குரல் சர்வ சாதாரணமாயிருந்தது.

இம்முறை பொன்னாச்சி முன்னால் நடந்தாள், அவளை நிழலெனத் தொடர்ந்தான் வில்லி. தாசிகள் வீதியில் ஒரு பெரிய வீட்டின் முன்பு வந்த பொன்னாச்சி, சட்டென்று நின்றாள். வாயிலில்

அவள் தந்தை நின்றிருந்தார். அவரைப் பொன்னாச்சி வணங்கினாள்.

அவள் தந்தை, “கேள் விப்பட்டேன் பொன்னாச்சி” என்று சுருக்கமாகப் பேசினார்.

வில்லிதாஸன் அவரை நோக்கினான். “பெரியவரே! அவள் புதுப்பதவியில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா?” என்று வினவினான்.

“தாசிக்குப் புதுப்பதவி, பழம் பதவி என்று ஏதும் கிடையாதே” என்றார் பெரியவர்.

“இந்தத் தாசிக்கு உண்டு” என்றான் வில்லி தாஸன்.

“எப்படி?”

“இதுவரை யாரும் தொடாத மலர் இவள்.”

“ஆம்.”

“ஆனால் என்னால் தொடப்பட்டவள்.”

“அதனால்?”

“என் மனைவி.”

வில்லிதாஸன் சொற்களைக் கேட்ட பெரியவர் பிரமித்து நின்றார். பொன்னாச்சியின் பெரிய அழகிய விழிகள் அவனை அச்சத்துடன் நோக்கின. “என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று வினவினாள் அச்சம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“நீ என் மனைவி என்றேன்” என்று பதில் சொன்னான் தனுர்தாஸன், ஹேமாவின் அச்சம்

நிரம்பிய விழிகளில் தனது வீர விழிகளை இணைத்து.

“தாசி எப்படி மனைவியாக முடியும்,” என்று கேட்டாள் ஹேமா.

“தாசி துறவியாக முடியுமானால் மனைவியாகலாமல்லவா?”

“யார் அப்படித் துறவியானது?”

“மணிமேகலை.”

“என்னை மனைவியென்றால் உலகம் உங்களைத் தூற்றும்.”

“உண்மைக் காதலை உலகம் தூற்றுவது இது முதல் தடவையல்ல.”

“புது மயக்கத்தில் பேசுகிறீர்கள்...”

“இது மாறாத மயக்கம். உன் கண்கள் பேசும் வரை இது மறையாது.” இதைச் சொன்ன வில்லி, “பெரியவரே விடை கொடுங்கள்” என்று அவள் தந்தையைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தான். ஹேமா ஒரு விநாடி திகைத்தாள். பிறகு அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினாள்.

வில்லிதாஸன் நடை வேகமாயிருந்ததால் அவனுடன் ஓட்டமும் நடையுமாகவே ஹேமா வந்தாள். இருவரும் சிந்தாமணியிலிருந்த தனுர் தாஸன் இல்லத்துக்கு வந்ததும் அவன் தாய் வாயிலில் மங்கள ஆரத்தியுடன் காத்திருந்தாள். அவள் அமங்கலியாதலால் பக்கத்து வீட்டுக் கன்னிப்

பெண்கள் இருவரை விட்டு மங்கல ஆரத்தி எடுக்கக் சொல்லி மருமகளையும் மகனையும் உள்ளே அழைத்தாள். இதை அந்தத் தெரு முழுதுமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படிப் பார்த்த மக்களை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான் தனுர் தாஸன். பார்த்தவர்கள் ஒளிந்தார்கள் அவன் புஜ பலத்துக்குப் பயப்பட்டு. ஆனால், உள்ளே பெண்கள் வம்பளந்தார்கள். “இவனுக்கு என்ன துணிச்சல்! தாசியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கே வந்துவிட்டானே,” என்று ஒருத்தி கேட்டாள் தன் கணவனை.

“சும்மா இரு. தனுர்தாஸன் காதில் விழுந்தால் என்னைப் பிண்டமாக்கிக் காவிரியில் எறிந்து விடுவான்” என்றான் கணவன்.

இப்படியெல்லாம் மக்கள் பேசுவார்கள் என்பதை அறிந்திருந்தாலும், அதைப் பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் உள்ளே நுழைந்தான் வில்லி தாஸன். உள்ளே சென்றதும் அவன் தாய் சொன்னாள், “வில்லி! உன் மனைவிக்குத் தாவி இல்லையே!” என்று.

வில்லிதாஸன் விழித்தான். “அதற்கு இப்பொழுது என்ன செய்வது?” என்று கேட்டான் சங்கடத்துடன்.

மடியிலிருந்த மங்கல சூத்ரத்துடன் ஒரு தாலியை எடுத்தாள் அவன் தாய். “இதை உன் தந்தை எனக்குக் கட்டினார். என் மருமகளுக்காக இதை

வைத்திருந்தேன். பெருமாள் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்று இதை அவள் கழுத்தில் கட்டிவிடு” என்று சொன்னாள்.

“அம்மா!” வில்லிதாஸன் குரல் குழைந்து கிடந்தது.

“என்னடா?”

“தாய் தெய்வம் என்பார்கள்.”

“அதனாலென்னடா?”

“மகனுக்காக எதையெல்லாம் செய்கிறாய்? நீதான் எனக்குத் தெய்வம்.”

“சே! பைத்தியமே. உன் சுகந்தான் எனக்கு முக்கியம். போய்த் தாலியைக் கட்டு அவள் கழுத்தில்” என்றாள் தாய்.

வில்லி தனது மனைவியை அழைத்துச் சென்றான், பெருமாள்படம் இருந்த இடத்துக்கு. அங்கு இருவரும் வணங்க, தாசி கழுத்தில் தாலி ஏறியது. அப்படித் தாலியுடன் திரும்பி வந்த மருமகளைத் தாய் அணைத்துக் கொண்டாள் மார்புடன். அவள் மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்மி அழுதாள் பொன்னாச்சி.

“அசடே! ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டாள் மாயியார்.

“அம்மா! அவர் சமூக நிலையைக் கீழே இழுத்து விட்டேன்” என்று விம்மலுக்கு இடையே சொன்னாள் பொன்னாச்சி.

“இல்லை. உயர்த்தி விட்டாய் பெண்ணே, பொறுத்துப் பார் உனக்கே தெரியும்” என்று தைரியம் சொன்னாள் வில்லியின் தாய்.

அவள் சொன்னது சமாதானத்துக்காக. ஆனால், அவள் அறியாத சத்திய வார்த்தை அது. அரசன் வார்த்தையைப் போலவே தாயின் சொல்லும் சத்தியமாயிற்று. நல்லவர்கள் சொல்லில் ஆண்டவ னிருக்கின்றான் என்பதற்கு அரசவாக்கும், அன்னை வாக்கும் உதாரணமாயின. காலம் அதை விளக் கிற்று. வைணவம் அதற்கு விளக்கேற்றி வைத்தது.

11. நைடதம்

ஹேமாவின் கழுத்தில் மங்கல சூத்திரத்தைக் கட்டிய பிறகு, அன்று முழுவதும் வில்விதாஸன் அவளைக் கவனிக்கவே இல்லை. தன் வீட்டைச் சரிப்படுத்துவதிலும், தனது அறையில் கட்டிலைச் சுற்றிலுமிருந்த சித்திரம் தீட்டும் கருவிகள், சாந்துகள், வெள்ளைத்துணிகள், அவற்றை இறுக்கி நிறுத்தும் சட்டங்கள், இவற்றைச் சரியாக அடுக்கி வைப்பதிலும் காலங் கழித்தான். மாலைக்குள் அந்த அறையைப் பிரமிக்கும் வண்ணம் அடித்துவிட்ட வில்விதாஸன் பொன்னாச்சியை அழைத்து, “ஹேமா! இந்த அறையைப்பார், சரியாயிருக்கிறதா?” என்று கேட்டான்.

அப்பொழுதான் மாமியாரிடம் தலையைச் சீவிக் கொண்டிருந்த ஹேமா, “அம்மா! உங்கள் பிள்ளை கூப்பிடுகிறார்” என்றாள் தலையைக் குனிந்த நிலையிலேயே.

“சரி, போய்விட்டு வா, பின்னிவிடுகிறேன்” என்ற வில்விதாஸனின் அன்னை, மருமகளின் வாரிய குழலை முடித்துவிட்டு, “சீக்கிரம் வா, நேரங் கடத்தாதே” என்று எச்சரித்தாள், புன்முறுவலும் செய்தாள்.

ஹேமா மாமியாரைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை வீசினாள். பிறகு நடந்தாள் கணவனிருந்த

அறையை நோக்கி. அதன் ஒழுங்கைக் கவனித்த அவள், “எதற்குக் கூப்பிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“சரியாயிருக்கிறதா பார்” என்றான் வில்விதாஸன் பஞ்சணையையும் அறையிலிருந்த மற்ற பொருள்களையும் காட்டி.

ஹேமா அறையை முற்றும் நோக்கினாள். பிறகு பஞ்சணையில் அவள் கண்கள் நிலைத்தன. “சரியாகத்தானே இருக்கிறது” என்றாள் பொன்னாச்சி.

“உனக்குச் சரியாயிருந்தால் எனக்கும் சரிதான்” என்றான் வில்விதாஸன்.

“உங்களுக்கு ஏதாவது குறை தெரிந்ததா?”

“ஆமாம், இதுவரை தெரிந்தது?”

“இப்பொழுது?”

“குறை தீர்ந்து விட்டது.”

“என்ன குறையோ?”

“நீ இல்லாத குறை” என்ற வில்விதாஸன் அவளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் உட்கார வைத்தான்.

ஹேமா நாணத்தாலும் வேட்கையாலும் துடித்தாள். “அம்மா இருக்கிறார்கள்” என்றாள் அவனைப் பொய்க்கோபத்துடன் பார்த்து.

“அம்மாவுக்கே தெரியுமே. இதில் திருட்டுத் தனம் ஏதுமில்லையே” என்றான் வில்விதாஸன்.

“ஏனில்லை ?” என்று கேட்ட ஹேமா நகைத்து விட்டுக் கட்டிலிலிருந்து கீழே குதித்தாள். குதித்த வேகத்தில் எதிரில் நின்ற வில்லிதாஸன் மீது மோதினாள்.

வில்லிதாஸனின் முரட்டுக் கைகள் அவளை வலிய அணைத்தன. “விடுங்கள், அம்மா காத்திருக்கிறார்கள்” என்று திமிறினாள் ஹேமா.

“நானுந்தான் காலையிலிருந்து காத்திருக்கிறேன்” என்றான் வில்லிதாஸன்.

“அம்மா கோபிப்பார்கள்” என்றாள் ஹேமா.

“ஒருநாளும் கோபிக்கமாட்டாள் என் தாய், அவள் ஒரு தெய்வம். எனது நன்மையும் சந்துஷ்டியுமே அவள் லக்ஷ்யம்.”

“என் லக்ஷ்யம் மட்டும் வேறா ?” என்று கேட்ட ஹேமா அவனிடமிருந்து திமிறி ஓடினாள். ஓடிய வேகத்தில் முடிந்த குழல் கலைந்தது. அப்படிக்குழலையை வந்த ஹேமாவைப் பார்த்த மாமியார் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்து, “உட்கார் ஹேமா! தலையைப் பின்னி விடுகிறேன்” என்று கூறி உட்கார வைத்து, நீள்குழலை வகிடு எடுத்து, கால் எடுத்து அழுத்தப் பின்னினாள். அவளுக்காக வாங்கிய மல்லிகையையும் நிரம்பச் சூட்டினாள்.

அந்த மல்லிகையைக் கண்ட ஹேமாவின் உள்ளத்தில் உவகை துள்ளியது. “அம்மா! எனக்கு மல்லிகை ரொம்பப் பிடிக்கும். எப்படித் தெரிந்து

கொண்டு வாங்கினீர்கள் ?” என்று கேட்டாள் மாமியாரைப் பார்த்து.

“உனக்கும் மல்லிகை பிடிக்குமா? அவனுக்குப் பிடிக்குமென்று வாங்கினேன்” என்றாள் வில்லிதாஸனின் தாயார்.

“அவருக்கு மல்லிகை பிடிக்குமா ?”

“பிடிக்குமா ! உயிர்.”

“எனக்கும் பிடிக்கும் அம்மா” என்ற ஹேமா எழுந்து வெட்க நடை நடந்து சென்றாள்.

அன்று இரவும் வந்தது. போஜனம் முடிந்ததும், தாயார் படுக்கச் சென்றாள் கூடத்துக்கு. போகு முன்பு “ஹேமா !” என்று அழைத்தாள்.

“ஏன் அம்மா ?” என்று கேட்டுக்கொண்டு கூடத்துக்கு வந்தாள் ஹேமா. பாத்திரம் துலக்கு வதற்காகச் சற்று காலில் ஏற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த சேலையைப் பார்த்த மாமியார் முறுவல் கொண்டாள். “புடவையைச் சரியாக விட்டுக்கொள். செம்பில் அவனுக்குப் பால் வைத்திருக்கிறேன். எடுத்துக் கொண்டு போ” என்று சொன்னாள்.

இடுப்பில் தூக்கிச் செருகியிருந்த சேலையை எடுத்துத் தொங்கவிட்டாள் பெண்ணாச்சி. மாமியாரைத் தண்டனிட்டு விட்டுச் சற்று எட்டகும்மட்டியில் காய்ச்சி மூடப்பட்டிருந்த வெள்ளிச் செம்பை எடுத்துக்கொண்டு தனது மணவறைக்கு வந்தாள். அங்கு உட்காரமல் அறையில் நடை

போட்டுக் கொண்டிருந்த வில்லிதாஸன், “ஏன் இத்தனை நாழி?” என்று சீற்றத்துடன் கேட்டான்.

“வேலை இப்பொழுதுதான் முடிந்தது” என்று மெள்ளக் கூறினாள் ஹேமா. உள்ளே எழுந்த சிரிப்பை அவளால் அடக்க முடியவில்லை. அத்துடன் அறை மூலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஜன்னலில் செம்பை வைத்து அதிலிருந்த பாலைக் குவளையில் கொட்டி எடுத்து வந்து, “சாப் பிடுங்கள்” என்று கணவனிடம் நீட்டினாள்.

“எனக்குப் பால் வேண்டாம்? என்றான் வில்லி தாஸன்.

“வேறென்ன வேண்டும்? சர்க்கரை யா கல்கண்டா?” என்று ஹேமா கேட்டாள்.

“இரண்டிலும் இனியது.”

“எது?”

வில்லியின் இடது கை அவள் முகவாய்க்கட்டை யைத் தூக்கியது. அவன் கண்கள் அவள் கண் களைக் கவர்ந்து நின்றன. பிறகு அவள் செவ்விய இதழ்களில் நிலைத்தன. “அமுதம்” என்று அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன; அவன் முகம் அவளை நோக்கிக் குனிந்தது. “ஹேமா, நைடதம் படித்திருக் கிறாயா? என்று அவன் மிக ரகசியமாகக் கேட்டான்.

“படித்திருக்கிறேன்.”

“மணவறைப் படலம்.”

“ஊம்.”

“வெறும் படிப்பு பயனில்லை.”

“வேறு?”

“அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.”

அவள் பதில் பேசவில்லை. பஞ்சணையை நோக்கி நடந்தாள்.

□

12. புது எண்ணம்

ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாயிருந்த போதிலும் லக்ஷ்மண பலராமர்களைப்போல் சீறியெழுந்த சர்ப்ப குணமின்றி சத்வகுணத்தின் இருப்பிடமாய், சகல புவனங்களுக்கும் வழிகாட்டும் ஒரே ஜோதியாய், கல்விச் செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, சாதிச் செருக்கு ஆகிய மூன்று மதங்களுக்கும் (மமதைகளுக்கும்) லவவேசமும் இடங்கொடாத படியாலே சகல உயிரினங்களையும் சமதிருஷ்டியுடன் பார்க்கும் பிரபுவாய், அப்படிப் பார்த்ததாலே சாதிமத பேதமற்ற, கைங்கர்ய ப்ராப்தியொன்றையே பெரும் பேறாகக் கொண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியை திரட்டிய ஞானியாய், எழுபத்திரண்டு ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளை நியமித்ததாலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சாம்ராஜ்யாதிபதியாய், எழுநூறு சந்நியாசிகள், பன்னிராயிரம் 'ஏகாங்கிகள்', முந்நூறு ஸ்திரீகள் இவர்களைக் கூட்டி ப்ரபத்திமார்க்கத்தையும் கைங்கர்ய விசேஷத்தையும் காட்டிக் கொடுத்து கோவில் நிர்வாகத்திற்கு வழி வகுத்த சிரேஷ்டராய், தமக்கென்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் ஆசார்யன் ரகஸ்யத்தில் ஓதிய திருமந்திரத்தையும் த்வயத்தையும்கூட திருக்கோட்டியூரில் சகல மதஸ்தர்களுக்கும் இரைந்துசொல்லி ஸ்ரீவைஷ்ணவம் உலகத்தின் பொதுச் சொத்து என்பதை உதட்டளவு

உபதேசமாய்க் கொள்ளாமல் அனுஷ்டானத்தில் காட்டிய தியாகியாய், பிரம்மசூத்ர ஸ்ரீபாஷ்யத்தாலே சரஸ்வதியையும் வியக்கச் செய்தவரும், வைச்ய குலத்தவரான திருக்கச்சி நம்பியையும் ஆசார்யராகக் கொண்டதாலும், சுல்தான் செல்வியையும் நாராயணனுக்கு நாச்சியராக்கி பெருமாளுக்கு லுங்கியும் கட்டுவித்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ அந்தஸ்து அவரவர் பிறவி மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதென்பதை செய்கையாலே காட்டியவராய், சேரிவாழ் குலத் தாரைத் திருக்குலத்தாராக்கி ஆலயப் பிரவேசத்தை அனுமதித்தாலே 'குலந்தரும்' என்ற பாசுரத்துக்குப் பொருளுண்டு என்பதை விளக்கிய மகானுபாவராய், வையமெல்லாம் வாழ்விக்க வந்த எந்தை இராமானுஜன் வயோதிக தசை அடைந்ததுங்கூட பங்குனி மாதப் பின்பனியின் உக்கிரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் வடதிருக் காவேரியில் பலமுறை அமிழ்ந்து நீராடி எழுந்தார். பிறகு இடையிலிருந்த காவி வஸ்திரத்தை எடுத்துப் பிழிந்தார். அவருக்கு முன்பே நீராடிவிட்டு ஆசார்ய சிசுருஷைக்கு சன்னத்தமாகக் கரையில் நின்றிருந்த பரமபாகவதரான ஆண்டான் வேறொரு உலர்ந்த காவி வஸ்திரத்தைக் கொடுக்க, அதை இடையில் சுற்றிக் கொண்ட எம்பெருமானார் ஈரக் காவி உடையைக் களைந்து கொடுக்க, தமது கையில் வாங்கித் தலையில் முறுக்கி வைத்துக் கொண்டு கையிலிருந்த இரு பாதுகைகளையும் உடையவர் திருவடிகளை நோக்கி நீட்டினார். கோடானு கோடி மக்களுக்குப் பகவானுடைய திருவடித்

தாமரைகளாகிற கரையைக் காட்டிய எம் பெருமானார், அன்று ஆண்டான் நீட்டிய பாதக் குறடுகளில் தமது திருவடிகளை நுழைத்து காவிரியின் கரையேறி நடக்கலானார். அவருக்குப் பின் நடந்த ஆண்டானுக்கு, ஆசார்யன் “குஷ்யதேயத்ர நகரே ரங்க யாத்ரா தினே தினே, தமஹம் சிரஸா வந்தே ராஜானம், குலசேகரம்” என்று இரைந்த குரலில் அனுஸந்தானம் பண்ணிய குலசேகரப் பெருமானின் முகுந்தமாலையின் துவக்க சுலோகம் அமுதமாகச் செவியில் பாய்ந்தது. அன்று என்ன காரணத்தாலோ எம்பெருமானார் தொடர்ச்சியாக முகுந்தமாலையின் சுலோகங்களை மிக இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டே சென்றது வியப்பாயிருந்தது ஆண்டானுக்கு. ஆனால், எம்பெருமானார் திருவாயிலிருந்து உதிர்ந்த காரணத்தால் ஏற்கனவே இருந்த இனிமை பன்மடங்காகப் பெருகவே அந்த சுலோகங்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆண்டானையும் மயக்க, அவ்வடியார் மெய் மறந்து நடந்தார் ஆசார்யனைப் பின்பற்றி.

இப்படி நடந்த ஜகதாசார்யனை வீதிகளிலிருந்த மக்கள் எட்ட வரும்போதே தெண்டனிட்டு விலகி நின்றனர். அவர் சென்ற பின்பு பாதுகை பதித்த நிலத்திலிருந்து மண்ணை எடுத்துத் தலையில் போட்டுக் கொண்டனர். இவை எதையும் கவனியாமல் முகுந்த மாலையை இசைத்துக் கொண்டே மடத்தின் வாசலை அடைந்த உடையவர் வாசலில் நின்றார் ஒரு விநாடி. அதுவரை பின்னால் வந்த ஆண்டான் முன்னால் ஓடி திருவடிகளிலிருந்த பாதுகைகளைக் கழற்றினார். காவேரிக்குப் போகாத

நாள்களில் அவருடைய நீராட்டத்துக்குக் காவிரி நீரைக் குடங்களில் கொண்டு வந்து நிரப்பும் தூய முனி என்ற பாகவதர் அன்று சிறு குடமொன்றில் நீர் கொண்டு வந்து திருவடிகளில் சேர்க்க அத் திருவடிகளை ஆண்டான் சோதித்து தமது வஸ்திரத்தால் துடைத்தார். எம்பெருமானார் உள்ளே சென்றதும் தூயமுனியும் ஆண்டானும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு உடையவர் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைத் தலையில் புரேராக்ஷித்துக் கொண்டனர்.

அடுத்தபடி உள்ளே அவசரமாக நுழைந்த ஆண்டான் எம்பெருமானார் திருவறைக்குச் சென்று திருமணப் பெட்டி தீர்த்தம் முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து வைக்க எம்பெருமானார் மெள்ள துவாதச ஊர்த்துவ புண்ட்ரங்களையும் அணிந்தார். பிறகு பூஜாக்கிரகத்துக்குச் சென்று தேவராஜமுனி, வரதராஜப் பெருமானுக்கு திருவாராதனம் செய்து முடித்துக் கொடுத்த தீர்த்த திருத்துழாய்ப் பிரசாதங்களை வாங்கிக் கொண்டார் !

அது முடிந்து வெளிப் போந்ததும் தயாராக நின்றிருந்த ஆண்டான் எம்பெருமானாரைத் தெண்டனிட்டார். எம்பெருமானாரின் கருணைக் கண்கள் ஆண்டானை நோக்கின அன்புடன். “என்ன ஆண்டான் ?” என்று வினவினார் இராமானுஜர்.

“உபந்யாசத்துக்குப் பெரும் கூட்டம் காத்திருக்கிறது” என்றான் ஆண்டான்.

உடையவர் உதடுகளில் புன்முறுவல் தோன்றியது. “சரி போவோம்” என்று சொல்ல ஆண்டான் முன்னால் வழி காட்டிச் சென்றார்.

சபைக்கு வந்ததும் அங்கு வந்திருந்த மஹா வித்வான்கள், சந்நியாசிகள், ஏகாங்கிகள் இவர்கள் மீது கண்களை ஓட்டிய உடையவர் எட்ட நின்ற ஆய்ச்சிமரையும் பார்த்தார். கண்களில் கனவு விரிய உபந்யாச பீடத்தில் அமர்ந்ததும், சில நிமிடங்கள் தியான சுலோகங்களைத் தமது மனத்துக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டார். அப்படிச் சொன்னபோதும் அவர் உதடுகள் அசைந்த அழகைப் பருகி நின்ற பாகவத கோஷ்டியை நோக்கிய இராமானுஜர் பக்கத்தில் நின்ற ஆழ்வானையும் நோக்கினார். “ஆழ்வான் ! முகுந்த மாலையில் ‘த்ருஷ்ணதோயே’ என்ற சுலோகத்தைச் சொல்” என்று ஆக்ஞாபிக்க, ஆழ்வான் கைகட்டி வாய் புதைத்து அந்தச் சுலோகத்தை மிக இனிமையாக அசைத்தார்.

சுலோகத்தை ஆழ்வான் சொல்லி முடித்ததும் “குலசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம்” என்ற பூர்வ பீடிகையோடு உபந்யாசத்தைத் துவங்கிய எம்பெருமானார், “மு கு ந்த மாலை பகவத் குணானுபவத்தையும் கைங்கர்ய விசேஷத்தையும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் சொல்கிறது. அந்த மஹா கிரந்தத்தில் இந்த சுலோகம் மிக விசேஷமானது. இதனால் ஸந்யாச லக்ஷணமும் பக்தி மார்க்கமும் சொல்லப்படுகிறது” என்று சொன்னார்.

அன்று வரை யாரும் சொல்லக் கேட்டிராத இந்த புது அர்த்தத்தைச் செவி சாய்த்த பாகவத சமூகம்,

பிரமிப்பில் ஆழ்ந்தது. ‘இதில் ஸந்யாசத்தைப் பற்றி ஏதுமில்லையே’ என்று ஆழ்வான் நினைத்தார்.

“இன்று காலை முதல் முகுந்த மாலையில் எம் பெருமானார் திருவுள்ளம் ஏன் படிந்திருக்கிறது ?” என்று ஆண்டானும் தமக்குள் வினவிக் கொண்டார்.

எல்லோரும் எம்பெருமானாரை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தார்கள். அத்தனைபேர் கண்களையும் வைஷ்ணவமாகிற தபஸினால் தனிச் சாந்தி பெற்று ஜொலித்த இராமானுஜர் கண்கள் சில விநாடிகள் கவர்ந்து நின்றன. பிறகு உபந்யாச ஊற்றுக்குமிழி எடுத்து பிரவகிக்கத் தொடங்கிற்று. அந்தப் பிரவாகத்தில் அமிழ்ந்தது அந்தப் பெருங்கூட்டம். வான மயக்கம் அனைவரையும் ஆட்கொண்டது.

அந்த மயக்கத்தில் அதிகமாகச் சிக்காத ஆண்டானுக்கு மட்டும் ஆசார்யர் மனத்தில் ஏதோ ஒரு புது எண்ணம் தோன்றியிருக்கிறது என்பது புரிந்தது.

13. கார்ப்பும் கனிப்பழமும்

“பிராட்டியை இராவணன் கொண்டு போனான் என்கிற ஸ்ரீராமாயணத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே பகவத் நிஷ்டையிலே அமிழ்ந்து கிடந்த குலசேகரப் பெருமாள் எப்படி கால தேச வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் மறந்து தசமுகனுடன் போர்புரிய சைன் யங்களுடன் சமுத்ரத்தில் இறங்கினாரோ அந்த நிலை நமக்கும் வேண்டும் என்று இந்த சுலோகத் தாலே உபதேசிக்கிறார். அதாவது, பகவத் குணமாகிற பெருங்கடலில் மூழ்க விரும்புவன் ஸம்ஸாரமெனும் பெருங்கடலிலிருந்து தப்பவேண்டும் என்ற தத்துவம் இந்த சுலோகத்தில் அறுதியிட்டுத் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

“ஸம்ஸாராக்யே மஹதி ஜலதௌ— ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலில், த்ருஷ்ணாதோயே— ஆசையாகிற அளவிட முடியாத ஜலம் இருக்கிறது; மதனபவனோத் தூத மோஹோர் மிமாலே— மன்மதன் என்ற காற்றினாலே ஏவப்பட்ட மோகமாகிற அலைகளின் தொகுப்பு இருக்கிறது; தாராவர்த்தே— மனைவியாகிற சுழல் இருக்கிறது; தநயஸஹஜ க்ராஹ ஸங்காகுலே ச— பிள்ளைகள், பந்துக்கள் ஆகிய முதலை போன்ற பயங்கர ஜந்துக்கள் இருக்கின்றன. இத்தகைய பயங்கரக் கடலில் விழுபவன் காம அலைகளால் உருட்டப்படு

கிறான். மனைவியெனும் சுழலால் அழுத்தப்படுகிறான். பிள்ளைகள் முதலிய முதலைகளால் விழுங்கப்படுகிறான். இதிலிருந்து தப்ப வேண்டுமானால் பக்தி எனும் படகு வேண்டும். அது வரதபவத பாதாம்போஜே— தேவப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளாகிற கரையில் கொண்டு சேர்க்கும். அந்தப் படகும் அவனுடைய க்ருபையாலேயே கிடைக்க வேண்டும். ப்ரயச்ச— அதைத் தந்தருள அவனையே கேள். அவனுடைய கிருபையின்றி உத்தாரணம் சாத்தியமில்லை— என்று அந்த சுலோகம் கூறுகிறது.

“மனைவி மக்களிடமிருந்து நமது பற்றுகள் அடியோடு அறுபடும்போது நமக்கு பக்தி சித்திக் கிறது என்பது குலசேகராவாருடைய சித்தாந்தம். நம்மாவாரும் ‘அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு’— பாசங்கள் அறுபடும்போது மோகமும் சித்திக்கிறது என்று உபதேசிக்கிறார். ‘வீடுமின் முற்றவும்’— ‘முழுவதையும் விட்டு விடவேண்டும்’ என்பதும் நம்மாவார் உபதேசம். எந்த ஸந்நியாசி பற்று களைப் பூராவாக அறுத்துக் கொள்ளாமல் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளின் நல அபிவிருத்தியில் நாட்டத்துடன் இருக்கிறானோ அவன் அபதார்த்தம். சன்யாச பீடத்துக்கு அருகனல்லன். அவனால் பீடத்துக்கு அவமானம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத் துக்கு அவமானம். அவனால் பாகவத சமுதாயமும் வெட்கத்துக்குள்ளாகிறது. அரைகுறை சந்நியாசி, அரைகுறைப் படிப்பாளியைப் போல் சமுதாயத்திற்கு அபாயமானவன். குடும்ப ஆசாபாசங்களுடன்

எம்பெருமானுடைய விக்ரகத்தைத் தொடுபவன் பகவத பசாரத்துக்கும், பாகவதாப சாரத்துக்கும் ஆளாகின்றான். ஆளவந்தாருடைய இந்தப் பீடத்திலே பிற்காலத்தில் அமரக்கூடியவர்களுக்காகவே இந்த சுலோகம் எழுதப்பட்டிருப்பதாக அடியவன் மனத்திலே ஏதோ எண்ணம் எழுகிறது. மகாராஜா பாவியாயிருந்தால் அவனை அகற்ற வேண்டியது மக்கள் கடமை என்கிற நியமம் போலே, ஸந்நியாச மனமில்லாத சந்நியாசி இந்த ஸ்தானத்தில் உட்காருவானானால் அவனை விலக்க வேண்டியது பாகவத சமுதாயத்தின் கடமை என்று என் மனத்தில் வரதன் ஏதோ ஒரு புது எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறான். அதை நீங்களும், வரப்போகும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமுதாயமும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன்.

“பிரபத்தி மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க விரும்பு பவனுக்கு ஒரு நிலையான மனம் வேண்டும். பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்தைத் தவிர வேறு எண்ணம் கூடாது. அப்படி பகவத் கைங்கர்யத்தில் நிஷ்டனானவன் மனம் ஞானத்தால் பழுத்து விடுகிறது. அது பழுத்து விடுவதற்கு அடையாளம், அது பந்தமெனும் காம்பை உதறிக் கொண்டு விழுவதுதான்.

“இந்த ஞானத்தை, பிரபத்தி மார்க்கத்தை அடியேனுக்குப் பெரியநம்பி ஒரு காலத்தில் பிரசாதித்தார். அவருடைய ஸ்ரீ பாதத்திலே தெண்டனிட்டு நின்று ‘பிரபத்தி ஏன்?’ என்று கேட்டேன்.

‘கனிப்பழம் காம் பற்றாப் போலேயிருக்கும்’ என்றருளிச் செய்தார். அப்படியும் சந்தேகம் தெளியவில்லை என்று சொன்னேன். அவர் அடியேனை திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளிடமும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டானிடமும், திருமாலையாண்டான் ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையாரிடமும் அனுப்பினார்கள். ஒவ்வொரு வரும் ரூசகமாக பிரபத்திக்கிரமத்தைச் சொன்னார்கள். கடைசியாக அரையர், ‘ததீயாள்— அவனைச் சேர்ந்தவர்கள், பர்யந்தமாக— முகாந்திரமாகக் காணீர்’ என்று சொன்னார். அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் நிலை ஏகாக்ர சித்தம். அவன் திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியாத நிலை. ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்ற நிஷ்டையிலிருப்பவன், மற்ற பந்தங்களை உதறியவன், இப்பேர்ப்பட்டவன் சம்சாரத்திலிருந்தாலும் சன்யாசி; மற்றவன் சன்யாசத்திலிருந்தாலும் சம்சாரி.

“பந்தங்கள் அறுந்துவிட்டது, என்பதை அவன் ஞானம் பழுப்பதிலிருந்து அறிகிறோம். நன்றாகப் பழுத்த பழம் மரத்தினுடைய காம்பில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதில்லை. அந்தக் காம்பை அறுத்துக் கொண்டு தானாகவே விழுந்து விடுகிறது. இப்படிப் பழுப்பது வைஷ்ணவநிலை, சந்நியாசியின் நிலையும் அதுதான்.”

இப்படி உபதேசித்த எம்பெருமானார் மௌனமானார். ஆழ்வான் எழுந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றார்.

ஆழ்வானை நோக்கின எம்பெருமானாரின் அருட் கண்கள், “ஆழ்வானுக்கு ஏதோ சம்சயம் இருப்பது போல் தோன்றுகிறது!” என்று வினவினார்.

“சம்சயமில்லை, திடீரென்று சன்யாச லக்ஷணத்தை உபதேசிக்கக் காரணம் என்னவென்று தெரியவில்லையே!” என்றார் ஆழ்வான்.

“அடியேனுக்கும் தெரியவில்லை. ஏதோ மனத்தில் இன்று எம்பெருமான் இப்படிச் சொல்லத் தோற்றுவித்தான். இந்த மகாபீடத்துக்கு, பிற்காலத்தில் மாசு வரக்கூடாது என்பதற்காக இது இருக்கலாம். அவன் சங்கல்பத்தை யார் அறிய முடியும்?” என்று சொல்லி மௌனமானார் எம்பெருமானார்.

“ஸ்வாமி ஸாதித்த ஏகாக்ர சித்தமுடையவர் ஸ்வாமியைத் தவிர யார் இருக்க முடியும்? இப்படி ஒரு சிறிய சுலோகத்திலிருந்து தத்வார்த்தங்களை விசிறும் ஞானிகளுக்குத்தான் இது சாத்தியம்” என்றார் ஆழ்வான்.

“இந்த சித்தம் வித்வத்லக்ஷணத்தால் வருவ தில்லை. அதற்குத் தனிப்பக்குவம் வேண்டும். அதை எம்பெருமானே காட்டிக் கொடுப்பான். அதுவும் இந்த பிரம்மோத்ஸவத்திலேயே அதற்குச் சாட்சி கிடைக்கும் என்று தோன்றுகிறது” என்ற மகாப்பிரபு ஸ்ரீ ராமானுஜர் புறக் கண்களை மூடினார். அகக்கண்கள் திறந்தன. உதடுகள் வாழித்திருநாமங் களை மெள்ள உதிர்க்கலாயின. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ் அந்த அநுஸந்தானத்தில் கலந்துகொண்டது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கீதம் வேதமாய் எங்கும் ஒலித்தது.

14. காலம், காரணம், ஞானம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பாகவத கோஷ்டி இரைந்து அநுஸந்தானம் செய்த தமிழ் மறையை செவி நிறையப் பருகியதாலே இகலோகத்தை மறந்துவிட்ட எம்பெருமானார், அநுஸந்தானத்தை மற்றவர் நிறுத்திய பிறகும் கண் விழித்தாரில்லை. அவர் உதடுகள் அசைந்து கொண்டே இருந்ததிலிருந்து அவரது சித்தம் பகவதானந்தத்தில் லயித்திருக்கிற தென்பதையும் அவர் இன்னும் பாசுரங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்பதையும் கோஷ்டி உணர்ந்து கொண்டதால் அவர் மௌன தியானத் தில் அதுவும் கலந்துகொண்டது. சுமார் இரண்டு நாழிகைகள் கழித்து விசாலமான தமது திருவிழி களை அகல விரித்து, கோஷ்டியை நோக்கினார். “ஸ்வாமிகள் கிருகங்களுக்குச் செல்லலாம்” என்றும் உத்தரவு கொடுத்தார்.

கோஷ்டியிலிருந்து யாரும் நகரவில்லை. அவர் கள் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்ட ஆண்டான், “ஸ்வாமி! இத்தனை நாள் இவ்வளவு நேரம் நிஷ்டையிலிருந்தது கிடையாது. இதில் ஏதோ விசேஷம் இருக்கிறது என்று பாகவத கோஷ்டி எண்ணுகிறது. அதை அறியும் ஆவலால் நிற்கிறது” என்று கைகட்டி வாய் புதைத்து விக்ஞாபித்துக் கொண்டார்.

“அதுவா! அது ஒரு சாமான்ய விஷயம் அடியேனது தங்கையை நினைத்துக் கொண்டேன்” என்றார் எம்பெருமானார்.

“தங்கையா! ஸ்வாமிக்கு அப்படி யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. அது மட்டுமல்ல, சம்சார பந்தங்களை அறுக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமி இப்பொழுதுதானே சாதித்தது” என்றார் ஆண்டான்.

எம்பெருமானார் ஆண்டானை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தார். “ஆண்டான்! நான் சொன்ன தடை லௌகீக சம்சாரத்துக்கு, ஆத்மீக சம்சாரத்துக்கு அல்ல” என்று கூறினார் புன்முறுவலின் ஊடே. மேலும் சொன்னார்: “ஆண்டான்! ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடன் நமது ஆத்மா கொள்ளும் தொடர்பு ஆத்மீக உறவு. அது காசு பணத்தால் வளருவதில்லை, இல்லாதபோது குறைவதும் இல்லை ஸ்ரீ ஆண்டானை எண்ணிப் பார். அவன் உறவு கொண்டது எம்பெருமானுடன். ‘உன்னித் தெழுந்த என் தடமுலைகள் மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழுகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே’ என்று பருவ வயதிலேயே விரக்தி எய்தியவன். அந்த விரக்தி எத்தனை சந்நியாசிகளுக்கு இருக்கிறது? அப்படி எம்பெருமானுடன் ஆத்மீக உறவை நாமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அந்த உறவினால்தான் வைஷ்ணவம் நிலைக்கும். அது மட்டுமல்ல, குழந்தை ஆண்டாள் சொன்னாள், ‘நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்’ என்று. இந்த இரண்டு ‘ஏ’காரத்திலே வைஷ்ணவ தத்துவம்

அடங்கி விட்டது. நாராயணன்தான் அருள் புரிய வல்லவன். அவன் தனது அடியார்களுக்கே அருள் புரிவான் என்ற உறுதியும் விளக்கமும் என்ன சீராக அமைந்திருக்கிறது. அதனால்தான் அவனைத் தங்கையாக நினைத்து ஒரு தமையன் செய்ய வேண்டிய கைங்கர்யங்களை நடத்தி வைத்தேன். அதனால்தான் திருப்பாவை முதல் பாசுரத்தைப் பல முறை சொல்லி இன்பமடைகிறேன்!” இப்படிச் சொன்ன எம்பெருமானார் கண்களில் கனவு விரிந்தது.

மீண்டும் ஆண்டான் கேட்டார்: “ஸ்வாமி! ஸ்ரீ ஆண்டாள் காலத்திற்கும், இப்பொழுதும் பல தலைமுறைகள் கழிந்து விட்டனவே. தேவரீர் பின்னால் பிறந்தவர் உமக்கு ஸ்ரீ ஆண்டாள் எப்படி ‘பின்னானாளாக’ ஆக முடியும்?” என்று.

“காலத்தை எண்ணி உறவை நிர்ணயிப்பது லௌகீக ஞானம். காலத்தால் பாதிக்கப்படாத உறவுகள் உண்டு. அதைத் தருவது ஆத்மீக ஞானம். உதாரணமாக கிருஷ்ணனை இன்னும் நாம் குழந்தையாக நினைக்கிறோம். அவனிருந்த யுகமே வேறு. யுகமே அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவை, அவனைக் குழந்தையாக நினைக்கும் ஞானத்தை அழிக்கவில்லையே. ஆக ஆண்டாளும் அடியேனும் காலத்தால் மாறுபடலாம், கருத்தால் மாறுபட முடியாது, உறவால் மாறுபட முடியாது” என்று விளக்கிய எம்பெருமானார் எழுந்தார் ஆசனத்திலிருந்து. வயோதிகத்தால் எழுந்திருக்க முடியாது

போகவே அவருக்குக் கைலாகு கொடுத்து ஸ்ரீ ஆண்டானும் ஆழ்வானும் மெள்ளத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள்.

அத்தனை அவஸ்தையிலும் முறுவல் மட்டும் அவர் உதடுகளிலிருந்து விலகவில்லை. “ஆண்டான்! உனக்கு இன்று முதல் இந்தப் புது கைங்கர்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மண்டபத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கும் இதில் பங்கு உண்டு. யாராவது ஒருவர் பிரதி தினம் அடியேனைக் காவிரியிலிருந்து கைபிடித்துத்தான் அழைத்து வர வேண்டும்” என்று பணித்தார்.

இதைக் கேட்டதும் ஆசிரம வேதியர்கள் குதூகலித்தனர். “இந்த பாக்யம் கிடைக்க என்ன தவம் செய்தோம்” என்று உடையவர் காதுபடச் சொன்னார்கள்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே தமது திருவடிகளில் விழுந்த பலருக்கும் ஆசீர்வாத வசனங்களைச் சொல்லித் தமது திருவறைக்கு எழுந்தருளிய ஸ்ரீ ராமானுஜர் திருவாராதன சந்நிதிக்கெதிரில் உட்கார்ந்து பின்னாலிருந்த தூணில் சாய்ந்து கொண்டார்.

அப்பொழுது ஆண்டானும் மற்ற மடத்துக் காரியஸ்தர்களும், “ஸ்வாமிக்கு இந்த அவஸ்தையை எம்பெருமான் கொடுக்க வேண்டாம்” என்று தங்கள் சோகத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

“இதற்கும் காரணமிருக்கும்” என்றார்

“அவஸ்தைக்குமா!” என்று கேட்டார் ஆண்டான்.

“ஆமாம். அவஸ்தையையும் நமது நன்மையை உத்தேசித்துத்தான் எம்பெருமான் கொடுக்கிறான். காலம் காரணத்தை விளக்கும்” என்ற எம்பெருமானார் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, “ஆண்டான்! பஞ்சாங்கத்தை எடுத்து அழகிய மணவாளனுக்கு கருடசேவை என்று வருகிறது பார்” என்றார்.

திடீரெனக் கருட சேவையைப் பற்றி என்ன கவலை என்பதை ஆண்டான் அறியாவிட்டாலும், அதைப்பற்றி ஏதும் கேட்காமல் பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துச் சுவடிகளைப் புரட்டலானார்.

15. ஞானத்தில் இருவகை

உடையவரின் நியமனப்படி ஆண்டான் பஞ்சாங்கச் சுவடிகளின் ஏடுகளைப் புரட்டினார் வேகமாக. அவர் ஏடுகளைப் புரட்டிப்பார்த்த வேகம் கூட நிதானமாக எம்பெருமானாருக்குத் தோன்றியதால், “மீன சுக்ல தசமியன்றுதான் கருடசேவை வரும். எதற்கும் நீ பார்த்து விடு” என்று இன்னொரு முறை கூறினார்.

பங்குனி மாத ஏடுகளைப் புரட்டிய ஆண்டான், “ஸ்வாமி அடியேனைப் பரீக்ஷிக்கிற மாதிரி தோன்றுகிறது. அன்றுதான் கருடசேவை” என்றார் ஆண்டான்.

எம்பெருமானார் புன்முறுவல் கொண்டார். “யார் யாரை பரீக்ஷிப்பது ஆண்டான்? சோதனை, சாதனை, தண்டனை, எல்லாவற்றுக்கும் அதிபதி ஸ்ரீயப்பதிதான். தேனவினா த்ருண மபி ந சலதி. அவனன்றி ஓரணுவும் அசைவதில்லை” என்று கண்களை உயர்த்தி ஆண்டானைப் பார்த்தார்.

ஆண்டானுக்கு ஸ்வாமியின் அன்றைய அருளிச் செயல்கள் மிக விசித்திரமாயிருந்தன. “ஆண்டுதோறும் கருடசேவை வருகிறது. அப்படியிருக்க இந்த ஆண்டின் கருடசேவையைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள். இதென்ன அப்படி விசேஷம்?” என்று பணிவுடன் கேட்டார் ஆண்டான்.

எம்பெருமானாரின் புன்னகை அதிகமாக விரிந்தது. அருள்பாவிக்கும் அவர் கண்கள் ஆண்டானை மிகவும் பரிதாபத்துடன் நோக்கின. “ஆண்டான்! என்ன கேள்வி கேட்டு விட்டாய்?” என்றார் குரலில் அனுதாபம் தொனிக்க.

“ஏதாவது ஸ்வாமி திருவடிகளில் அபசாரத்துக்கு ஆளாகி விட்டேனா?” ஆண்டான் கேள்வியில் அச்சம் ஒலித்தது.

“அபசாரத்துக்கு ஆளாகவில்லை ஆண்டான். அஞ்ஞானத்துக்கு ஆளாகிவிட்டாய்” என்றார் ஸ்வாமி ராமானுஜர்.

“அஞ்ஞானம் எனக்கு இருக்க முடியாது.” ஆண்டான் சொல் திட்டமாக இருந்தது.

“ஏனிருக்கக் கூடாது ஆண்டான்? எனக்குக் கூட அஞ்ஞானம் இருக்கலாம். ஸர்வக்ருன் ஒருவன் தான்” என்றார் ஸ்வாமி.

ஆண்டான் இம்முறை புன்முறுவல் கொண்டார். “ஸ்வாமி ஸர்வக்ருனான ஈசுவரனை நாடுபவர்கள் அக்ஞான பரவசர்களாகலாம். ஆனால், ஆசார்யன் திருவடிகளை நாடுபவர்களுக்கு அக்ஞானம் எப்படி வரும்?” என்ற ஆண்டான் எம்பெருமானாரின் கமலப் பாதங்களை நோக்கினார், ஸ்மரித்தார் உள்ளூர்.

இதற்குப் பதில் சொல்ல உடையவர் சில விநாடிகள் மௌனமானார். பிறகு வேறு சுவட்டில்

கேள்வியைத் திருப்பினார். “ஆண்டான்!” என்று அன்பு, குரலில் சொட்ட அழைத்தார்.

“ஸ்வாமி!” பஞ்சாங்க சுவடிகளை எட்ட வைத்து விட்டுத் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி நின்றார் ஆண்டான்.

“அழகிய மணவாளனைத் தினம் சேவிக் கிறாயா?” என்று கேட்டார் எம்பெருமானார்.

“சேவிக்கிறேன் ஸ்வாமி.” ஆண்டான் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

எம்பெருமானார் முகத்தில் எப்பொழுதுமுள்ள பிரகாசம் பெரிதும் விரிந்தது. “ஒரு நாள் சேவித்த அழகிய மணவாளனை மறு தினம் சேவிப்பானேன்?” என்று வினவினார். இதைக் கேட்ட போது அவர் முகம் சூரிய பிம்பமாயிற்று.

ஆண்டான் அந்த பிம்பத்திற்கு அடிமைப்பட்டு, பிரமையால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட மனத்துடன் நின்றார் பல விநாடிகள். கடைசியாகப் பேசின போது அவர் குரல் தழுதழுத்துக் கிடந்தது. “ஸ்வாமி! அழகிய மணவாளன் சேவை தினம் தினம் புதிதாயிருக்கிறது. ஒரு தினத்தின் சேவையி லில்லாத விசேஷம் அடுத்த தினத்தில் எழுகிறது. சாந்தியை அளிக்கிறது” என்றார் ஆண்டான்.

ஸ்வாமி ஆண்டானை நோக்கி, “ஆண்டான் தினம் தினம் தனித் தனி விசேஷத்தில் தோன்றும் எம்பெருமான் ஆண்டுக்கொருமுறை வரும் கருட

சேவையில் மட்டும் விசேஷத்தைக் காட்ட மாட்டானா?” என்று கேட்டார்.

ஆண்டான் உள்ளத்தில் அப்பொழுதுதான் உடையவரின் உள்ளம் புரிந்தது. “புரிந்தது ஸ்வாமி! புரிந்தது!” என்று கூறி உடையவரின் திருவடிகளில் விழுந்து இரு திருவடிகளையும் பிடித்துக் கொண்டார். “அக்ஞானத்துக்கு ஒரே மருந்து ஆசார்யன் திருவடிதான். இப்பொழுது புரிகிறது எனக்கு. நாளுக்கு நாள் விசேஷமாக சேவை சாதிக்கும் அழகிய மணவாளன் சேவை ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏன் விசேஷமாக இருக்கக் கூடாது? ஒரு ஆண்டில் மனத்துக்கு பூர்ண திருப்தியளிக்காத எம்பெருமான் அடுத்த ஆண்டில் ஏன் நம்மை ஆட்கொள்ளக்கூடாது? காலகதி எம்பெருமானின் சேவையைக் குறைக்குமா? சேவா விசேஷந்தான் குறையுமா? குறையாது ஸ்வாமி. எத்தனை தரம் சுவைத்தாலும் ரஸம் குறையாதது அழகிய மணவாளன் சேவை. ‘ரஸோவைஸ!’ என்று எத்தனை தரம் ஸ்வாமி சாதித்திருக்கும்” என்று ஆர்த்தியில் ஆழ்ந்த ஆண்டான் ஆசார்யன் திருவடிகளிலிருந்து எழுந்தாரில்லை.

எம்பெருமானாரும் அவரை எழுந்திருக்கச் சொல்லவில்லை. “ஆண்டான்!” என்று அழைத்தார்.

“திருவடிகளில் புதைந்த முகத்துடன் ‘ஹும்’ என்று ஒலி கிளப்பினார் ஆண்டான்.

“இந்த ஆண்டு கருடசேவையில் ஒரு விசேஷம் இருக்கும்” என்றார் எம்பெருமானார்.

“ஸ்வாமி க்ருபை” இதற்கு மேல் ஆண்டான் பேசவில்லை.

“விசேஷம் என்னவென்று கேட்கவில்லையே?”

“ஆசார்யனை கேள்வி கேட்பது அக்ஞானம்.”

“சந்தேகம் கேட்பது அக்ஞானமாகாது. உலகத்தில் விஷய ஞானம் வேறு. விபரீத ஞானம் வேறு. விஷய ஞானத்துக்குக் கேள்விகள் அவசியம். ஸ்ரீ ராமாயணம் கேள்வியில் பிறந்தது. விரிந்தது. ‘கோன் வஸ்மின் ஸாம்ப் ரதம் லோகே குணவான்’ (இந்த உலகில் நல்லவன் யார்) என்று வால்மீகி கேட்டிரா விட்டால் ஸ்ரீ ராமாயணம் பிறந்திருக்காது. நமது பகவத் விஷயமும் அப்படித்தானே. இதில் வேறு யாரும் கேட்கவில்லை. ‘உயர்வற உயர் நலம் உடையவன் எவன்?’ என்று ஆழ்வாரே தம்மைக் கேட்டுக் கொண்டார். வால்மீகியின் அதே கேள்விதான். அங்கு வடமொழி. இங்கு தென்மொழி. அங்கு விரிந்தது வேதம் காவியமாக. இங்கு விரிந்தது வேதம் திருவாய் மொழித் தமிழ் மறையாக. ஆகையால் கேள்வி அவசியம். அதாவது, சரியான கேள்வி” என்று உபதேசித்தார் எம்பெருமானார். “எழுந்திரு ஆண்டான்” என்றும் கட்டளையிட்டார்.

ஸ்வாமியின் அற்புத மொழிகளை, உவமைகளை சித்தாந்தத்தை அன்று முழுவதும் ஆண்டான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அன்றிரவு ஸ்வாமி

நித்திரை சார்த்திக் கொள்ளுமுன்பு அவர் திருவடிகளை வருடிக் கொண்டிருந்தார். ‘கமலப் பாதங்கள்! என்ன அற்புதம்?’ என்று நினைத்தார் ஆண்டான்.

அதே இரவில் சிந்தாமணியில் தனது பஞ்சணையிலிருந்த அஞ்சுகத்தின் மலரடிகளை வருடிக் கொண்டிருந்த வில்லிதாஸனின் வலிய மனத்திலும் அதே எண்ணம் எழுந்து அலைமோதிக்கொண்டிருந்தது.

1c. ஒருக்களித்த நிலை

சிந்தாமணியிலிருந்த தனது இல்லத்தின் பள்ளியறையில் பொன்னாச்சியின் பொற்பாதங்களை வருடிக் கொண்டிருந்த வில்லிதாஸன் அந்தப் பாதங்களை விட கமலங்கள் மென்மையாயிருக்க முடியாதென்று நினைத்தான். பிறகு அந்தப் பாதங்களிலிருந்த கைகளைச் சிறிது மேலே கொண்டு போய்க் கணுக்கால்களையும் வருடலானான். அதுவரை ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த பொன்னாச்சியை நோக்கி, “பொன்னாச்சி, ஒரு கால் மேல் இன்னொரு காலைப் போட்டுக் கொண்டு ஒருகளித்துப் படுப்பது உனக்கு வழக்கமாகி விட்டது” என்று சிறிது கோபித்துக் கொண்டான்.

பொன்னாச்சி தனது ஒரு காலை அகற்றிப் போட்டு, “உங்களுக்குப் பிடிக்க இடைஞ்சலாயிருக்கிறதாக்கும்!” என்று கூறிப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

மேலிருந்த கால் விலக்கப்பட்டதால் அதையும் நன்றாகவே பஞ்சணையில் வைத்து அழுத்திப் பிடிக்கத் துவங்கிய வில்லிதாஸன், “ஆமாம், இடைஞ்சலாகத் தானிருக்கிறது. இது என்ன ஒருக்களித்துப் படுக்கிற வழக்கம்?” என்று சொன்னான் அந்தக் காலையும் வருடிக் கொண்டு.

பொன்னாச்சி நகைத்தாள். “அந்தப் பழக்கம் நாணமுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளுக்கும் இயற்கையில் வருவது. ஒருகளித்துப் படுப்பதால் பெண்களின் தேக நிலை யாருக்கும் விவரமாகத் தெரியாது. மல்லாந்து கிடப்பது நன்றாயிருக்காது” என்றாள்.

தனுர்தாஸன் அவளை வேண்டுமென்றே நன்றாக மல்லாத்திப் படுக்க வைத்து, “இப்பொழுது என்ன செய்வாய்?” என்று கேட்டான்.

“எஜமானர் எது செய்தாலும் கேட்க முடியாது. கணவனிடம் பெண்கள் தங்கள் நாணத்தை அர்ப்பணித்து விடுகிறார்கள். அது தவறில்லை. கடமையும் கூட. ஆனால் மற்றவர்கள் கண்கள் முன்பு அவர்கள் ஒடுங்கித்தான் நிற்கவேண்டும். படுப்பதாயிருந்தால் ஒருக்களித்துப் முடங்கித்தான் படுக்க வேண்டும்” என்று விளக்கினாள் பொன்னாச்சி.

பஞ்சணையில் தன் கண் முன்பு விரிந்து கிடந்த அவள் எழில்களை நன்றாகப் பருகினான் தனுர்தாஸன். அவள் பெரிய கண்கள் அவனைப் பார்க்காமல் ஒரு புறமாகச் சாய்ந்து கிடந்தன. அப்படிச் சாய்ந்ததாலேயே அவற்றின் கவர்ச்சி அளவிட முடியாதிருப்பதை தனுர்தாஸன் கண்டான். அவை காந்தம்போல் தன் கண்களை மட்டுமின்றி உள்ளத்தையும் இழுப்பதைப் புரிந்து கொண்டான். விசாலமான அவள் நுதலும் கரிய குழலும், விற்புருவங்களும், சங்குக் கழுத்தும், ‘திரச்சகார ப்ரமராபி லீனயோ: பங்கஜ கோசயோ; ச்ரியம்’ என்று காளிதாஸன்

வரிணித்த அழகுகளும் தனுர்தாஸனின் பஞ்ச
இந்திரியங்களையும் அடிமையாக்கிக் கொண்
டிருந்தன.

தனுர்தாஸன் மெள்ள அழைத்தான், “ஹேமா!”
என்று.

“உம்...”

“உன்னழகு...”

“பலமுறை உங்களிடம் அதைப்பற்றிக்
கேட்டிருக்கிறேன்.”

“எத்தனை முறை சொன்னாலும் எனக்குச்
சளைக்கவில்லை; உனக்குச் சளைக்கிறதா
ஹேமா?”

“எப்படிச் சளைக்கும்? பெண்கள் ஸ்தோத்திரப்
பிரியர்கள். அதனால் ஆண்கள் அவர்களை
இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லி ஏமாற்ற
முடிகிறது.”

தனுர்தாஸன் சிறிது சிந்தித்தான். “பொன்னாச்சி,
நான் இல்லாதது பொல்லாதது என்றதுமே சொன்ன
தில்லை. தவிர பெண்கள் ஸ்தோத்திரப் பிரியர்களா
யிருப்பதில் தவறில்லை. எல்லோருமே ஸ்தோத்திரப்
பிரியர்கள்தான். பகவானே ஸ்தோத்திரப் பிரியன்.
ஸ்தவ்ய : ஸ்தவப்பிரிய என்ற வாக்கியமில்லையா?”
என்ற வில்லிதாஸன், “பொன்னாச்சி! நீ எதைச்
செய்தாலும் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. ஒருக்களித்துப்
படுத்தாலும் அழகாகத்தானிருக்கிறாய். அடிக்காலை

வருட எனக்குத்தான் கஷ்டமாயிருக்கிறது” என்று
விளக்கினான்.

பொன்னாச்சி சில விநாடிகள் பேசவில்லை.
தனுர்தாஸனின் விசால முகத்தையும் கரிய விழி
களையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு
புன்முறுவல் கொட்டிக் கேட்டாள், “இந்தக் கஷ்டம்
மகாலக்ஷ்மிக்கும் இருக்குமல்லவா?” என்று.

வில்லிதாஸன் கண்களில் வியப்பு விரிந்தது.
“எந்தக் கஷ்டம் பொன்னாச்சி?” என்று
வினவினான்.

“ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஒருக்களித்துத்தானே படுத்
திருக்கிறான்?” என்று ஹேமா கேட்டாள்.

“ஆம்” என்றான் தனுர்தாஸன் அவள்
கேள்விக்குக் காரணம் புரியாமல்.

“அவர் காலை வருட பிராட்டிக்குக் கஷ்டமா
யிருக்காதா?” என்று ஹேமா கேட்டாள்

தனுர்தாஸன் சற்று விழித்தான் பதில் சொல்லத்
தெரியாமல். “பகவான் எது செய்கிறான் என்பதை
நாம் எப்படி அறியமுடியும்?” என்று கேட்டான்.

“இந்த கீழ்க்கால் மேல்கால் பிரச்னை
இப்பொழுது எதற்கு?” என்று பொன்னாச்சி
கேட்டாள்.

தனுர்தாஸன் சொன்னான் : “பொன்னாச்சி,
நம்முடைய அசைவு ஒவ்வொன்றும் ஆண்டவனால்
தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நமது வழக்கங்களும்

அப்படியே. இந்தக் கால்மேல் கால்போடும் வழக்கங் கூட ஏதாவது ஒரு சமயம் நமக்குள் சச்சரவை ஏற்படுத்தினாலும் ஏற்படுத்தலாம். இன்று உன்னைச் சாதாரணமாக விட்டு விட்டேன். அன்று எப்படியோ?”

இந்த விவரணத்தைக் கேட்ட பொன்னாச்சி நகைத்தாள். “வரவர வேதாந்தியாகிக்கொண்டு வருகிறீர்கள்!” என்றாள் நகைப்பின் ஊடே.

“நானாவது வேதாந்தியாவது; ஒருகாலும் நடவாது. உன் கண்கள்; இந்த மோகன உருவம் இருக்கும்வரை இவற்றுக்குத்தான் நான் அடிமை. சரிசரி, உன்னிஷ்டப்படி படுத்திரு” என்று தனுர்தாஸன் அவளை மீண்டும் புரட்டி ஒருக்களித்து வைத்தான். அவள் கால்களையும் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக வைத்து, “எப்பொழுதும் இப்படியே இரு” என்று கூறி அவள் பக்கத்தில் படுத்தான்.

அன்று அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் மனத்தில் ஆழப் புதைந்தன. பிற்காலத்தில் அதே வார்த்தைகள் எப்படி மாறப் போகின்றனவென்பது அப்பொழுது அவ்விருவருக்குமே புரியவில்லை. நாம் ஏதோ நினைத்துக்கொள்ளும் எண்ணங்களும், சொற்களுங்கூட பகவான் திருவுள்ளத்திலிருந்து வருகின்றன என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வதில்லை. பொன்னாச்சியின் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த தனுர்தாஸன் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு, அவள் கால்களை வருடினான். அவன் கை அவள் காற்சிலம்பு ஒன்றன் மேல் நிலைத்தது. விலை

உயர்ந்த சிலம்பு அது. அந்தச் சிலம்பைத் தான் பூட்டியதை உணர்ந்தான் வில்லிதாஸன். பழைய நினைவுகள் அவன் உள்ளத்தை எங்கோ அள்ளிச் சென்றன.

அந்தச் சமயத்தில்தான் விதி பொன்னாச்சியை உந்தியது, அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க, “உங்களைத் தான்” என்றாள் அவள்.

“ஏன்?” என்றான் தனுர்தாஸன்.

“நாளன்றைக்குத் திருவரங்கத்தில் கருட சேவை.”

“நடக்கட்டும்.”

“அதற்கு நான் போக வேண்டும்.”

“போய் வா.”

“நான் தனியாக எங்கேயாவது போயிருக்கிறேனா திருமணமான பின்பு?”

“இல்லை.”

“இப்பொழுது மாத்திரம் எப்படிப் போவேன்? பகவான் எழுந்தருளும் கண்கொள்ளாக் காட்சியை நீங்கள் பார்க்க வேண்டாமா?”

“உன் கண்களைப் பார்த்தால் எனக்குப் போதும், வேறெதுவும் வேண்டாம்.”

இங்கு அதட்டினாள் ஹேமா, “வருகிறீர்களா இல்லையா?” என்று.

தனுர்தாஸன் நகைத்தான். “உத்தரவு, வருகிறேன்” என்றான்.

கருடசேவை நாளும் வந்தது.

17. கருட ஸேவை

அகில புலனங்களையும் அண்டசராசரங்களை யும் ஆட்டிப் படைக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் அழகிய மணவாளனாக ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி குணங்களுடன், ராமாவதாரகாலம் முதல் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி, ஆச்ரித ரக்ஷணார்த் தம் எளியவருக் கொண்டு உலோகத்தில் அடைந்தும் அடையாதவனாய், முகோல்லாஸ பூபதியாய் அன்று பெரிய திருவடியின் மீது, திருமேனி மூடப் பட்டாலும் திருமுகமண்டலம் கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமாய் ஜ்வலிக்க, ஆழ்வார்களும் அடியார்க ளும் நடந்து நடந்து பவித்ரமான சித்திரை வீதியில் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது ஸூர்யோதயமாகி பத்து நாழிகைக்கு மேலாகிவிட்டதால் பகலவன் தனது உஷ்ணத்தை அதிகமாக வீசி சித்திரை வீதியின் மடப்படிகளை அக்கினிப்படிகளாக அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதை எதிர்பார்த்தே வீதிகளில் முன்னரே திருவரங்க மதிமுக இல்லத்தரசிகள் ஆங்காங்கு நீர் தெளித்து, விதவிதமாகக் கோலமிட்டு வைத்திருந்த தால் அந்த வீதிகளில் சூர்ய உஷ்ணமும் ஓரளவு சமனப்பட்டிருந்தது. கோலங்களின் கலைச்சிறப்பும்

கண்களைப் பறித்தது. இத்தகைய வீதியில் பவனி வந்த பரமாத்மாவின் ஸ்ரீபாதந்தாங்கிகளுக்கும் சரி, முன்னே சென்று கொண்டிருந்த திவ்ய ப்ரபந்த் கோஷ்டிக்கும் சரி, எம்பெருமானுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த வேதகோஷ்டிக்கும் சரி துன்பமேதுமில்லாத நிலையிருந்தது.

எம்பெருமான் பிரபந்தத்தை ஏன் பின் தொடர்ந் தான்? இலக்கியத்தை இலக்கணம் ஏன் பின் தொடர்ந்தது? த்வதுபகத ஸாமாஸ ஸந்தியோகம் என்ற க்ரமப்படி ஸ்ரீராமாயண சுலோகங்கள் வால்மீகி பகவான் முகத்தால் உதிர்ந்த பின்னர் ஸாமஸ ஸந்தி இலக்கணங்கள் அந்த இலக்கிய அமைப்புப்படி பின் தொடர்ந்தன. அம்மாதிரியே ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பன்னனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானும் லக்ஷயரந்தமான பிரபந்தப் பாசுரங் களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அப்பேர்ப்பட்ட 'சந்த்ர காந்தாநநம் ராமம்' என்ற வால்மீகியின் வசனப்படி ஜாஜ்வல்யத்துடன் குளிர்ந்து மிக அழகாகக் காணப்பட்ட எம்பெருமான் முகத்தை, சற்றே கழுத்தை வளைத்து கருடாழ்வான் நோக்கிய வண்ணமே வந்து கொண்டிருந்தான். தன்னுடைய வேகத்தையும் கர்வத்தையும் த்வாபர யுகத்திலேயே அடக்கியவனும், அதற்கு முன்பாகத் தன்னை அலக்ஷயம் செய்து ஆதிமூலமே என்றலறின கஜேந்திரனைக் காக்க விரைந்தவனும், அதனாலேயே அவன் சக்தியிலிருந்தே தனக்கு சக்தி பிறக்கிறது என்று உணர்ந்தவனுமான கருடன்,

அந்த சக்தியை நிரந்தரமாகப் பெறும் நோக்கத் துடன் அழகிய மணவாளனுடைய திருமுக மண்டலத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆதிமூலமே என யானை அலறினவுடனேயே தான் ஆதிவஸ்து என்பதை நிரூபிக்கப் பள்ளி யரவணையைத் தள்ளியெழுந்த பகவான் 'பங்கயத் திருவைப் பாரான், பணிமுடி நிழலைத் தேடான், சங்குசக்கர முமேந்தான், தன்னெதிர் தொழுது நிற்கும் இங்கிதக் கருடன் மீதில் ஏறினான்...' என்ற சமீபகால வெண்பாவின்படி விரைந்தான் விலங்கைக் காக்க. அந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்த கருடன் 'கண்கள் அன்றிலிருந்து பகவந்நிய மனத்திற்காக அவன் கண்களையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

அன்றும் அந்த சேவையை ஏராளமான உன்னர் புத்த கோடிகளும் வெளியூர் யாத்ரிகர்களும் வந்து ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கருடா ருடனான அரங்கன் தெற்குச் சித்திரை வீதியில் எழுந்தருளிக் கொண்டிருந்தபோது மற்ற வீதிகளை விட அவ்வீதியில் ஜனநெருக்கம் தாங்க முடிய வில்லை. 'உழுந்திட இடமிலை உலகமெங்கணும்' என்று சீதா கல்யாண காலத்தில் மிதிலையில் இருந்த ஜன நெருக்கடியை அந்த வீதியும் கொண்டிருந்த தால் ஒருவருக்கொருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு கருடவாகன ஸேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பகலவன் உயரக் கிளம்பித் தகித்த உஷ்ணத்தைக் கூட மக்கள் லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை.

இந்த நிலையில் உடையவர் கோபுர வாயிலில் ஒருபுறமாக நின்று பெருமானை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனமெல்லாம் பார்வை யெல்லாம் மயர்வற மதிநலமருளிய அழகிய மணவாளன் மீதே நிலைத்திருந்ததால் சுற்றுப்புறங் களை மறந்தார். யோக சித்தியில் ஆழ்ந்தார். அத்தகைய அவருடைய மனத்தையும் கலைக்கும் படியான விசித்திர நிகழ்ச்சியொன்று அவரெதிரே, சற்று தூரத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

திடீரெனப் பெருங்கூச்சல், மக்கள் சினத்துடன் எழுப்பிய அவதூறு வார்த்தை. லேசாக அடித்தி. இத்தனையும் அவருடைய தியானத்தைக் கலைக்க வில்லையானாலும், பக்கத்திலிருந்த ஆண்டானும், இதர சிஷ்யகோடிகளும், 'ஸ்வாமி! அதோ பாருங்கள்' என்று இரைந்தே விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். அதனால் கண் விழித்த எம்பெரு மானார் எதிர்ச்சாரியைக் கவனித்தார்.

அங்கு மல்லனான தனுர்தாஸன் பொன்னாச்சி யைக் கூட்டத்திலிருந்து காக்கச் சுற்றிலுமிருந்தவர் களை இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். அவருடைய தளிர்க் கால்களை மணலின் உஷ்ணத் திலிருந்து காக்கத் தனது பட்டு அங்கவஸ்திரத்தை அவள் காலுக்கு நடைபாவாயாகப் போட்டு அதன்மீது அவளை நிற்கச் செய்தான். பட்டுக் குடை விரித்து, அவள் தலைக்கு சூரிய உஷ்ணத் திலிருந்து பாதுகாப்பு அளித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் கண்களையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்

தான். அவள் மட்டும் கரம் குவித்துக் கொண்டு பெருமாளைச் சே வி த் து க் கொண்டிருந்தாள். வில்லிதாஸன் பெருமாளைத் திரும்பியும் பார்க்க வில்லை. இந்த விந்தையை நீண்ட நேரம் கவனித் துக் கொண்டிருந்த எம்பெருமானார் பக்கத்திலிருந்த ஆண்டானை நோக்கி அவன் யா ரெ ன் று விசாரித்தார்.

“ராஜமல்லன் வில்லிதாஸன்” என்றார் ஆண்டான்.

“அவனை நமது மடத்துக்கு அழைத்துவா” என்று ஆக்ஞாபித்தார் உடையவர்.

“எதற்கு ஸ்வாமி?” என்று ஆண்டான் கேட்டார்.

“முன்பொருநாள் ஏகாக்ரசித்தனாக இருக்க வேண்டியதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேனல்லவா” என்று உடையவர் சாதித்தார்.

“ஆம்” என்றார் ஆண்டான்.

“அவனை அழைத்து வா” என்று கூடமாகச் சொன்னார் எம்பெருமானார். மீண்டும் அவருடைய அருட் கண்கள் வில்லிதாஸனை நோக்கின.

18. அமுதனைக் கண்ட கண்கள்

வில்லிதாஸனைக் கூர்ந்து நோக்கிய எம் பெருமானாரின் அருட்கண்களில் தீர்க்க சிந்தனை படர்ந்து கிடந்தது. அவர் பக்கத்தில் நின்று அவர் முகத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்த மற்ற மடத்துச் சீடர்களுக்கும் உடையவர் கண்களில் விரிந்த தீர்க்க சிந்தனைக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. எதிரே அழகிய மணவாளன் கருடாருடனாக சேவை சாதிக்கும்போது உடையவர் அவனைக் கவனிக்கா மல் வேறு எங்கோ சித்தத்தைச் சுழலவிட்டிருக்கும் காரணம் புரியவில்லை அவர்களுக்கு. மகான்கள் மனத்திலோடும் எண்ணங்களைச் சாதாரண மனிதர் கள் எப்படிப் புரிந்துகொள்ள முடியும்? அப்படிப் புரியாத காரணத்தால் அடுத்து நடந்த நாடகத்தைச் சீடர்கள் கவனிக்கலானார்கள்.

உடையவரால் ஏவப்பட்ட ஆண்டான் தனுர்தாஸனருகில் சென்று அவன் கவனத்தைப் பொன்னாச்சியின் கண்களிலிருந்து திருப்ப, “மல்லரே! மல்லரே!” என்று இருமுறை அழைத் தார். அந்த அழைப்பு மல்லன் காதில் விழுந்த தாகவே தெரியவில்லை. ஆனால் பொன்னாச்சி மட்டும் ஆண்டானைக் கவனித்ததால், “உங்களை யாரோ ஸ்வாமி ஒருவர் அழைக்கிறார்” என்று சொல்ல, மல்லன் திரும்பினான் ஆண்டானை

நோக்கி, “ஸ்வாமி யார்? என்ன? வேண்டும்” என்று வினவினான் முரட்டுத்தனமாக.

“எம்பெருமானார் உங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்” என்று ஆண்டான் பதில் சொன்னார் இகழ்ச்சி நிரம்பிய குரலில்.

“யார் எம்பெருமானார்?” என்று வினவினான் வில்லிதாஸன்.

இந்த இடத்தில் குறுக்கே புகுந்த பொன்னாச்சி, “ஐகதாசார்யரை உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று வியப்புடன் வினவினாள் கணவனை நோக்கி.

“உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் எனக்குத் தெரியாது” என்ற தனுர்தாஸன் மீண்டும் அவள் கண்களை நோக்கலனான்.

அவள் எதிர் வரிசையில் நின்றிருந்த எம்பெருமானரை நோக்கி நடக்கலானாள். கீழே கிடந்த பட்டை உதறித் தோள்பேல் போட்டுக் கொண்டு தனுர்தாஸனும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான். எம்பெருமானார் இருந்த இடத்துக்கு வந்ததும் மணலில் மண்டியிட்டு அவரை வணங்கினாள் பொன்னாச்சி.

அவள் செய்ததைத் தானும் செய்யவேண்டுமென்று கருதி மல்லனும் மெல்லத் தலை வணங்கினான் எம்பெருமானரை நோக்கி. ஆனால் அவரை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

பொன்னாச்சி முகத்தில் பெருமிதம் நின்றது. “ஸ்வாமி, இவரை அழைத்தீர்களா?” என்று வினவினாள் பொன்னாச்சி.

“ஆம் அம்மா. இவனிடம் சிறிது நேரம் பேச வேண்டும்” என்றார்.

பொன்னாச்சி தனுர்தாஸனை நோக்கித் திரும்பினாள். “என்ன பாக்கியம் செய்தீர்கள்! ஸ்வாமியே உங்களுடன் பேச விரும்புகிறார். நீங்கள் பேசங்கள். நான் சிறிது நேரம் அப்புறமாக நிற்கிறேன்” என்ற பொன்னாச்சி சிறிது நகர முற்பட்டாள்.

அவளை நிறுத்த முயன்ற தனுர்தாஸனைக் கண்ணின் ஒரே பார்வையால் நிறுத்தினார் எம்பெருமானார். அந்தப் பார்வையின் சக்தியால் அவன் கால்கள் செயலிழந்தன. நகர மறுத்தன. சிலையென நின்றான் வில்லி.

எம்பெருமானார் அடுத்து பொன்னாச்சியை நோக்கி, “அம்மா! நீ மடத்துக்குப் போ. இவனை அப்புறம் அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அவளை அழைத்துச் செல்ல ஒரு சீடனுக்கும் உத்தரவிட்டார். பொன்னாச்சி ஏதும் பேசாமல் சீடனைத் தொடர்ந்தாள்.

அவள் போவதை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் வில்லிதாஸன் சில விநாடிகள். பிறகு உடையவரை நோக்கித் திரும்பி, “ஸ்வாமி! என்னை எதற்காக அழைத்தீர்கள்?” என்று வினவினான்.

உடையார் இதழ்களில் இளநகை அரும்பியது. “வில்லி, எல்லோரும் கருடாருடனான பகவானை சேவிக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் இடைஞ்சலாக நீ உன் மனைவியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய். கிட்டே வந்தவர்களை இடித்துத் தள்ளினாய். அவளுக்கு நடைபாவாடை விரித்தாய். உனக்கு வெட்கமாயில்லையா?” என்று வினவினார்.

வில்லிதாஸன் உடையவரின் அருட்கண்களை நோக்கினான். முரட்டுத்தனமாக ஏதோ பேச எடுத்த அவன் வாயில் சில விநாடிகள் வார்த்தை வரவில்லை. வந்தபோது சொற்கள் மிக அடக்கமாகவும் மரியாதையுடனும் இருந்தன. “ஸ்வாமி! காரணம் சொன்னால் உங்களுக்குப் புரியாது. நீரோ சந்யாசி” என்றான்.

“எதற்கும் சொல்” என்று ஆக்ஞாபித்தார் உடையவர்.

சிறிது சிந்தித்தான் தனுர்தாஸன். பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டான், “ஸ்வாமி, பொன்னாச்சியின் கண்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று.

“பார்க்கவில்லை. பார்த்தாலும் என்ன இருக்கப் போகிறது? கேவலம், மாமிசக் கண்கள்” என்றார் உடையவர்.

“ஸ்வாமி, அந்தக் கண்களைப்பற்றி உமக்குப் புரியாதென்று முன்னமேயே சொன்னேன். மற்றவர்கள் கண்களைப் போன்றவையல்ல பொன்னாச்சி

யின் கண்கள். அவற்றில் தனி அழகு உண்டு. அம்மாதிரி அழகு இந்த ஜகத்தில் கிடையாது. அவள் தனிர் மேனியை சூர்ய உஷ்ணத்தினின்று காக்க வேண்டியது என் கடமை. அந்தக் கண்களில்லாவிட்டால் எனக்கு ஜீவனில்லை சுவாமி. அமுதம் சொட்டும் கண்கள்” என்று விளக்கினான் தனுர்தாஸன். அவன் குரலில் உணர்ச்சி நிரம்பிக் கிடந்தது. கண்கள் கனவுலகத் திலிருந்தன.

உடையவர் வில்லியின் உணர்ச்சி வேகத்துக்கு இடங்கொடுத்துக் காத்திருந்தார். அந்த வேகம் சிறிது இறங்கியதும், “வில்லிதாஸா, பொன்னாச்சியின் கண்கள் அவ்வளவு சிறந்தனவா?” என்று வினவினார்.

“ஆம் ஸ்வாமி! காவிரித்தாயின் கண்களைவிட அழகியவை” என்றான் வில்லி.

“காவிரித்தாயின் கண்களா?” உடையவர் வியப்புடன் வினவினார்.

“ஸ்வாமி! சிந்தாமணிப் படித்துறைக்கு அருகில் காவிரியன்னை சுழித்து ஓடுகிறாள் இரண்டு இடங்களில். அந்தச் சுழல்கள் இரண்டும் அவள் கண்கள். தினம் அவற்றைப் பார்க்கக் காவிரிப் பக்கம் செல்வேன். அங்குதான் ஹேமாவைச் சந்தித்தேன். அங்கு படித்துறையில் அவள் கண்களைக் கண்டேன். தாயின் கண்களிலிருந்து அவற்றில் ஈடுபட்டேன். பிறகு பார்வை மாற வில்லை” என்று கடந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான் வில்லிதாஸன்.

“வில்லி” என்றார் உடையவர்.

“ஸ்வாமி !”

“அவன் கண்களைவிட அழகான கண்கள் இருக்கின்றன.”

“இருக்க முடியாது ஸ்வாமி.”

“காட்டுகிறேன், பார்க்கிறாயா ?”

“பார்க்கிறேன் ஸ்வாமி. ஆனால், எந்தக் கண்களும் ஹேமாவின் விழியழகைத் தோற்கடிக்க முடியாது” இதைத் திட்டமாகச் சொன்னான் வில்லி.

“சரி, வா என்னுடன்” என்ற உடையவர் அரங்கன் கோவிலை நோக்கி நடந்தார். வில்லிதாஸனும், ஆண்டானும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கருட சேவை முடிந்து அரங்கன் ஸ்வஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளினான். சேவார்த்திகள் எல்லோரும் சென்ற பிறகு உடையவர் வில்லிதாஸனை மட்டும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு கர்ப்பக்கிரகம் சென்றார். உடையவர் வந்ததும் பூட்டியிருந்த கர்ப்பக் கிரகக் கதவுகள் தாமாகத் திறந்தன. அதைக் கண்ட வில்லிதாஸன், “இந்த ஸ்வாமி ஒருவேளை மந்திரவாதியோ ?” என்று நினைத்தான்.

மேலே அவன் நினைப்பு ஓட இடமில்லை. உள்ளே சென்ற உடையவர், “வில்லி ! வா !” என்று அழைத்தார்.

வில்லியும் உள்ளே சென்றான். உள்ளே சென்றதும் அவன் மனத்தில் அவனையும் அறியாமல் ஏதோ மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின.

“வில்லி ! அதோ அந்தக் கண்களைப் பார்” என்ற உடையவரின் சொற்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து சப்திப்பனபோல் விழுந்தன வில்லியின் காதுகளில்.

வில்லி நோக்கினான், நோக்கினான், நோக்கிக் கொண்டேயிருந்தான். அர்ச்சா ஸ்வரூபியான பகவான் கடலினும் பெரியவாய் தனது கண்களை அகல விரித்தான். பெரும் பிரமை ஏற்பட்டது வில்லி தாஸனுக்கு. அந்தக் கண்கள் அவன் கண்களைப் பற்றி நிலைக்கச் செய்து விட்டன. வேறு ஒரு உலகத்துக்கு வில்லி சென்று விட்டான். எந்தக் கண்களின் பார்வைக்குத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஏங்கி நின்றார்களோ, அந்தக் கண்கள் அந்தப் பிற்போக்கு வகுப்பினனை, மூர்க்கனை காந்தம் போல் ஈத்து நின்றன.

அந்தச் சமயத்தில் எங்கிருந்தோ ஒலித்தன உடையவரின் ஆழ்ந்த குரல். “என் அமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்ற திருப்பாணரின் சொற்களை அனுசந்தானம் செய்தன உடையவரின் உதடுகள்.

வில்லி பிரமையின் எல்லையை எட்டியிருந்தான். அவன் ஐந்து இந்திரியங்களும் எம்பெருமானிடம் உறைந்துவிட்டன. சிறிது திரும்பினான். உடையவர் எம்பெருமானைப் போலவே நின்றிருந்தார் தமது தங்கத் திருமேனியுடன். அதிலிருந்து வீசிய காந்தியில் குளித்தான் தனுர்தாஸன். அடுத்த விநாடி வேரற்ற மரம்போல் அவர் திருவடிகளில் விழுந்தான்.

19. புதுத்தொழில்

வேரற்ற மரம்போல் தமது திருவடிகளில் விழுந்து கிடந்த வில்லிதாஸனை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார், வையகம் வாழ்விக்க வந்த கருணை வள்ளல் உடையவர். பிறகு குனிந்து தமது இரு கைகளாலும் வில்லிதாஸனை மெள்ளப் பிடித்துத் தூக்கி நிற்க வைத்தார். அவரை மேலும் தனது பிரமை பிடித்த கண்களால் நோக்கினான் தனுர்தாஸன். சதா தேகப் பயிற்சியால் திண்மையும் வன்மையும் கனமும் மிக்க தனது சரீரத்தைத் தூய்மையான துறவறத்தாலும் காயக்கிலேசத்தாலும், வயோதிகத்தாலும் தளர்ந்து கிடந்த திருமேனியை உடைய அந்த சந்நியாசி எப்படித் தூக்க முடிந்தது என்று எண்ணியதால், விவரிக்க இயலாத வியப்பு களுக்குள்ளானான் தனுர்தாஸன். அதை வாய் விட்டும் கேட்டான் : “ஸ்வாமி! இந்த மாமிச பிண்டத்தைத் தங்களால் எப்படித் தூக்க முடிந்தது?” என்று.

உடையவர் இதழ்களில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. “அப்பா! சக்தி மனத்திலிருந்து உண்டாகிறது, தேகத்திலிருந்து அல்ல. சக்தியை வளர்ப்பது நாமல்ல, அவன்” என்று அழகிய மணவாளனைச் சுட்டிக் காட்டினார் எம்பெருமானார்.

தனுர்தாஸன் மீண்டும் சிந்தித்தான் சில விநாடிகள். “ஸ்வாமி! தாங்கள் கூறும் சக்தியைப் பெற மந்திரம் ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான் சிறிது நேரச் சிந்தனைக்குப் பிறகு.

“இருக்கிறது” என்றார் எம்பெருமானார் சாந்தம் நிரம்பிய குரலில்.

“அதை எனக்குச் சொல்லித் தருகிறீர்களா?” என்று குழந்தை போல் கெஞ்சினான் வில்லி.

“சொல்லித் தருகிறேன்.” உடையவர் பதில் உடனடியாக வெளியே வந்தது.

“மந்திரம் ரகசியம் என்று சொல்கிறார்களே!” வில்லிதாஸன் சந்தேகத்துடன் வினவினான்.

“ஒரு காலத்தில் அப்படித்தானிருந்தது. அது திருக்கோட்டியூரில் உடைந்துவிட்டது. அதையாரும் கற்கலாம், சொல்லலாம்.”

“மிகவும் கஷ்டமான மந்திரமா ஸ்வாமி?”

“இல்லை. மிகச் சுலபமானது. எட்டே எழுத்துக்கள் கொண்டது.”

“எட்டு எழுத்துக்களில் அத்தனை சக்தி அடங்கி யிருக்கிறதா?”

“ஆமாம்.”

வில்லிதாஸன் மறுபடியும் உடையவர் திருவடிகளில் விழு முயன்றான். உடையவர் அவனைத் தமது இருகைகளாலும் பற்றி நிறுத்தினார். வில்லி தாஸன் விழிகளில் துன்பத்தின் சாயை படர்ந்தது.

“ஏன் ஸ்வாமி ! இன்னொரு முறை நான் சேவிக்கக் கூடாதா ?” என்று கேட்டான் துன்பத்தின் சாயை குரலிலும் படிய.

உடையவர் தமது திருக்கைகளால் அவன் இரு தோள்களையும் பற்றிய வண்ணம் சொன்னார், “சேவிக்கலாம். ஆனால் நீ ஒரு முறை சேவிக்கும் போதே நான் கடனாளியாகிவிட்டேன். இரண்டாம் முறை சேவித்தால் கடனை எப்படித் தீர்ப்பேன் ?” என்று.

“நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை ஸ்வாமி” என்றான் தனுர்தாஸன் குழப்பத்துடன்.

உடையவர் அவனை ஒருமுறை நோக்கினார். “வில்லிதாஸா ! உன் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு பெருமாளைப் பார்” என்று சொன்னார்.

அப்படியே செய்தான் வில்லிதாஸன். “இரண்டு முறைகள் கைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூப்பிடுகிறோமா ?” என்று கேட்டார் உடையவர்.

“இல்லை ஸ்வாமி.”

“ஏன் தெரியுமா ?”

“சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி.”

“நீ செய்ததற்கு அஞ்சலி என்று பெயர்.”

“கேட்டிருக்கிறேன் ஸ்வாமி.”

“அம் ஜலயதி இதி அஞ்சலி என்று அந்த சொல்லைப் பிரிக்கிறார்கள் பெரியவர்கள். நீ கை கூப்பியவுடன் அகாரவாச்யனான எம்பெருமான்

கருணையால் ஜலமாக உருகிவிடுகிறான். உனக்குக் கடனாளியாகிவிடுகிறான். உன் சுகதுக்கங்களை அவன் சுமக்கிறான். அப்படியிருக்க அவனை மேலும் கடனாளியாக்கலாமா ?” இப்படி கேட்ட ராமானுஜர், “அப்படித்தான் சேவையும். ஒரு முறை சேவித்தால் போதும். எத்தனை முறை சேவித்தாலும் பலன் முதல் சேவையில் கிடைப்பது தான். ஆகையால் வில்லிதாஸா ! நீ என்னைச் சேவித்தது போதும். வா போவோம்” என்று சந்நிதியை விட்டு நடக்க முற்பட்டார்.

வில்லிதாஸன் அசையவில்லை. “ஒரு சந்தேகம்” என்றான்.

“என்ன ?” திரும்பியவண்ணம் கேட்டார் எம்பெருமானார்.

“தாங்கள் என்னைத் தொட்டு தூக்கிவிட்டீர்கள்” என்று சொன்ன வில்லிதாஸன் குரலில் துன்ப மிருந்தது. குற்றம் புரிந்தவன் குரலாகவும் தெரிந்தது.

“அதனாலென்ன ?” என்று கேட்டார் உடையவர்.

“நான் கீழ்க்குலத்தவன்” என்று விளக்கினான்.

உடையவர் இதழ்களில் மந்தகாசம் விரிந்தது. “வில்லிதாஸா ! அதோ எம்பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் நிற்பவர் யார் தெரியுமா ?” என்று வினவினார் பக்திப் பிரவாகம் குரலில் பாய்ந்தோட.

“தெரியாது ஸ்வாமி !” என்று தனுர்தாஸன் தனது அறியாமையைக் காட்டினான்.

“அவர்தான் திருப்பாணாழ்வார், பஞ்சமர். அவரைத் தோளில் தூக்கி வரும்படி பெருமாள் லோகசாரங்க முனிவர் என்ற அந்தணருக்குக் கட்டளையிட்டார். அப்படி வந்தவர் எம்பெருமான் கண்களைப் பார்த்தார். வேறொன்றைப் பார்க்காமல் இங்கேயே மோஷமடைந்தார். ஆகையால், பகவான் தனது அடியார்களின் முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை. குணத்தைப் பார்க்கிறான். மனப் பக்குவத்தைப் பார்க்கிறான். பக்தியைப் பார்க்கிறான்” என்று கூறிவிட்டு கர்ப்பக்கிரகத்திலிருந்து வெளியே நடந்தார். வில்லிதாஸனும் பின் தொடர்ந்தான். வேளியே கருட மண்டபத்தில் பொன்னாச்சி ஆண்டானுடன் நின்றிருந்தாள். அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் எம்பெருமானாரைப் பின்பற்றி நடந்தான் வில்லிதாஸன்.

பொன்னாச்சி தனது பக்கத்தில் நின்ற ஆண்டானைக் கவனித்தாள். பிறகு அவர்கள் இருவரும் உடையவரையும் வில்லிதாஸனையும் பின் தொடர்ந்தனர் எம்பெருமானார் தமது மடத்துக்கு வந்ததும் வில்லிதாஸனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் உள்ளே சென்றார். வில்லிதாஸன் வாயிலிலேயே திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். பொன்னாச்சி அவனை நெருங்கிய போது அவன் பிரமை பிடித்த முகத்தைப் பார்த்தாள். “ஏனிப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் மதுரமான குரலில்.

ஏதும் பதிலில்லை அவள் கேள்விக்கு. ஆகவே இரண்டாவது முறை கேட்டாள், “அரசு

மாளிகையில் வேலைக்குப் போக வேண்டாமா?” என்று.

அவள் கண்களைக் கண்டு சதாமயங்கிய வில்லிதாஸன் இடித்த புளி போல் உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு மெள்ளச் சொன்னான், போக வேண்டாம்” என்று.

“ஏன்?” பொன்னாச்சியின் குரல் குழப்பத்துடன் ஒலித்தது.

“எனக்கு இனிமேல் இருப்பிடம் இதுதான்.” வில்லிதாஸன் பதில் திட்டமாக இருந்தது.

“அப்படியானால் தொழில்?”

“இருக்கிறது.”

“புதுத் தொழிலா?”

“ஆம்.”

“அது என்னவோ?”

“எம்பெருமானாருக்கு அடிமையாய் இருப்பது” என்ற வில்லிதாஸன், “நீ வேண்டுமானால் வீட்டுக்குப் போ” என்றான்.

பொன்னாச்சி தீர்க்க சிந்தனையில் இறங்கினாள். பிறகு அவன் காலடியில் உட்கார்ந்தாள்.

20. காவிரிக்கரை சம்பவம்

பதினைந்து ஆண்டுகள் பறந்து ஓடின. ஸ்புடம் போட்ட தங்கம் போல் ஆனான் தனுர்தாஸன். மல்லனாய் மதயானை போல் நெற்றியில் திலகமிட்டு மல்லரங்கில் வேற்று நாட்டு வீரர் பலரை வீழ்த்தி வீரநடை போட்டிருந்த அவன் வாழ்க்கையில் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. நெற்றியில் திலகத்துக்குப் பதில் திருமண் காப்பு துலங்கியது. முஷ்டிபிடித்த கைவாளேந்தி பெருமாள் புறப்பாடும் சமயங்களில் முன்னே சென்று, அழகிய மணவாளனின் புறப்பாட்டுக்கு ஒரு கம்பீரத்தையும் தனி அழகையும் அளித்தது. மல்லாடும் சமயங்களில் வீரத்துவனிகளை உதிர்த்த வாய் பெருமாளுக்கு பராக்கையும், எத்ஸரிகையையும் உதிர்த்தது. கண்களில் முன்பிருந்த வீர அக்னி, சாந்தத்துக்கும் கருணைக்கும் இடங்கொடுத்திருந்தது.

இத்தகைய மாறுதல்கள் தனது வாழ்க்கையில் ஒரே நாளில் ஏற்படுமென்று தனுர்தாஸனே நினைக்கவில்லை. பரந்தாமன் பங்கஜாஷ்டங்களும், உடைய வரின் திருவடிகளும் அளித்த மாறுதல் உள்ளத்தில் முதல் நாளே உறைந்து விட்டதால் புது மனிதனாகி விட்ட தனுர்தாஸன், வைஷ்ணவத்தின் குளிரீ நீரில் குளித்து, “எத்தகைய இன்பத்தை இத்தனை நாள் இழந்து விட்டோம்” என்று ஏங்கினான். கர்ப்பக்

கிரஹத்தில் எம்பெருமானுடைய கண்களாலும் எம்பெருமானாரின் திருவடிகளாலும் பாவனமாக்கப்பட்ட தனுர்தாஸன், அன்று முதலே தனது பழைய இல்லத்துக்கும் போகவில்லை. தொழிலுக்கும் போகவில்லை. அன்னையும் காலமாகி விட்டதால், அங்கு போய் விடை பெற்று வரவும் அவசியமில்லாதிருந்ததால் காவிரிக்கரை மீதே தனக்கு ஒரு குடிசையையும் கட்டிக்கொண்டான்.

இப்படி ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வாழ்க்கை நிர்ணயத்துக்கும் வந்துவிட்ட வில்லி, பொன்னாச்சியை அழைத்து, “நீ வேண்டுமானால் சிந்தாமணி வீட்டில் போய் இருக்கலாம்” என்றான், மனம் பக்குவப்பட்ட முதல் நாளே.

அப்பொழுது மடத்துக்குள்ளே திருவாராதனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. “இருப்பிடம் வைகுந்தம், என்ற சொற்கள் பெரும் ஒலியுடன் இருவர் காதுகளிலும் விழுந்தன. பொன்னாச்சி புன்முறுவல் கொண்டாள். வில்லிதாஸனை நோக்கி, “காதில் விழுகிறதா?” என்று வினவினாள்.

“எது?” வில்லிதாஸன் தெரியாததுபோல் கேட்டான்.

“எம்பெருமானார் கட்டளை” என்றான் பொன்னாச்சி.

“என்ன கட்டளை?”

“இருப்பிடம் வைகுந்தம் என்று சொல்கிறார். அவர் த்வனி நன்றாகக் கணீரென்று ஒலிக்கிறது.”

“அதனால்?”

“உங்கள் இருப்பிடந்தான் எனக்கு வைகுந்தம் என்று கட்டளை பிறக்கிறது.”

“இல்லை இல்லை. அது சாற்றுமறைப் பாட்டு.”

“அதுவும் நமது விதியை முன்னிட்டு ஒலிக்கிறது. சாற்றுமறைப் பாட்டுக்கும் பொருளுண்டு. நமது வாழ்க்கை சம்பந்தமாக எதிலும் உத்தரவு உண்டு.

“நீ வேதாந்தியாகி விட்டாய்.”

“கணவன் எவ்வழி அவ்வழி மனைவி.”

“நீ தாளி.”

“உங்களுக்கு”

பளீர் பளீரென வந்த இந்தப் பதில்களுக்கு வில்லிதாஸனால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். அதில் தெய்வீக ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. “புரிகிறது” என்று தலையை ஆட்டிக் கொண்டான் தனுர்தாஸன்.

“என்ன புரிகிறது?” என்று வினவினாள் பொன்னாச்சி.

“நீ கருடசேவைக்கு அழைக்காவிட்டால், நான் வந்திருக்கப் போவதில்லை. வந்திருக்காவிட்டால், எம்பெருமானாரைப் பார்த்திருக்கப் போவதில்லை. பார்த்திருக்காவிட்டால், இந்த கைங்கர்யப் பிராப்தி கிடைத்திருக்கப் போவதில்லை. என்னுடைய இந்த

புது ஆனந்தத்துக்கும் நீதான் காரணம்” என்றான் தனுர்தாஸன்.

அன்றுமுதல் இருவருமே மடத்துக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டார்கள். உஷத் காலத்தில் இருவரும் எழுந்திருந்து மடத்துக்கு வந்து தனுர்தாஸன் குடம் குடமாக நீர் இழுத்துக் கொட்ட, பொன்னாச்சி விளக்குமாறால் விளக்கி சுருணையால் துடைத்து விதிவிதமாகக் கோலங்களைப் போட்டு வந்தாள். பிறகு இருவரும் காவிரி சென்று நீராடி மடத்துக்கு வந்த உடையவர் ஆணைக்கு ஏங்கி நிற்பார்கள்.

அவர்கள் வந்த பின்பு மடம் பரமசுத்தமானதையும் சித்திரக்கோலங்கள் அதை அழகுபடுத்தியதையும் உடையவர் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் இருவரையும் அழைத்து, “நாலாயிரம் சந்தை சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்” என்று நியமித்துச் சந்தை சொல்ல ஒரு ஸ்வாமியையும் நியமித்தார். சந்தை சொன்ன ஸ்வாமி பிரமித்தார். ஏகாக்ர சித்தனான தனுர்தாஸன் நாலாயிரத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் சித்தத்தில் ஏற்றுக் கொண்டான். கிரந்த குக்ஷமங்களை பொன்னாச்சி வெகு விரைவில் கற்றாள். வினய சம்பன்னர்களான இருவரும் தங்களுக்கு வித்தை தெரிந்ததாக வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவே இல்லை.

ஆனால், அதுவும் ஒரு நாள் வெளிவரவே செய்தது. மடத்தின் வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த வில்லிதாஸன் ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

136 Δ கவாந்த கவாந்த
அவன் காலடியில் உட்கார்ந்திருந்த பொன்னாச்சி, அவனையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் ஓலையை எழுதி முடித்து, “பொன்னாச்சி! உனக்கு சந்தம் தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினான்.

“உங்களிடம் கற்றதுதான்” என்றாள் பொன்னாச்சி.

“இது உங்களுக்கு சரியாயிருக்கிறதா பார்” என்று அவளிடம் ஓலையைக் கொடுத்தான் வில்லிதாஸன்.

ஓலையைப் படித்தாள் பொன்னாச்சி. கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள் அதை. பிறகு இன்னொரு முறை படித்தாள். கண்களில் நீர் சுரந்து திரையிட்ட தால் எழுத்துகள் தெரியவில்லை. “உங்களை அடைய நான் என்ன பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்!” என்றாள் நா தழுதழுக்க.

“அது என்ன வில்லிதாஸா?” என்ற கணீரென்ற ஒரு குரல் அவர்கள் இருவரையும் துள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்ததும், “ஒன்றுமில்லை” என்று மென்று விழுங்கினான் வில்லிதாஸன். அவனெதிரே எம்பெருமானார் நின்றிருந்தார், கருணை சொட்டும் கண்களுடன்.

“அதை இப்படிக் கொடு பொன்னாச்சி” என்று கையை நீட்டினார் உடையவர்.

பொன்னாச்சி ஒரு விநாடி விழித்தாள். பிறகு திடீரென்று உடையவரிடம் ஓலையைக் கொடுத்து விட்டுத் திருவடிகளில் விழுந்தாள். தனுர்தாஸனும் விழுந்தான்.

ஓலையில் கண்களை ஓட்டிய எதிராஜர், புன்முறுவல் கொண்டார். பக்கத்தில் நின்ற ஆண்டானைப் பார்த்து, “ஆண்டான்! இதைப் பார்” என்று ஓலையைக் கொடுத்தார்.

ஓலையிலிருந்த வரிகளை ஆண்டான் இரைந்தே படித்தார். சுவடியில் காணப்பட்ட வரிகள் இவை:

“கண்டும் திருவுடையோம் காளிலத்தி லெவ்வுயிர்க்கும்
ஒன்றும் குறையில்லை ஒதினோம் — குன்ற
மெடுத்தா னடிசேர் இராமா நுசுந்தான்
பிடித்தார் பிடித்தாரைப் பெற்று.”

ஆண்டான் திருவாயினால் படித்த இவ்வரிகளைக் கேட்ட உடையவரின் முகத்தில் சற்றே சிந்தனை படர்ந்தது. ஆண்டான் முகத்தில் வியப்பு தாண்டவமாடியது. “வில்லி, நீ எழுதியதா இது!” என்று, வியப்பு குரலிலும் ஒலிக்கக் கேட்டார் ஆண்டான்.

“இதில் நான் என்பது எதுவுமில்லை. ஆசாரியன் திருவடி சம்பந்தம் கிளறிய சிந்தையிலிருந்து உதிர்ந்தவை” என்றான் வில்லி தலை குனிந்த வண்ணம்.

எம்பெருமானார் மடத்தைவிட்டு வெளியே நடந்தார் கோவிலுக்கு. ஆண்டான் தொடர்ந்தார் கையிஸ் ஓலையை ஏந்திய வண்ணம். வில்லி தம்பதிகள் பின் தொடர்ந்தனர். வில்லிதாஸன் எழுதிய தனியன் வைஷ்ணவ சமுதாயத்தை ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. மறுநாள் பெரும் அதிர்ச்சி வைணவ அந்தணர்களுக்குக் காத்திருந்தது. மறு

நாள் ஆண்டான் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு காவிரிக்குச் சென்ற உடையவர் தீர்த்தமாடி முடிந்ததும், கரையில் அவரது ஆணைப்படி நின்றிருந்த வில்லியை நோக்கி, “வில்லி! இப்படி வா!” என்றார். வில்லிதாஸன் அருகில் சென்றதும் அவன் தோளைப் பற்றிக்கொண்டு கரை ஏறி, “மடத்துக்குப் போ” என்று ஆக்ஞாபித்தார். இந்த விசித்திரத்தைக் கண்டு ஆண்டான் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நின்றார்.

21. உடையவரின் பிடிவாதம்

வில்லிதாஸனின் வலிய தோள்களை நீராட்டத் துக்குப் பின்பு பற்றித் தம்மை உடையவர் அனாசாரப் படுத்திக் கொண்ட நிகழ்ச்சியாக ஆண்டான் நினைத்தார். நீராட்டம் முடிந்ததும் தாம் கரையின் அருகாமையில் இல்லாத காரணத்தால், தள்ளாமை யின் காரணமாக எம்பெருமானார் வில்லிதாஸனைப் பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினார். மடத்துக்குச் சென்றதும் உடையவர் அனாசாரத்தைக் கண்டு வியப்படைந்த மற்ற வைதிகர்களுக்கும் ஆண்டானே தமது சமாதானத் தைச் சொல்லி “இனி இது ஏற்படாது” என்று உறுதி கூறினார்.

இந்த உறுதிகூட மற்றவர்களுக்குச் சமாதானத்தை அளிக்கவில்லை. அப்படி உடையவர் அறியாமல் செய்திருந்தால் மடத்துக்கு வந்ததும் மந்திரஸ்நானமாவது செய்திருக்கலாமே என்று பேசிக் கொண்டார்கள். “அதுவும் வேண்டாம். ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்று சொல்லித் தலையில் புரோஷித்துக் கொண்டிருக்கலாமே” என்று ஓரிருவர் முணுமுணுத்தனர். அந்த முணுமுணுப்பு அன்றுடன் நிற்கவில்லை. மறுநாள் அதிகமாயிற்று. அதற்கடுத்த நாள் இதைப் பற்றி மடத்துப் பிராமணர்கள் பகிரங்கமாகவே பேசத் தொடங்கினார்கள். உடையவர் பிரதி தினம் பிள்ளை உறங்கா வில்லிதாஸனின்

தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டே மடத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். இதனால் ஆண்டானும் மனம் நொந்தாலும் அது சரியாகத்தானிருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் பேசாமலிருந்து விட்டார்.

இப்படிப் பத்து நாட்கள் உடையவரின் 'அனாசாரம்' தொடரவே ஆண்டானை வைதிகர்கள் நேரிடையாகவே கேட்கத் துவங்கினார்கள். "ஸ்வாமீ! தேவரீர்! முதல் நாள் சாதித்தபடி உடையவர் தெரியாமல் ஏதும் செய்வதாகத் தெரிய வில்லையே" என்றார் ஒரு ஸ்வாமி.

"வில்லிதாஸன் தோள் வலிமையுள்ளதாகையால் எம்பெருமானாருக்கு அது உகப்பாக இருக்கிறதோ என்னவோ" என்றார் இன்னொரு ஸ்வாமி.

"இருந்தாலும் இந்த அனாசாரத்தை நாங்கள் சகிக்க முடியாது" என்றார் மற்றொரு ஸ்வாமி.

"வில்லிதாஸனைத் தொட்ட தீட்டுடனேயே எம்பெருமானார் அநுஷ்டானங்களைச் செய்கிறார். காலட்சேபமும் அத்துடனே நடக்கிறது" என்றார் இன்னுமொருவர்.

இவற்றைக் கேட்ட ஆண்டான் மனம் நொந்தார். "அடியேனை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று விசாரித்தார்.

"ஸ்வாமியிடம் அடியோங்கள் அபிப்பிராயத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேணும்" என்று ஸ்வாமிகளில் வயோதிகராயிருந்த ஒருவர் தெரிவித்தார்.

ஆண்டான் இதற்கு ஒத்துக் கொண்டார். அன்றிரவு எம்பெருமானாருடன் ஏகாந்தத்தில் இருந்தபோது இது விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தார். "மடத்தில் பேச்சு பலவிதமாக அடிபடுகிறது" என்று ஆண்டான் துவங்கினார்.

"என்ன பேச்சு அடிபடுகிறது?" எம்பெருமானார் சயனித்த வண்ணம் வினவினார்.

"நீராட்டத்துக்குப் பிறகு வில்லிதாஸனின் தோளைப் பிடித்து நடந்து வருவது பிராமணர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை..."

"யாரது பிராமணர்கள்? நம் மடத்தவர்களா?"

"ஆம்."

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களா?" எம்பெருமானார் கேள்வியில் வியப்பு தொனித்தது.

"ஆமாம்."

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் இதற்கு இடமேது? எம்பெருமான் ஸ்ரீ ரங்கநாதனை தமக்கருகில் திருப்பாணாழ்வாரை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறானே!"

"அவன் எம்பெருமான்..."

"அடியேனையும் அப்படித்தானே அழைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்ட எம்பெருமானார் உதடுகளில் புன்னகை கொண்டார். ஸ்வாமிகளின் மனக்குறை

யைக் கூடிய விரைவில் தீர்ப்போம் என்றும் கூறினார்.

அந்த உரையாடல் அன்றுடன் முடிந்தது. எம்பெருமானார் அளித்த உறுதியால் முணுமுணுப்புகள் நின்றன. ஆனால் உடையவர் வில்லிதாஸனைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவதை நிறுத்தவில்லை. நாளுக்கு நாள் அவர் பிடிவாதம் அதிகமாவதைக் கண்ட பிராமணர்களின் கொதிப்பு அதிகமாயிற்று. ஆகவே ஒரு நாள் நீராடித் தங்கள் வேஷ்டிகளை மடத்து வாசலில் கட்டிய வைதிகர்கள் உடையவர் தூரத்தில் வில்லிதாஸன் தோளில் கையை ஊன்றிக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்ததும் மடத்துக்குள் சென்றுவிட்டனர்.

அவர்கள் நடையின் வேகத்தைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த உடையவர், மடத்துப் படிகளில் ஏறியதும் வில்லிதாஸன் தோளை விட்டார். “வில்லி” என்று அன்பாக அழைத்தார்.

“ஸ்வாமி!” வில்லிதாஸன் வாயைப் பொத்தி நின்றான்.

“இந்த வேஷ்டிகள் மடத்து வழியை மறைக்கின்றன.”

“ஆம், ஸ்வாமி!”

“ஒவ்வொரு வேஷ்டியையும் ஒரு சாண் கிழித்து விட்டால் வழி மறையாது.”

“ஆம், ஸ்வாமி.”

“அப்படியே செய்துவிடு” என்று ஆக்ஞாபித்த எம்பெருமானார் உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

ஆசார்யர் வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை ஒன்றும் பேசியறியாத வில்லிதாஸன், வேஷ்டியைக் கிழிக்கும் கைங்கர்யத்தில் மும்முரமாக இறங்கினான்.

22. பணக் கஷ்டம்

மல்யுத்தத்தில் பலருடைய சதைகளைக் கிழித் திருக்கும் வில்லிதாஸனுக்கு அந்தணர்களுடைய வேஷ்டிகளைக் கிழிப்பது ஒரு பொருட்டாயில்லையென்றாலும், அவர்கள் வைஷ்ணவர்கள், மடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற நினைப்பால், மிகுந்த பக்தியுடனும் எச்சரிக்கையுடனும் ஒவ்வொரு வேஷ்டியிலும் ஒவ்வொரு சாணுக்குமேல் போகாமல் தனது கையால் சாண் போட்டு அளவெடுத்துக் கிழித்தான். கிழித்த பின்பு அதே வேஷ்டிகளைத் திரும்பவும் பழையபடி தாழ்வாரக் கூரையில் உலர்த்தவும் செய்தான். அத்தனையையும் கிழித்த பின்பு கிழித்த பகுதிகளை எண்ணிப் பார்த்தான். மொத்தம் எட்டுத் துணிகளைக் கிழித்திருந்தது புரிந்ததால் பரவசத்துடன் கிழிக்கப்பட்ட பகுதிகளை மடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். “உடையவரின் கருணைதான் என்ன! எனக்கு அஷ்டாஷரத்தை எத்தனை விதங்களில் காட்டிக் கொடுக்கிறார்!” என்று வியந்துகொண்டே மடத்துக்குள் சென்று உடையவரை தண்டனிட்டுத் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி, “ஸ்வாமி! உத்தரவை நிறைவேற்றி விட்டேன்” என்று கையிலிருந்த கிழிசல் துண்டுகளைக் காட்டினான்.

சாண்டியன் Δ 145

உடையவர் அவனைக் கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் ஏறெடுத்து நோக்கினார். “இவற்றை எங்காவது எறிந்துவிடு” என்றார்.

சிறிது தயங்கினான் வில்லிதாஸன். “இவற்றை அடியேன் வைத்துக் கொள்ளலாமா?” என்று பயந்து வினவினான்.

“இவற்றில் என்ன விசேஷம்?” என்று உடையவர் கேட்டார்.

“பாகவதப் பிரசாதம். பாகவதர் உடுத்திக் களைந்த பீதகவாடைப் பகுதிகள். தவிர, எட்டுத் துண்டுகள் இருக்கின்றன. அஷ்டாஷரத்தை நினைவூட்டுகின்றன” என்று வில்லிதாஸன் கண்களை நிலத்தில் தாழ்த்திக் கூறினான்.

உடையவர் கண்களில் அன்பு பெருக்கெடுத்து ஓடியது. இதயத்தில் ‘இந்தப் பக்குவம் மடத்திலிருக்கும் அந்தணர்களுக்கு இல்லையே’ என்ற ஏக்கம் ஏற்பட்டது. “சரி, உன்னிஷ்டப்படியே செய்” என்றார்.

வில்லிதாஸன் அந்தத் துண்டுகளை உள்ளே யிருந்த தனது மடிசஞ்சியில் பத்திரப்படுத்தினான். பிறகு கூடத்தைத் துடைத்துச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த பொன்னாச்சியுடன் சேர்ந்து உடையவர் காலட்சேபத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கலானான். ஏற்பாடுகள் முடிந்ததும் திருவாராதனத்துக்கு புஷ்பமெடுக்கப் புறப்பட்டான். அந்தச் சமயத்தில் உள்ளறையிலிருந்து வெளியே

வந்த ஆண்டான், “வில்லிதாஸா! நீயும் பொன்னாச்சியுமாகக் காவேரிக்குப் போய் அந்தத் துணிகளைத் துவைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஒரு மூட்டைத் துணிகளை அவனிடம் கொடுத்தார். மறுவார்த்தை பேசாமல் வில்லிதாஸன் அன்று இரண்டாம் முறையாகப் புறப்பட்டான் காவிரிக்கு. பொன்னாச்சியும் உடன் சென்றாள்.

அவர்கள் சென்ற ஒரு நாழிகைக் கல்லாம் மடத்து வாசலில் பெரும் கூச்சல் கேட்டது. வாய்க்கு வராத வார்த்தைகள் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் வீசப் பட்டன. இந்தக் கூச்சலுக்குக் காரணம் தெரிந்திருந்தாலும் தெரியாததுபோல் உடையவர் ஆண்டாணை அழைத்து “ஆண்டான்! வெளியே யார் கூச்சல் போடுகிறார்கள்? பார்த்து வா” என்று ஆக்ஞா பித்தார்.

‘உண்மையில் இவர் எம்பெருமான் தான். பிள்ளையைக் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டப் பார்க்கிறார்’ என்று தம்முள் சொல்லிக் கொண்ட ஆண்டான் மடத்து வாயிலுக்கு வந்து, அங்கு கண்டபடி கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தணர்களை நோக்கி, “ஏன் இந்தக் கூச்சல்?” என்று வினவினார்.

இதைக் கேட்டதும் அந்தணர் கூச்சல் அதிகப் பட்டது. “யாரோ ஒரு தூர்த்தன் வேஷ்டிகளைக் கிழித்துவிட்டான்” என்றார் ஒருவர். மற்றவர்கள் வசை பாடலைத் தொடர்ந்தார்கள். “சரி, உள்ளே

வந்து உடையவரிடம் சொல்லுங்கள். மடத்து வாசலில் கூச்சல் வேண்டாம்” என்றார் ஆண்டான்.

கூடத்தில் உபன்யாசத்துக்குத் தயாராக உட்கார்ந்திருந்த உடையவரை தெண்டனிட்ட அந்தணர்கள் தங்கள் குறையைத் தெரிவித்தார்கள். உடையவர் அதை விசாரிப்பதாகக் கூறிவிட்டு உபன்யாசத்தை ஆரம்பித்தார். பிராம்மண கோஷ்டி நடுவே உட்கார்ந்தது. இரண்டு ஏகாங்கிகள் எம்பெருமானார்க்கு இரு புறத்திலும் நின்று திருவால் வட்ட கைங்கரியம் செய்தார்கள். வெளியிலிருந்து வந்த பாகவத கோஷ்டி கூடத்தைச் சுற்றிக் கொண்டது.

அன்று திருவாய்மொழி முதல் பத்தில் இரண்டாவது பகுதியை விளக்க முற்பட்ட எம்பெருமானார், “வீடுமின் முற்றவும்” என்ற பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு வியாக்கியானம் செய்தார். “வீடுமின்” என்று ஆழ்வார் த்யாகத்துக்கு பிரதான்யமளித்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டினார். சகலத்திலும் பாச பந்தங்களை அறுத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துக் காட்டினார். ‘பரித்யக்தாமயாலங்கா: த்யக்தவா புத்ராம்ச தாராம்ச’ என்று விபீஷணரழ்வான் ‘விடப்பட்டது என்னால் இலங்கை. விடப்பட்டார்கள் புத்ரர்களும் பாரியையும்’ என்று ‘விடப்பட்ட’தை முதலில் எடுத்துச் சொன்னதை விளக்கிய எம்பெருமானார், “சிறிய விஷயங்களிலாவது தியாக புத்தி வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எம்பெருமான் கடாட்சம் கிட்டும்” என்று சாதித்தார்.

எம்பெருமானுடைய வாக்கு வன்மையும், கணீரென்ற கண்டசப்தமும் அப்படியே அங்கிருந்த வர்களை மெய்மறக்கச் செய்தது. உபன்யாசத்தின் சுவை தெய்வசான்னியத்தை அங்கேயே சிருஷ்டித்தது. “இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமானும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்ற தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் பாசுரம் இந்த சதஸுக்கும் பொருந்தும் என்று ஆண்டான் நினைத்தார்.

சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாளிரவு உடையவர் தமது சயன அறையில் சிந்தாக்கிராந்தராய் உட்கார்ந்திருந்தார். பக்கத்திலிருந்த பிராம்மண கைங்கர்யபரர்கள், “ஸ்வாமி ஏதோ கிலேசத்திலிருப்பதுபோல் காண்கிறது” என்றார்கள்.

“ஆம்.” உடையவர் பதிலில் துன்பம் தெரிந்தது.

“எதற்கும் அடியோங்களிருக்கிறோமே, உத்தரவு எதுவானாலும் நிறைவேற்றுகிறோம்” என்றார் ஒருவர்.

“மடத்துச் செலவுக்கு அடியோடு பணமில்லை. பொக்கிஷம் காலியாகிவிட்டது” என்றார் எம்பெருமானார்.

“ஏதாவது பணம் திரட்டலாமா?” என்று இன்னொருவர் கேட்டார்.

“எப்பொழுது திரட்டுவது? எங்கு திரட்டுவது?” என்று கிலேசப்பட்ட எம்பெருமானார் திடீரென ஆண்டானை நோக்கி, “ஆண்டான்! பொன்னாச்சி

காலில் இருக்கிற இரண்டு சிலம்புகளைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” என்று வினவினார்.

உடையவர் எண்ணம் போகும் திசையை உணர்ந்த ஆண்டான், “பார்த்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு சிலம்பும் லட்சம் பவுன் பெறும்” என்றார்.

“அந்த இரண்டையும் கொண்டு வந்து விட்டால்?” என்று கேட்டார் உடையவர்.

“அடுத்துச் சில ஆண்டுகளுக்கு மடத்துக்குப் பணக் கஷ்டம் கிடையாது” என்றார் ஆண்டான்.

“அதை யாராவது கவர்ந்து வர முடியுமா?” என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டார் உடையவர்.

“முடியாமலென்ன? ஆனால் அவள் புருஷன் மல்லன் இருக்கிறானே அவன் எங்களைப் பிண்டமாக அடித்துப் போடுவானே” என்றார் ஒரு கைங்கர்யபரர்.

“அவனைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். இங்கேயே நிறுத்திக் கொள்கிறேன்” என்ற உடையவர் பக்கத்திலிருந்த இரு பாகவதர்களையும் நோக்கினார்.

“அப்படியானால் கவலையில்லை” என்றார் ஒருவர்.

“இதற்கு அமாவாசை ராத்திரி சௌகர்யமென்று நினைக்கிறேன்” என்றார் உடையவர்.

“அன்றே காரியத்தை முடிக்கிறோம்” என்று இரு பாகவத சிரோமணிகளும் கூறினார்கள்.

உடையவர் முகத்தில் சாந்தி நிலவியது. “ததாஸ்து” என்று அனுக்கிரகம் செய்தார்.

மெள்ள மெள்ள அமாவாசை இரவும் வந்தது.

23. கண்ணீர்த் துளிகள்

அமாவாசையன்று இராக்கால கோஷ்டி முடிந்த பின்பு அழகிய மணவாளன் சந்ந்தியிலிருந்து பாகவத கோஷ்டி சூழ மடத்துக்குத் திரும்பிய யதிராஜர் வயோதிகத்தால் ஏற்பட்ட சிரமத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடத்துத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டார். தன்னை தெண்டன் சமர்ப்பித்து விடை கொள்ள நின்ற பாகவதர்களில் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸனையும் அன்று கள்ளத் தொழில் செய்ய வேண்டிய இரு அந்தண சிரேஷ்டர்களையுந் தவிர மற்றவர்களுக்கெல்லாம் விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

வில்லிதாஸன் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றான். “வில்லி! இன்று என்னமோ உடலெல்லாம் வலியாயிருக்கிறது. கால்களிலும் குடைச்சலாயிருக்கிறது. சிறிது நேரம் நீ கூட இரு” என்று கூறினார். பிறகு இரு அந்தணர்களையும் நோக்கி, “தெரியாமல் உங்களை நிறுத்தி விட்டேன், உங்களுக்கு வேறு வேலையிருக்கும், அதைக் கவனியுங்கள்” என்று சூசகமாகச் சொன்னார்.

ஸ்வாமியினுடைய சூசகச் சொற்களாலும் அத்தனை பாகவதர்களில் அவர் தங்களை மாத்திரம் தோந்தெடுத்ததாலும் உள்ளூர் உவகையுற்று இருவரும் ஸ்வாமியிடமிருந்து விடை கொண்டனர்.

வில்லிதாஸன் கவலை முகத்தில் விரிய நின்றிருந்தான் சில விநாடிகள். பிறகு ஸ்வாமிக்கு எட்ட உட்கார்ந்து பாதங்களை வருடலானான். ஸ்வாமி திருமேனியில் ஏற்பட்ட வலி அவன் மனத்தில் பெருவலியை ஏற்படுத்தியிருந்ததால் அவன் கிலேசமும் யதிராஜர் திருவடி சம்பந்தம் என்பது தனக்கு மட்டும் நேரடியாகவே கிடைத்ததென்ற நினைப்பால் உவகையுடனும் கலந்த உணர்ச்சிகளுடன் மிக மெதுவாகத் திருவடிகளை வருடினான். ஸ்வாமியும் அவன் அன்பு சொட்டும் உள்ளத்தைத் தமது கடைக்கண் வீச்சினாலேயே கவனித்துப் புன்முறுவல் கொண்டு அந்த இடத்திலேயே படுத்துக் கொண்டார். நேரம் ஓடிற்று; வில்லிதாஸன் கண்ணும் கருத்துமாக சரணசேவை செய்து கொண்டிருந்தான்.

உடையவர் உள்ளத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல் உணர்ந்திருந்த ஆண்டான் உள்ளிருந்து ஸ்வாமி முன்பு வந்து, “அடியேனுக்கு ஏதாவது ஆக்ஞை உண்டா?” என்று வினவினார்.

“ஏதுமில்லை, நீ போய்ப் படுத்துக்கொள்” என்று நியமித்தார் உடையவர். ஆண்டான் சென்றார். அவர் மடத்து அறைகளிலொன்றைத் திறக்கும் ஒலி வில்லிதாஸன் செவிகளில் விழுந்தது. அதே சமயத்தில் காவிரிக்கரையிலிருந்த ஒரு குடிசையின் கதவு எந்தவித அரவமுமின்றி வெகு லேசாகத் திறக்கப்பட்டது.

குடிசைக்குள்ளே கயிற்றுக்கட்டிலில் தாமரை விழிகளை மூடி ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தான்

பொன்னாச்சி. தனது குடிசைக் கதவு வழக்கத்துக்கு மாறாக மிக எச்சரிக்கையுடன் திறக்கப்பட்டு உள்ளே யாரோ நுழைவதைக் குடிசைக் கோடியில் தொங்கிய தூண்டா விளக்கின் மங்கலான ஒளியிலிருந்து ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான். வந்தவர்கள் மடத்து அந்தணர் என்று தெரிந்ததும் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

உள்ளே நுழைந்த அந்தணர்கள் பொன்னாச்சியை உற்று நின்று கவனித்தனர் சில விநாடிகள். அவள் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பதாக நினைத்து அவள் பாதங்களை அணுகினார். ஒரு அந்தணர் மெள்ள ஒரு பாதத்தின் சிலம்பை வெகு சாமர்த்தியமாகக் கழற்றினார். அடுத்த சிலம்பு அவள் ஒருக்களித்து, கால் மேல் கால் போட்டுப் படுத்திருந்ததால் கழற்ற முடியாத நிலையிலிருந்ததால் தமது சகோதரக் கள்ளரை நோக்கினார். அவர்கள் சங்கடத்தைப் புரிந்து கொண்ட பொன்னாச்சி மேலிருந்த காலைச் சிறிது நீக்கினாள், சிலம்பைக் கழற்ற வசதி செய்ய. அவள் விழித்துக் கொண்டு விட்டதாக நினைத்து மடத்து அந்தணரிருவரும் குடிசைக் கதவை நோக்கி நகர்ந்து வெளியே வந்தனர். பிறகு தாங்கள் பூர்வ ஜென்மத்தில் மான்களாக இருந்ததை நிரூபித்தனர். குடிசையில் அவர்கள் பிடித்த ஓட்டம் மடத்துக்கு அருகில் வந்த பின்புதான் நின்றது.

அவர்களை வாசலில் சந்தித்த ஆண்டான், “சத்தம் செய்ய வேண்டாம். இப்படி ஒளிந்திருங்கள். மல்லனை அனுப்பி விட்டு வருகிறேன்” என்று

கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார். “வில்லி! ஸ்வாமி நித்திரை மேற்கொண்டிருக்கிறார். நீ போகலாம்” என்றார்.

“ஸ்வாமி நியமனம் ஆகவில்லையே” என்றான் வில்லிதாஸன்.

அப்பொழுதுதான் விழித்துக் கொண்டது போல் கண்களைத் திறந்த உடையவர், “வில்லி! நீ இன்னும் இல்லம் செல்லவில்லை?” என்று வினவினார்.

“இல்லை.” வில்லி மெல்லப் பேசினான்.

“ஏன்?”

“ஸ்வாமி விடை கொடுக்கவில்லை.”

“நல்லபிள்ளை நீ; நான் அயர்ந்துவிட்டால் அதற்காக இங்கேயே இருப்பதா? நடுநிசி தாண்டி விட்டதே. போ, பொன்னாச்சி தனியாயிருப்பாள்.”

“ஸ்வாமி! அவள் எப்படித் தனியாயிருக்க முடியும்?”

“வேறு யாராவது துணையிருக்கிறார்களா?”

“சகல சராசரங்களையும் பாதுகாக்கும் பகவான் இல்லையா?”

இதைக் கேட்ட உடையவர் அசந்து போனார். “ஆமாம் இருக்கிறார். இருப்பினும் நீ போய் வா. பொன்னாச்சி பெண் பிள்ளை. பயப்படுவாள்” என்று இல்லம் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்தார் எம்பெருமானார்.

மடத்துத் தாழ்வரையில் ஒளிந்திருந்த அந்தணரிருவரும் வில்லிதாஸன் தலை மறைந்ததும் உள்ளே தலைகாட்டினர்.

“போன காரியம் எப்படி?” என்று வினவினார் உடையவர்.

“பாதி ஜெயம்” என்றார் ஒரு அந்தணர்.

“ஒரு சிலம்பைத்தான் கழற்ற முடிந்தது. இன்னொன்றைக் கழற்றுவதற்குள் மல்லன் மனைவி விழித்துக் கொண்டாள்,” என்று கூறிய அந்தணர், தாங்கள் திருடிய சிலம்பை ஸ்வாமியிடம் நீட்டினார்கள்.

அதைக் கையில் வாங்கிய உடையவர் சில விநாடிகள் அதைத் தமது திருக்கையினால் தடவினார். “இன்னும் ஆறு மாதத்திற்கு மடத்துச் செலவுக்குப் பஞ்சமில்லை,” என்று சற்று இரைந்தே சொன்னார். பிறகு அந்தணர்களை நோக்கி, “உங்களால் மடம் பிழைத்தது” என்றார்.

“எல்லாம் ஸ்வாமி கிருபை” என்றார் ஒரு அந்தணர்.

உடையவர் உள்ளூர் நகைத்துக் கொண்டார். “திருட்டுக்கு ஸ்வாமி கிருபையாம். நல்லது நல்லது” என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டார். “நீங்கள் போய் சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று அந்தணர்களுக்குக் கூறினார். அந்தணர் ஸ்வாமியை வணங்கிச் சென்றனர்.

அவர்கள் சென்றதும் ஆண்டான் மடத்துக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வந்தார். “ஆண்டான் ! இதைப் பத்திரமாக வை” என்றார் உடையவர்.

ஆண்டான் ஏதும் பேசாமல் சிலம்பை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார். உடையவர் இதழ்களில் புன் முறுவல் விரிந்தது. ஆனால், வில்லிதாஸன் குடிசையில் புன்முறுவலுக்கு இடமில்லை. துன்பம் சூழ்ந்திருந்தது.

குடிசைக்குள் நுழைந்த வில்லிதாஸனை பொன்னாச்சி வழக்கம்போல் புன்முறுவலுடன் வரவேற்கவில்லை. துன்பம் தோய்ந்த முகத்துடன் கட்டிலில் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவள் துயரத்துக்குக் காரணம் தெரியாத வில்லி அவளை அணுகி அவள் தோள் மீது கையை வைத்தான். இன்னொரு கையால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான். கமல முகத்தில் முளைத்திருந்த இரு நீலோற்பலங்களில் துயரம் படர்ந்திருந்தது.

வில்லி கேட்டான், “என்ன ஹேமா ? என்ன நடந்தது ?” என்று.

“மடத்திலிருந்து இரு அந்தணர்கள் வந்தார்கள்.”

“உம்.”

“என் சிலம்புகளை எடுக்க முயன்றார்கள்.”

“உம்.”

“ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்ததால் ஒரு சிலம்பைத் தான் எடுக்க முடிந்தது அவர்களால். இன்னொரு சிலம்பையும் கழற்றட்டுமென்று காலைச் சிறிது நகர்த்தினேன்.”

“சொல் மேலே.” வில்லிதாஸன் குரலில் கடுமை தட்டியிருந்தது.

“நான் விழித்துக் கொண்டதாக நினைத்து ஓடி விட்டார்கள்...” இந்தச் சமயத்தில் அவள் பெருமூச்சு விட்டாள் சோகத்தால்.

வில்லிதாஸன் அவள் தோளிலும் முகவாய்க் கட்டையிலும் வைத்திருந்த தனது இரு கைகளையும் விலக்கி, சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டான். கனல் கக்கும் கண்களால் பொன்னாச்சியை நோக்கி, “அடிபாவி ! என்ன அபசாரம் செய்து விட்டாய் ! பாகவதர் கள் வந்தார்களென்று தெரிந்தவுடன் நீ எழுந்திருந்து அவர்களை வணங்கி, வேண்டுவதென்ன என்று கேட்டுச் சிலம்புகளை நீயாகக் கழற்றிக் கொடுத்திருக்க வேண்டியிருக்க அவர்களைத் திருடர்களாகக் கினாய். வந்த காரியம் முடியாமல் அவர்கள் ஓட வகை செய்தாய். இதைவிட பாகவத அபசாரம் என்ன இருக்கிறது ? இனி என் முகத்தில் நீ விழிக்காதே” என்று சீறினாள். வில்லிதாஸன் தரையில் மேல் துண்டை விரித்துப் படுத்தான்.

“ஸ்வாமி ! ஆகாரம் செய்யவில்லையே” என்று ஏக்கமுடன் வேண்டினாள் பொன்னாச்சி.

“உன் கையால் சாப்பிடுவதும் பாவம். உன்னுடன் பேசுவதும் பாவம். உன்னைப்

பார்ப்பதும் பாவம்" என்று மீண்டும் சீறிய வில்லிதாஸன் கண்களை மூடினான்.

காவிரிக்கரையில் அவனைக் கவர்ந்த கண்கள் அன்று கவரச் சக்தியற்றனவாயின, துக்கத்தால். அவன் கூறிய சுடுசொற்களால் கண்கள் கலங்கின, அவற்றிலிருந்து உஷ்ணமரன நீர்த்துளிகள் அவள் அழகிய கபோலத்தில் வழிந்து ஓடின.

24. கவர்ந்த திருவடிகள்

பொன்னரங்கம்வாழ் அந்தணரிருவர் பொன்னாச்சியின் சிலம்பு ஒன்றைக் கவர்ந்து வந்த நாளிலிருந்து ஐந்தாவது நாள் காலையில் உடையவர் மடத்துக் கூடத்தில் பாகவத சபை நிறைந்து கூடியிருந்தது. என்ன காரணத்தாலோ அன்று வையகம் வாழ்விக்க வந்த ராமானுஜன் தனது விசால முகத்தில் தனியொளியொன்று பரந்து சுடர்விட, கண்களில் திருப்தி நிலவியதால் அவற்றில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாட கிருஷ்ணாஜினத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அன்று ஏதோ பெரிய அருளிச் செயல் எம்பெருமானாருடைய திருவாய்களிலிருந்து வெளிப்படப் போகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பாகவத கோஷ்டி நிசப்தமாக அமர்ந்திருந்தது. அவர்கள் எதிர்பார்த்ததில் தவறு இல்லை. எம்பெருமானார் பகவத் குணங்களில் பிரதானமான ஸௌசீல்யம் என்பதைப் பற்றி உபன்யசிக்க ஆரம்பித்தார்.

“சீலம் அல்லது ஒழுக்கம் ஒன்றுதான் யாரையும் மேம்படுத்துகிறது, ஞானம் அதற்கு அடுத்தபடியவது அதற்கும் அடுத்தபடி இதைத் தெளிவுபடுத்தத்தான் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் யார் யாரை வணங்குவான் என்று வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீ ராமாயண மகாக்கிரந்தத்தில் கூறுகிறார். சீல விருத்தை : ஞான விருத்தை : வசியா விருத்தை :

ஸஜ்ஜனை என்பது மகரிஷி வாக்கியம். ஸ்ரீராமன் ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்களையும், ஞானத்தில் சிறந்தவர்களையும், வயதில் அதிகமானவர்களையும் முறைப்படி வணங்குவான் என்பது பொருள். மனிதனுக்கு வயதைவிட, அறிவைவிட ஒழுக்கம் பிரதானம் என்று சுட்டிக் காட்டவே பகவத் குணங்களை மேற்படி கிரமத்தில் வைத்தார். சீலம் என்பது சரீர அழகைக் குறிக்காது. ஆத்ம சுத்தியைக் குறிக்கும். ஆத்ம விலக்ஷணத்தைப் பார்த்துதான் நாம் யாரையும் வைஷ்ணவ ஸதஸில் கொண்டாடுகிறோம். ஜாதி மத பாகுபாடுகள் வைஷ்ணவத்தில் கிடையாது. இருந்தால் பெரும்பாலான அந்தணரல்லாத ஆழ்வார்களை நாம் வணங்குவோமா? ராமன், கிருஷ்ணன்— இரு அவதாரங்களும் பிராம்மண அவதாரங்களல்லவே. அவர்களை ஏன் பிரதானமாக நினைக்கிறோம்? ஆழ்ந்து யோசித்தால் யாரும் ஜாதியால் உயர்வதில்லை. அப்படி உயர்வதானால் அழகிய மணவாளனுக்குப் பக்கத்தில் திருப்பாணாழ்வாருக்கு என்ன காரியம்? இப்படி ஏற்பட்ட உயர்ந்த வைஷ்ணவ பரம்பரையில் ஸௌசீல்யமில்லாதவர்களுக்கு 'அதாவது சீலகுணமில்லாதவர்களுக்கு இடமில்லை' என்று பேசிக் கொண்டு போன ஸ்ரீ ராமானுஜர் சிறிது நிதானித்தார்.

பிறகு சரேலெனத் திரும்பி எட்ட உட்கார்ந்திருந்த பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸனையும் பொன்னாச்சியையும் நோக்கினார். “வில்லிதாஸா!” என்று அழைக்கவும் செய்தார்.

சதஸிலிருந்த அந்தணர்களுக்குக் கோபம் வந்தது. ‘இப்பொழுதும் வில்லிதாஸன் தானா? பிரதி தினம் நீராட்டத்துக்குப் பிறகு ஸ்வாமிகள் செய்யும் அனாசாரம் போதாதா?’ என்று நினைத்தார்கள்.

அவர்கள் உட்கேள்வி எம்பெருமானாருக்குப் புரிந்தேயிருந்தும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், “வில்லி!” என்று இரண்டாம் முறை அழைத்தார்.

வில்லிதாஸன் மெள்ள எழுந்து நின்று தூணில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றான். “ஸ்வாமி!” என்று தீனமான குரலில் பதிலும் சொன்னான்.

“உன் முகத்தில் சோர்வு காணப்படுகிறதே வில்லி!” என்று எம்பெருமானார் கேட்டார்.

வில்லி பதில் சொல்லவில்லை. பொன்னாச்சி பதில் சொன்னாள்: “ஸ்வாமி! அவர் சாப்பிட்டு நான்கு நாட்கள் ஆகின்றன” என்று.

உடையவர் கண்கள் வியப்பால் மலர்ந்தன. “ஏன் பொன்னாச்சி? அவன் உடல்நிலை சரியாயில்லையா?” என்று வினவினார்.

“உடல் நிலைக்கு ஏதுமில்லை. மனநிலை சரியாயில்லை” என்று பொன்னாச்சி பதில் சொன்னாள்.

“மனநிலைக்கு என்ன?” உடையவர் கேள்வியில் கருணை பொங்கி வழிந்தது.

“இந்தப் பாவிதான் காரணம் ஸ்வாமி. நான் செய்த பாகவத அபசாரத்தைச் சகிக்க அவரால்

முடியவில்லை” என்று பொன்னாச்சியின் குரல் தழு தழுத்தது. பொன்னாச்சி விக்கிய வண்ணம் மேலே சொன்னாள்: “அமாவாசை இரவில் எங்கள் குடிசையில் இந்த மடத்தைச் சேர்ந்த இரு அந்தணர் நுழைந்து நான் தூங்குவதாக நினைத்து என் சிலம்பைக் கழற்றினார்கள். கால்மேல் காலிருந்ததால் ஒரு சிலம்பைத்தான் அவர்களால் கழற்ற முடிந்தது. இன்னொரு சிலம்பையும் கழற்றிக் கொள்ளட்டு மென்று நான் காலைச் சிறிது அகற்றினேன். நான் விழித்துக் கொண்டு விட்டதாக நினைத்துப் பாகவதர்கள் பறந்து விட்டார்கள். பிறகு இவர் வந்தார்...”

இந்த இடத்தில் அதிகமாகத் தேம்பினாள் பொன்னாச்சி. “மேலே சொல்” என்று எழுந்தது எம்பெருமானாரின் ஆக்கைக் குரல்.

“இவர் வந்ததும் விஷயத்தைச் சொன்னேன். பாகவதர்கள் வந்தால் நீ உறங்குவதாக நடிப்பானேன்? எழுந்திருந்து அவர்களை வணங்கி, என்ன வேண்டும் என்று கேட்டு, வேண்டியதைக் கொடுப்பதல்லவா உன் கடமை. நீ செய்தது பெரும் பாகவத அபசாரம். உன்னால் பாகவதர்கள் வந்த காரியம் முடியவில்லை. அவர்கள் அச்சமுற்று ஒடும்படி செய்தாய். நீ பதிதை, என்னுடன் பேசாதே என்றார். அன்று முதல் அவர் என்னுடன் பேசவும் இல்லை, சாப்பிடவும் இல்லை...” என்றாள் பொன்னாச்சி. அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பொல பொலவென்று கொட்டியது.

உடையவர் சபையை நோக்கினார். யாரும் முச்சு விடவில்லை. அப்பொழுது மெள்ள பேசத் தொடங்கிய எம்பெருமானார், “பாகவதர்களே! இப்பொழுது புரிகிறதா வில்லியின் பாகவத நிஷ்டை. திருட வந்த பாகவதர்களை ஏன் வணங்கவில்லை என்று மகா பதிவிருதையான பொன்னாச்சியிடம் வெகுண்டு உபவாசமிருந்திருக்கிறான். ‘எம்மடியார் அது செய்தார். செய்தால் நன்றே செய்தார்’ என்ற குலசேகரர் காட்டிய கிரமத்தை இன்று நமக்கு அநுஷ்டான பூர்வமாகக் காட்டியிருக்கிறான். ஆனால், பிராம்மணோத்தமர்களான நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்? ஒரு சாண் வேஷ்டி போனதற்கு வாயில் வராத வார்த்தைகளைப் பேசினீர்கள். ஆனால், லட்சம் பவுனுக்கு மேல் பெறக்கூடிய சிலம்பை இழந்தவன் பாகவத கைங்கர்யத்தின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறான், பட்டினி கிடக்கிறான். இப்பொழுது புரிந்து கொள்ளுங்கள், நான் நீராடியதும் அவன் தோளை ஏன் பிடித்துக் கொள்கிறேன் என்பதை. நான் சரீரத்தைக் கவனிப்பதில்லை. அந்தர்யாமியின் சரீரமான ஆத்மாவைக் கவனிக்கிறேன். அதனால்தான் வில்லிதாஸன் தோள்களைப் பற்றி காவிரியின் படிகளில் ஏறுகிறேன்” என்று நிதானமாகவும் பசுமரத்தாணி போல் விஷயம் மனத்தில் பதியும்படியான நிலையிலும் விளக்கினார்.

ஸதஸில் மூச்சு பேச்சில்லை. அப்பொழுது ஆண்டானை நோக்கிய உடையவர், “ஆண்டான், பொன்னாச்சியின் சிலம்பைக் கொடுத்துவிடு வில்லியிடம்” என்று கட்டளையிட்டார்.

“ஸ்வாமி! மன்னிக்க வேண்டும். அவள் இன்னொரு சிலம்பையும் கொண்டு வந்திருக்கிறாள். பாகவத அபசாரத்திற்கு ஈடுசெய்ய” என்றான் வில்லி. அத்துடன் பொன்னாச்சி நீட்டிய சிலம்பையும் எடுத்து உடையவர் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தான்.

உடையவர் கண்களில் அருள் ஈரந்தது. ஆண்டான் கொண்டுவந்த மற்றொரு சிலம்பையும் தமது திருவடிகளில் கிடந்த சிலம்பையும் கைகளில் எடுத்துக் கொண்ட உடையவர் ஸதஸை நோக்கி, “பாகவத சிரோமணிகளே! இந்தச் சிலம்புகளைப் பார்க்கையில் எனக்குக் கலியன் நினைவு வருகிறது. இம்மாதிரி சிலம்பைத்தான் ஆழ்வார் பல்லால் கடித்து இழுத்தார். அது பகவான் சிலம்பு. இவை நமக்கு பாகவத கோஷ்டியின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன” என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் “ஒரு விக்ஞாபனம்” என்றான் வில்லிதாஸன்.

“சொல் வில்லி” உடையவர் கருணையுடன் அனுமதி கொடுத்தார்.

இந்தச் சிலம்புகளை மடத்துக்கே வைத்துக் கொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறேன். ஸ்வாமி அடியேனை ஆட்கொண்டதால் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்ததால் பதிதர்களான நாங்களிருவரும் ஏதோ சிறிது வைஷ்ணவ ஞானம் பெற்றோம். அடியேனை முதலில் காவிரித்தாய் ஆட்கொண்டான். அவள் பிரவாகம் சுழித்து ஓடியதால் கண்கள்

போல் தெரிந்த அழகில் மனதைப் பறிகொடுத்தேன் ஆதியில். பிறகு அந்தக் கண்களிலிருந்து பொன்னாச்சியின் கண்களுக்கு அடியவன் மனம் திரும்பியது. அடுத்து ஸ்வாமியின் பரமகிருபையால் அழகிய மணவாளன் கருணை விழிகளுக்கு என் மனம் திரும்பியது. அதற்கும் மேலாக இப்பொழுது என்னைக் கவர்ந்து நிற்பது எம்பெருமான் கண்கள் கூட இல்லை, எம்பெருமானாரின் திருவடிகள். இனி அடியேனுக்கு ஏதும் தேவையில்லை. இந்தத் திருவடி சம்பந்தம் நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த வில்லிதாஸன் உடையவரிடம் சென்று அவரது திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தான். பொன்னாச்சியும் அவன் பக்கத்தில் விழுந்து வணங்கினாள். இருவர் முகங்களும் அக்கம் பக்கத்தில் உடையவரின் இரு திருவடிகளையும் ஆனந்த பாஷ்பத்தால் நனைத்தன. அங்கிருந்தே கூவினான் வில்லிதாஸன், “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்” என்று. கோஷ்டியும் ஒரு முகமாக சப்தித்தது. “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.”

வில்லியை முன்பு கண்கள் கவர்ந்தன. இப்பொழுது ஜகதாசார்யனின் திருவடிகள் கவர்ந்தன.

உள்ளத்தின் சுத்தியில், கண், திருவடி-இரண்டுமே ஒன்றாவதை வில்லிதாஸன் உணர்ந்தான்.